

PHẦN 3: SÁCH

NHỮNG THỬ THÁCH CỦA

APOLLO

ĐIÀ CUNG RỪC LỬA

Nguyên Mỹ Ngọc dịch

RICK RIORDAN

CHIBOOKS

TRƯỜNG THẠCH LẠC BÌNH

Mục lục

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

[Chương 12](#)

[Chương 13](#)

[Chương 14](#)

[Chương 15](#)

[Chương 16](#)

[Chương 17](#)

[Chương 18](#)

ĐỊA CUNG RỰC LỬA

Rick Riordan

dtv-ebook.com

Chương 1

Từng là Apollo

Giờ chỉ là chuột trong Mê cung

Cứu, mang theo bánh nữa

Không.

Ta từ chối chia sẻ khúc này trong chuyện đời của ta. Đó là cái tuần hèn mọn nhất, sỉ nhục nhất và tệ bạc nhất trong suốt 4000 năm cuộc đời có lẽ của ta. Bi kịch. Thảm họa. Đau lòng. Ta sẽ không kể cho các người về nó đâu.

Tại sao các người vẫn ở đây hả? Đi ra đi!

Lạy thánh thần trên cao, ta đoán là ta chẳng có lựa chọn nào nữa rồi. Không còn nghi ngờ gì nữa, chính Zeus cũng muốn ta kể câu chuyện này cho các người vì nó là một phần trong hình phạt của ta.

Việc ông ta biến ta, một người đã từng là vị thần Apollo tối cao, trở thành một thằng nhãi con đầy mụn, đầy mỡ, lại còn có cái tên giả Lester Papadopoulos nữa, vẫn là chưa đủ. Ông ta đẩy ta vào cái nhiệm vụ đầy nguy hiểm để giải cứu cho năm Nhà tiên tri cổ đại vĩ đại từ tay ba tên hoàng đế La Mã độc ác cũng vẫn là chưa đủ. Thậm chí là biến ta-người từng là đứa con trai yêu quý của ông ta-thành nô lệ của một đứa á thần huênh hoang 12 tuổi tên Meg, cũng vẫn chưa bao giờ đủ!

Quá đáng nhất là, Zeus muốn ta ghi lại tất cả những sự nhục nhã này để truyền cho con cháu đời sau.

Được thôi. Nhưng ta cũng phải cảnh báo các người. Ở những trang tiếp theo, chỉ toàn là những đau khổ đang chờ đợi các người mà thôi.

Bắt đầu từ đâu ta?

Với Grover và Meg, dĩ nhiên rồi.

Trong suốt hai ngày, chúng ta đã du hành ở trong Mê cung- đi qua hàng bao nhiêu cái hố đầy bóng đêm và những hồ thuốc độc, đi qua những khu mua sắm đồ nát chỉ có toàn mấy cửa hàng bán đồ Halloween giảm giá và những bữa tiệc buffet đồ Trung Quốc đáng ngờ.

Mê cung có thể là một nơi khiến người ta hoang mang. Nó giống như một mạng lưới mao mạch chảy ngay bên dưới lớp da của thế giới. Nó kết nối những căn hầm, cống rãnh, và cả những đường hầm đã bị bỏ quên trên toàn địa cầu, bất chấp tất cả những định luật thời gian và không gian. Một người có thể bước vào Mê cung qua một lỗ cống ở Rome, đi tìm mười thước, mở cánh cửa ra, và nhận ra bản thân đang ở trại huấn luyện chú hề tại Buffalo, Minnesota. (Đừng có hỏi. Âm ảnh lắm.)

Ta sẽ tránh xa Mê cung bằng mọi giá. Đáng buồn thay, lời tiên tri chúng ta nhận được ở Indianna lại chỉ điểm khá rõ ràng: "Xuyên qua mê cung tối tăm tới vùng đất tử thiêu". Hihi vui dễ sợ! "Duy nhất kẻ móng guốc dẫn đường mở lối."

Trừ một việc, là kẻ dẫn đường có móng guốc của chúng ta, thần rừng Grover Underwood, có vẻ là đích có biết cái đường nào hết.

"Người đi lạc rồi đấy," Ta nói, lần thứ 40.

"Lạc đâu mà lạc!" Cậu ta cãi lại.

Cậu ta chạy nước kiệu với cái quần bò thụng và chiếc áo phông màu xanh lá cây, hai đôi móng guốc lão đảo trong đôi giày New Balance 520s được làm riêng cho mình cậu ta. Một chiếc mũ đan tay màu đỏ che phủ mái tóc xoắn xoắn. Tại sao cậu ta lại nghĩ là cái trang kiệu này giúp cậu ta nhìn giống người thường hơn thì ta cũng không biết. Hai cái sừng của cậu ta nhú lên rõ ràng bên dưới chiếc mũ. Đôi giày của cậu ta bật ra khỏi bộ móng cứ mỗi ngày phải vài lần, và ta thì chán cái việc phải cong móng chạy đi nhặt lại giày cho cậu ta lắm rồi.

Cậu ta dừng lại ở một ngã rẽ chữ T ở hành lang. Ở mỗi hướng đều là những bức tường bằng gạch cứng sù sù dẫn thẳng vào bóng tối. Grover giật giật chòm râu thưa.

"Thế nào rồi?" Meg hỏi.

Grover nao núng. Cũng như ta, cậu ta nhanh chóng trở nên sợ hãi trước sự không hài lòng của Meg.

Không phải là Meg McCaffrey nhìn đáng sợ đâu. Cô bé thậm chí là nhìn còn nhỏ hơn tuổi, với bộ đồ đèn giao thông-váy xanh lá cây, tất bó màu vàng và chiếc áo đỏ-tất cả đều rách rưới và bẩn thỉu nhờ vào mấy trận bò lê bò lết trong mấy cái đường hầm chật hẹp. Tư nhện giăng đầy trên mái tóc màu tối cắt ngắn ngang tai. Cặp kính mắt mèo bụi bặm tới mức ta không hiểu làm thế nào mà cô bé có thể nhìn thấy được. Nhìn tổng quan thì, cô bé trông như một đứa trẻ mẫu giáo vừa mới sống sót qua trận đánh nhau tranh giành trò đu dây.

Grover chỉ về phía đường hầm phía bên phải. "Tôi-tôi khá chắc là Palm Springs ở hướng đó."

"Khá chắc?" Meg hỏi. "Như lần trước, cái lần mà chúng ta đi vào một cái nhà tắm và làm một tên Cyclops đang ngồi toilet phát hoảng ấy hả?"

"Đó đâu có phải lỗi của tôi!" Grover vặc lại. "Vớ lại, cái hương này có MÙI khá đúng. Mùi... cây xương rồng."

Meg khịt khịt vào không khí. "Tôi không có ngửi thấy mùi xương rồng."

"Meg," ta nói, "Thần rừng là người dẫn đường của chúng ta. Chúng ta không có nhiều lựa chọn ngoài tin cậu ta đâu."

Grover giận dữ. "Cảm ơn vì giúp cho sự tự tin của tôi tăng lên nhé. Giờ thì là lời nhắc nhở trong ngày này: Tôi không hề YÊU CẦU được triệu hồi một cách thần kỳ từ nửa kia của đất nước và rồi tỉnh dậy ở một khu vườn cà chua trên một nóc nhà tại Indianapolis đâu nhé!"

Nói thì lớn lao thế thôi, nhưng cậu ta lại nhìn chăm chăm vào chiếc nhẫn đôi ở ngón tay giữa của Meg, cứ như thể cậu ta lo sợ cô bé sẽ triệu hồi hai thanh mã tấu vàng rồi xé cậu ta thành món dê xiên nướng vậy.

Từ khi biết được Meg là con gái của Demeter, nữ thần của vạn vật đâm chồi nảy lộc, Grover Underwood đã hành xử như thể cậu ta bị đe dọa bởi cô bé hơn là bởi ta, một cựu thần Olympus tối cao. Cuộc sống thật chẳng công bằng chút nào.

Meg quẹt mũi. "Được thôi. Tôi chỉ không nghĩ là chúng ta sẽ cứ đi lòng vòng trong này trong suốt hai ngày vừa rồi thôi. Trăng non sẽ lên -"

"Sau ba ngày nữa," ta nói, cắt lời cô bé. "Chúng ta biết."

Có thể là ta đã quá lỗ mãng, nhưng ta không cần được nhắc nhở về phần còn lại của lời tiên tri đâu. Khi chúng ta đi về hướng nam để tìm Nhà tiên tri tiếp theo, anh bạn Leo Valdez của chúng ta đã lái con rồng đồng một cách tuyệt vọng tới Trại Jupiter, trại huấn luyện Á thần La Mã tại phía bắc California, hy vọng có thể cảnh báo họ về trận lửa, những chết chóc mất mát và những thảm họa mà họ có thể sẽ phải đối đầu khi kỳ trăng non tới.

Ta cố dịu giọng lại. "Chúng ta phải tin là Leo và những Á thần La Mã có thể chống lại được bất cứ thứ gì đang tiến về phía bắc. Chúng ta có nhiệm vụ riêng của mình rồi.

"Và hàng đồng những trận lửa của riêng mình nữa." Grover thở dài.

"Như thế nghĩa là gì?" Meg hỏi.

Cũng như cách hành xử trong suốt hai ngày vừa rồi, Leo lại thoái thác. "Tốt nhất là không nên nói về chuyện đó . . . ở đây."

Cậu ta liếc nhìn xung quanh một cách lo lắng như thể mấy bức tường có tai và đang lắng nghe vậy, điều mà dứt khoát là có thể xảy ra. Mê cung là một công trình sống. Dựa vào những mùi phát ra từ một vài hành lang, ta khá chắc là nó ít nhất cũng phải có một cái ruột.

Grover cào cào vào hai bên sườn. "Tôi sẽ cố đưa chúng ta tới đó thật nhanh," cậu ta hứa. "Nhưng mà Mê cung cũng có suy nghĩ của riêng nó nữa. Lần trước khi tôi ở đây, với Percy . . ."

Biểu cảm của cậu ta trở nên đăm chiêu, như bao lần cậu ta nhớ lại những cuộc hành trình xưa cũ cùng với người bạn thân nhất, Percy Jackson. Ta không thể trách cậu ta được. Percy đúng là một á thần có ích để có bên mình. Không may là, cậu ta không dễ để cứ thế triệu hồi từ một vườn cà chua như cậu Thần rừng dẫn đường này được.

Ta đặt một tay lên vai của Grover. "Chúng ta biết là người đang làm hết sức rồi. Hãy cứ đi tiếp thôi. Và trong khi người tiếp tục ngửi thấy mùi xương rồng, nếu người có thể tập trung lỗ mũi của mình vào mấy món ăn sáng nữa-chẳng hạn như là cà phê và bánh rán vòng vị chanh ấy-vậy thì sẽ tuyệt lắm."

Chúng ta theo chân người dẫn đường tiến vào đường hầm bên tay phải.

Chẳng mấy lâu sau, con đường hẹp lại, bắt buộc chúng ta phải né người và đi lạch bạch từng người một. Ta ở vị trí giữa, vị trí an toàn nhất. Các người có thể không nghĩ đó là hành động dũng cảm, thế nhưng Grover là chúa tể của thế giới Hoang dã, một thành viên của Hội đồng Bô lão Cloven. Thế là cũng coi như là cậu ta sở hữu sức mạnh to lớn, mặc dù ta cũng chưa nhìn thấy cậu ta sử dụng sức mạnh bao giờ. Còn Meg, cô ấy không chỉ biết chiến đấu với hai lưỡi kiếm vàng, mà cô ấy còn có thể làm đủ trò hay ho với những túi hạt giống làm vườn mà cô bé đã chất đầy mình khi còn ở Indianapolis nữa.

Ta, mặt khác, thì lại ngày càng trở nên yếu và không phòng ngự nổi hơn. Kể từ trận chiến với Hoàng đế Commodus, người mà ta đã làm mù bởi một trận ánh sáng của thần, ta chưa thể nào triệu hồi lại được dù chỉ một mẩu nhỏ sức mạnh thần thánh nào cả. Những ngón tay ta dần trở nên chậm chạp trên những sợi đàn của chiếc đàn ukulele chiến đấu. Khả năng cung thuật cũng ngày càng giảm đi. Ta thậm chí đã bắn trượt khi ta bắn tên Cyclops trong cái nhà vệ sinh đó đấy. (Ta không chắc ta hay là hẳn là người xấu hổ hơn nữa.) Thêm vào đó, những viễn cảnh lâu lâu khiến ta tê liệt dạo này cũng xuất hiện thường xuyên hơn và khắc nghiệt hơn.

Ta chưa chia sẻ nỗi lo lắng của ta với những người bạn của mình. Chưa phải lúc.

Ta muốn tin là sức mạnh của ta chỉ là đang được nạp lại mà thôi. Xét cho cùng, thử thách ở Indianapolis cũng gần như phá hủy ta rồi.

Nhưng cũng có một khả năng khác nữa. Ta đã bị đẩy từ đỉnh Olympus rồi ngã cắm mặt vào một thùng rác ở Manhattan từ hồi tháng Một rồi. Bây giờ đã là tháng Ba. Nghĩa là ta đã làm người thường trong vòng hai tháng rồi. Cũng có thể là ta ở dạng người thường càng lâu thì ta sẽ càng yếu đi, và cũng càng khó để ta trở lại thể thần thánh trước kia của ta.

Hai lần trước Zeus đẩy ta xuống hạ giới có như thế này không ấy nhỉ? Ta cũng chẳng nhớ nữa. Một vài ngày, ta thậm chí còn không nhớ nổi vị của bánh thánh, hoặc là tên của những chú ngựa kéo cỗ xe mặt trời của mình, hoặc là khuôn mặt của cô em gái sinh đôi Artemis của ta. (Thường thì ta sẽ nói đó là một lời chúc phúc, không nhớ mặt cô em gái ấy, nhưng ta nhớ con bé đến điên cả lên. Đừng có hòng mách con bé là ta đã nói vậy đấy.)

Chúng ta bò theo sườn hành lang, mũi tên thần kỳ của Dodona rung rung trong bao đựng tên như chiếc điện thoại đã tắt tiếng, như thể nó đang muốn được lấy ra và được hỏi ý kiến.

Ta cố tảng lờ nó đi.

Những lần trước khi ta hỏi mũi tên cho lời khuyên, nó không có ích cho lắm. Tệ hơn là, nó đưa mấy lời khuyên vô ích bằng tiếng Anh thời Shakespeare. Có quá nhiều những từ NGƯỜI, NHÀ NGƯỜI, TÁN THÀNH và VÔ CÙNG bằng tiếng Anh cổ, nhiều hơn những gì ta có thể chịu đựng. Ta chưa bao giờ thích những năm có đuôi 90s. (Ý ta là những năm 1590s ấy). Có thể ta sẽ bàn bạc với mũi tên khi chúng ta tới Palm Springs. NẾU như chúng ta tới được Palm Spring . . .

Grover dừng lại ở một ngã rẽ chữ T nữa.

Cậu ta đưa mũi người người bên phải, rồi bên trái. Mũi cậu ta chun lại như mũi con thỏ mới người phải một con chó vậy.

Bất chợt, cậu ta thét lên "Lùi lại!" và ngã ngựa lại đằng sau. Cái hành lang quá chật hẹp nên cậu ta đổ nhào lên đùi ta, bắt buộc ta phải ngã nhào lên đùi của Meg, cô bé ngồi phịch xuống một cách nặng nề và làu bàu hốt hoảng. Trước khi ta có thể cản nhắc rằng ta không thích massage nhóm, hai tai của ta bật lên. Toàn bộ khí ẩm đang bị rút cạn khỏi không khí. Một mùi hương cay xè trườn qua người ta-như là mùi nhựa đường còn mới trên một

con đường cao tốc ở Arizona vậy-và từ bên kia hành lang, ngay trước mặt chúng ta nổi lên một lớp lửa vàng kè, một xung điện của cái nóng khủng khiếp biến mất nhanh chóng như khi nó xuất hiện vậy.

Hai tai ta nứt rạn . . . có thể là do dòng máu đang sôi sùng sục bên trong đầu ta. Miệng ta khô tới mức nuốt thôi còn thấy khó. Ta không thể nào nói được là chỉ có ta đang run rẩy đến mất cả kiểm soát hay là cả ba chúng ta đều vậy.

"Cái-cái gì vậy?" Ta tự hỏi tại sao phản ứng đầu tiên của ta là hỏi đó là KẼ NÀO. Có gì đó về luồng hơi đó quen thuộc một cách đáng sợ. Trong luồng khói cay độc đang lơ lửng, ta nghĩ là mình nhận ra được cái mùi khó chịu của sự ghét bỏ, niềm hoang mang và cơn đói cồn cào.

Chiếc mũ đan tay màu đỏ của Grover bốc khói. Cậu ta người y như đồng lông dê bị đốt cháy. "Cái đó," cậu ta nói một cách yếu ớt, "nghĩa là chúng ta đang ở rất gần rồi đó. Chúng ta cần phải nhanh lên."

"Đúng như những gì tôi đã nói đi nói lại đấy," Meg gầm gừ. "Giờ thì đứng dậy ngay." Cô bé lấy đầu gối đá vào hông ta.

Ta khó nhọc đứng dậy, ít nhất là đứng ở chiều cao mà cái hàm kẹp chặt cho phép. Đám lửa qua rồi, da ta cảm giác sần sệt. Hành lang trước mặt chúng ta trở nên tối tăm và im thin thít, như thể là chưa hề có một chút lửa địa ngục nào mới phun ra vậy, nhưng ta đã dành đủ thời gian với cỗ xe mặt trời để có thể đo độ nóng của lửa. Nếu như chúng ta bị luồng hơi đó phun trúng, thì chúng ta đã bị nấu chảy thành huyết thanh luôn rồi.

"Chúng ta sẽ phải rẽ trái thôi," Grover quyết định.

"Ồm," ta nói. "Bên trái cũng là nơi mà ngọn lửa xuất phát đó."

"Nó cũng là con đường nhanh nhất nữa."

"Quay ngược lại thì thế nào?" Meg gợi ý.

"Hai người, chúng ta đã tới gần lắm rồi," Grover khẳng định. "Tôi có thể cảm thấy nó. Nhưng chúng ta đang đi loanh quanh ở địa phận Mê cung của ÔNG TA. Nếu chúng ta không nhanh lên-"

Screee!

Tiếng rít vang vọng nơi hành lang đằng sau chúng ta. Ta muốn tin là đó chỉ là mấy tiếng động máy móc vô nghĩa mà Mê cung vẫn hay tạo ra thôi: một cánh cửa kim loại đung đưa trên cái bản lề han gỉ, hoặc là một món đồ chơi chạy pin từ đợt xả hàng Halloween chạy xuống một cái lỗ không đáy. Thế nhưng biểu cảm trên khuôn mặt Grover đã xác nhận điều mà ta đã nghi ngờ: tiếng rít đó là tiếng kêu của một sinh vật sống.

SCREEE! Tiếng kêu thứ hai nghe giận dữ hơn, và gần chúng ta hơn.

Ta không hề thích việc Grover nói là chúng ta đang ở trên địa phận Mê cung của ÔNG TA. Ông ta ở đây là ai? Ta chắc chắn là không muốn chạy vào một hành lang có sẵn công cụ nướng cháy, thế nhưng, mặt khác thì, tiếng kêu đằng sau chúng ta khiến cho ta tràn ngập nỗi sợ hãi.

"Chạy thôi," Meg nói.

"Chạy." Grover đồng tình.

Chúng ta lao vào đường hầm bên trái. Tin tốt duy nhất: nó có rộng hơn một chút, cho phép chúng ta được cứu mạng của bản thân mà vung vẩy được khuỷu tay nhiều hơn. Tại con đường giao tiếp theo, chúng ta lại quẹo trái, và rồi ngay lập tức quẹo phải. Chúng ta nhảy qua một cái hố, trèo một cái cầu thang, và chạy thực mạng trên một hành lang khác, nhưng mà cái thứ sinh vật đằng sau chúng ta dường như không có vấn đề gì trong việc đánh hơi ra chúng ta cả.

SCREEE! Nó kêu lên từ trong bóng tối.

Ta biết cái âm thanh đó, thế nhưng cái trí nhớ con người trực trà trực trặc của ta lại không thể định hướng rõ ràng. Một sinh vật thuộc giống chim. Không phải là kiểu đáng yêu như vẹt đuôi dài hay vẹt mào đầu. Một sinh vật địa ngục-nguy hiểm, khát máu, và cáu kỉnh.

Chúng ta chạy vào một căn hầm hình tròn, nhìn giống như là đáy của một cái giếng khổng lồ. Một đường dốc hẹp chạy xoắn bên cạnh bức tường đá cứng. Có thứ gì ở trên đỉnh thì ta cũng chẳng thể đoán được. Ta không nhìn thấy một đường ra nào khác.

SCREEE!

Tiếng rít chấn động đến xương tai giữa của ta. Những tiếng vỗ cánh vang vọng khắp hành lang đằng sau chúng ta-hay là ta đang nghe thấy tiếng của NHIỀU con chim vậy? Những sinh vật này đi theo bầy đàn sao? Ta đã từng đối mặt với chúng rồi. Chết tiệt, ta phải biết chứ!

"Giờ thì sao?" Meg hỏi. "Trèo lên chứ?"

Grover nhìn vào khung cảnh âm đảm trước mặt, miệng há hốc. "Vô lý. Cái này không nên có mặt ở đây chứ."

"Grover!" Meg gọi. "Trèo lên hay không?"

"Ừ, trèo lên!" Grover nói the thé. "Lên trên là tốt!"

"Không," ta nói, sau gáy râm ran nổi khiếp sợ. "Chúng ta sẽ không làm được đâu. Chúng ta phải chặn hành lang này lại."

Meg nhăn mày, "Nhưng-"

"Cái thứ cây ma thuật đó!" Ta hét. "Nhanh lên!"

Có một điều mà ta sẽ nói tốt về Meg: Khi bạn cần mấy thứ cây cối hoạt động kiểu ma thuật, thì cô bé đúng là lựa chọn hoàn hảo. Cô bé đưa tay vào mấy chiếc túi nhỏ ở thắt lưng, mở một gói hạt giống và ném quanh đường hầm.

Grover rút ra cây sáo của thần Pan. Cậu ta chơi một điệu nhạc jig sôi động để đẩy nhanh quá trình cây lớn trong khi Meg quỳ gối trước những hạt giống, khuôn mặt nghiêng lại vì tập trung.

Cùng nhau, chúa tể của Thiên nhiên và con gái Demeter đã tạo ra một cặp đôi làm vườn siêu việt. Những hạt giống nở ra thành những cây cà chua. Thân cây lớn lên, đan dệt với nhau tại miệng lối vào. Những tán lá trải ra với tốc độ kinh ngạc. Những quả cà chua nở ra thành những trái cây màu đỏ to bằng cỡ nắm bàn tay. Lối vào gần như đã được đóng kín khi một hình thù đầy lông vũ đen kịt xuyên qua một lỗ nhỏ của tấm lưới.

Những món vuốt cào vào mặt ta khi con chim bay qua, gần như đã cào trúng mắt ta rồi. Sinh vật này lượn quanh căn phòng, rít lên những tiếng kêu hân hoan thẳng lợi, và rồi đậu lại trên đường dốc xoắn ốc mười thước bên trên chúng ta, nhìn xuống với hai con mắt vàng, tròn như hai cái đèn pha.

Một con cú? Không, con này phải to gấp đôi con cú lớn nhất của Athena. Bộ lông của nó lấp lánh màu đá đen. Nó nâng một bên móng vuốt đỏ đầy lông, cái mỏ vàng, và rồi, dùng cái lưới dày màu đen đó, liếm chỗ máu từ bộ móng-máu của ta.

Ánh nhìn của ta trở nên mờ nhạt. Hai đầu gối ta biến thành cao su. Ta chỉ lơ mơ nhận thức được những tiếng kêu khác đến từ đường hầm-những tiếng la inh tai, tiếng cánh chim vỗ phần phật khi ngày càng có nhiều con chim ác quỷ đập cánh liên hồi vào những cây cà chua, cố gắng để vượt qua được tấm lưới bảo vệ.

Meg xuất hiện bên cạnh ta, hai thanh kiếm lấp lánh hai bên tay, đôi mắt nhìn chăm chăm vào con chim đen sì bên trên chúng ta. "Apollo, anh không sao chứ?"

"Strix", ta nói, cái tên nổi lên từ những góc ngách bên trong trí nhớ phàm trần yếu ớt của ta. "Cái thứ đó là một con strix."

"Làm thế nào để giết nó?" Meg hỏi. Cô bé luôn là người thực tế.

Ta sờ lên những vết cắt trên mặt. Ta không thể cảm thấy má mình hoặc là ngón tay mình nữa. "Ừm, giết nó có thể là một vấn đề đấy."

Grover thét lên the thé khi những con strix bên ngoài gào thét và đâm mình vào những cái cây. "Này, hai người, chúng ta có tầm sáu hoặc bảy con nữa đang cố vào đây này. Những cây cà chua này không thể giữ chúng được đâu."

"Apollo, trả lời ta ngay," Meg ra lệnh. "Ta phải làm gì?"

Ta cũng rất muốn tuân theo lời của Meg. Thực sự đó, ta rất muốn. Nhưng ta gặp khó khăn với việc chọn từ để nói. Ta cảm thấy như thể Hephaestus vừa mới thực hành cái trò nhổ răng nổi tiếng của ông ta với ta và ta vẫn đang bị cái rượu thánh gây cười của ông ta ảnh hưởng.

"G-giết con chim sẽ khiến cô bị nguyên rủa." Cuối cùng ta cũng nói được.

"Và nếu tôi không giết nó?" Meg hỏi.

"Ồ, thì nó sẽ m-moi ruột cô ra, uống máu và ăn thịt cô." Ta mỉm cười, mặc dù ta có cảm giác những gì ta nói chẳng có gì buồn cười cả. "Còn nữa, đừng để lũ strix cào cô, nó sẽ làm cô bị tê liệt đấy."

Và để biểu thị, ta ngã lăn quay ra đất.

Bên trên đầu chúng ta, con strix xòe xánh và lao vụt xuống.

ĐỊA CUNG RỰC LỬA

Rick Riordan

dtv-ebook.com

Chương 2

Ta là một vali

Dính trên lưng của một thần rừng

Sáng, Tệ, Nhất, Luôn, Ý

"DỪNG LẠI!" Grover hét lên. "Chúng tôi tới trong hòa bình!"

Con chim chẳng hề bị rung động. Nó tấn công tức khắc, và chỉ bỏ lỡ khuôn mặt của cậu thần rừng vì Meg lao ra tấn công với đôi kiếm của mình. Con Stix xoay người, xoay tròn giữa hai lưỡi kiếm, và đậu xuống mép cao cao của lối đi xoay tròn, bình an vô sự.

KHÈ! Con Strix thét lên, dụi dụi chỗ lông tơ.

"Người nói 'Ta cần giết các người' là như thế nào?" Grover hỏi.

Meg chau mày. "Anh có thể nói chuyện với nó à?"

"Ừm, đúng," Grover nói. "Nó là động vật mà."

"Tại sao anh không nói cho bọn này biết nó nói gì lúc nãy?" Meg hỏi.

"Bởi vì lúc đấy nó chỉ có khè thôi!" Grover trả lời. "Còn bây giờ nó nói khè với nghĩa nó cần phải giết chúng ta."

Ta cố gắng cử động hai chân. Chúng dường như đã biến thành một đồng xi măng mất rồi, cơ mà ta lại thấy nó buồn cười một cách mơ hồ. Ta

vẫn có thể cử động tay và còn chút cảm giác trên ngực, nhưng ta chẳng thể chắc chắn nó sẽ kéo dài trong bao lâu.

"Hay là thử hỏi con Strix tại sao nó cần giết chúng ta?" Ta gợi ý.

"Khè!" Grover nói.

Ta bắt đầu thấy phát ngán cái ngôn ngữ loài strix rồi. Con chim trả lời với một loạt những tiếng quang quác và đập chân lách kích.

Trong khi đó, ở bên ngoài hành lang, những con Strix khác la inh ỏi và đập mạnh vào tấm lưới cây cỏ. Những móng vuốt đen và những chiếc mỏ vàng chồi ra khỏi tấm lưới, đập tung mấy quả cà chua thành nước chấm salsa. Ta nhận ra chúng ta chỉ còn nhiều nhất là một vài phút cho tới khi lũ chim ào ra khỏi tấm lưới và giết hết chúng ta, nhưng mà để ý thì mấy cái mỏ sắc nhọn như dao của chúng đúng là đáng yêu quá đi mà!

Grover vắn vẹo hai tay. "Con Strix nói là nó được gửi tới để uống máu, ăn thịt và moi ruột chúng ta, nhưng không cần thiết là phải trình tự này. Nó nói là nó rất tiếc, nhưng đó là mệnh lệnh trực tiếp từ hoàng đế.

"Mấy tên hoàng đế ngu xuẩn," Meg gầm gừ. "Tên nào vậy?"

"Tôi không biết," Grover nói. "Con Strix chỉ gọi hăn là khè thôi."

"Anh có thể dịch 'moi ruột'," Meg trả lời, "nhưng anh lại không dịch được tên của tên hoàng đế sao?"

Cá nhân ta thì, ta khá ổn với điều đó. Kể từ khi rời Indianapolis, ta đã sử dụng quá nhiều thời gian để nghiên ngẫm lời tiên tri hắc ám mà chúng ta nhận được tại Hang Động Trophonius. Chúng ta cũng đã chạm trán Nero và Commodus, và ta có một mối nghi ngờ kinh hoàng về danh tính tên hoàng đế thứ ba, người mà chúng ta còn chưa được diện kiến. Tại thời điểm này, ta không muốn bất cứ một lời xác nhận nào cả. Ảo giác được tạo ra bởi nọc

độc của con Strix cũng dần biến mất. Ta sắp bị ăn sống bởi một con cú khổng lồ hút máu người. Ta không cần thêm bất cứ một lý do nào để khóc lóc trong tuyệt vọng nữa.

Con Strix lao xuống Meg. Cô bé tránh sang một bên, đánh mạnh lưới kiếm xuống chỗ lông đuôi của con chim khi nó bay vụt qua, gửi con chim xấu số một vé bay thẳng vào bức tường đối diện, nơi nó đập mặt vào cục gạch và nổ tung thành một đám mây bụi và lông quái vật.

"Meg!" ta nói. "Ta đã nói là không được giết nó rồi! Cô sẽ bị nguyên rủa đấy!"

"Tôi có giết nó đâu. Nó đâm đầu vào tường tự sát ấy chứ."

"Tôi không nghĩ các Nữ thần Mệnh sẽ nhìn sự việc theo hướng đó đâu."

"Thế thì đừng nói với họ."

"Hai người?" Grover chỉ vào chỗ tấm lưới cây cà chua đang bị xé mỏng rất nhanh dưới sự tấn công dữ dội của móng và mỏ. "Nếu chúng ta không thể giết lũ Strix, có lẽ chúng ta nên khiến lá chắn mạnh hơn?"

Cậu ta giơ chiếc sáo lên và thổi. Meg biến đôi kiếm trở lại thành mấy chiếc nhẫn. Cô bé giang tay về phía những cây cà chua. Những thân cây to dày lên và những chiếc rễ cố gắng hết mình để đứng lại trên nền đá, nhưng đó chỉ là một trận chiến ai cũng biết chắc mình sẽ thua cuộc mà thôi. Quá nhiều con strix đang đập liên hồi ở bên kia tấm lưới, xé tan những cái cây mới mọc lên ngay khi chúng mới bén rễ.

"Chẳng có ích gì cả." Meg loạng choạng lùi ra sau, khuôn mặt lấm tấm mồ hôi. "Thiếu đất trồng và ánh sáng mặt trời thì chúng ta chỉ có thể làm được đến thế thôi."

"Em nói đúng," Grover nhìn lên trên đầu, đôi mắt nhìn theo lối trèo xoắn ốc vút mãi đến vô tận. "Chúng ta gần tới nhà rồi. Nếu chúng ta tới được đỉnh trước khi lũ Strix vượt qua-"

"VẬY CHÚNG TA TRÈO LÊN THÔI," Meg tuyên bố.

"Mấy người?" Ta lên tiếng một cách khốn khổ. "Một gã từng là thần đang bị tê liệt ở đây này."

Grover nhăn nhó nhìn sang Meg. "Băng dính?"

"Băng dính." Meg đồng ý.

Làm ơn các vị thần hãy bảo vệ ta khỏi mấy tên anh hùng có băng dính. Và lũ anh hùng LÚC NÀO cũng có băng dính. Meg lấy ra một cuộn từ chiếc túi nhỏ trên cái thắt lưng làm vườn của cô bé. Cô bé dựng ta vào tư thế ngồi, lưng đối lưng với Grover, và rồi tiếp tục quấn tròn băng dính dưới nách của cả hai, gắn liền ta với lưng của cậu thần rừng như thể ta chỉ là một cái ba lô đi picnic.

Với sự giúp đỡ của Meg, Grover loạng choạng đứng lên, quăng quật ta xung quanh để ta có thể nhìn mấy cảnh bất kỳ như mấy cái tường, cái sàn nhà, mặt của Meg, và đôi chân bị tê liệt dạn ra của chính mình.

"Ừm, Grover?" Ta hỏi. "Cậu có đủ sức để mang ta theo đến tận đỉnh chứ?"

"Thần rừng là những người leo tường tuyệt vời đấy," Grover thở khò khè.

Cậu ta bắt đầu trèo lên chiếc dốc thẳng đứng, đôi bàn chân hóa đá của ta lủng lẳng đủng sau. Meg đi theo, chốc chốc lại ngoảnh đầu nhìn về phía những cái cây cà chua đang bị phá hủy với một tốc độ chóng mặt.

"Apollo," cô bé ra lệnh, "nói với tôi về loài strix đi."

Ta sàng lọc bộ não, nhặt nhanh đồng cặn có ích giữa đồng bùn quánh.

"Chúng... chúng là chim mang theo điềm xấu," ta nói. "Khi chúng xuất hiện, mấy chuyện không hay xảy ra."

"Duh," Meg nói. "Còn gì nữa?"

"Ờ, chúng thường ăn thịt những người trẻ tuổi và yếu ớt. Em bé, người già, thần bị tê liệt... mấy dạng đó. Chúng sinh nở ở khúc sông trên của Tartarus. Ta cũng chỉ đang suy diễn thôi, nhưng mà ta khá chắc chúng không là mấy con vật nuôi ngoan ngoãn đâu."

"Làm thế nào để đuổi chúng đi?" cô bé hỏi. "Nếu chúng ta không thể giết chúng, làm thế nào để dừng chúng lại?"

"Ta- ta không biết."

Meg thở dài bất lực. "Nói chuyện với Mũi tên của Dodona đi. Xem xem nó có biết gì không. Tôi sẽ cố gắng kéo dài thêm thời gian cho chúng ta."

Cô bé đi nhanh xuống đường dốc.

Nói chuyện với cái mũi tên đúng là cách duy nhất khiến ngày của ta có thể trở nên tệ hơn, nhưng ta lại vừa nhận được lệnh, và khi Meg yêu cầu ta gì đó, ta không thể nào trái lệnh được. Ta với tay ra sau lưng, mò mẫm giữa mũi tên, và rút ra chiếc mũi tên thần kỳ.

"Kính chào, hỡi Ngài Tên Sáng Suốt và Quyền Năng," ta nói. (Tốt nhất là bắt đầu với mấy câu nịnh nọt.)

NHÀ NGƯỜI CŨNG CHỜ LÂU QUÁ RỒI ĐÂY, chiếc mũi tên
ngâm. KHÔNG BIẾT ĐÃ BIẾT BAO NHIÊU TUẦN TRĂNG TA ĐÃ CỐ

GẮNG NÓI CHUYỆN VỚI NGƯỜI.

"Mới có bốn mươi tám tiếng đồng hồ cơ mà," ta nói.

QUẢ THỰC, THỜI GIAN LUÔN ĐÁNG SỢ KHI NGƯỜI TA BỊ NHÉT VÀO BAO ĐỰNG TÊN. NHÀ NGƯỜI NÊN THỬ CẢM GIÁC ĐÓ RỒI XEM NHÀ NGƯỜI THÍCH NÓ ĐẾN Đâu.

"Phải rồi," ta cố ngăn lại mong muốn bẻ gãy tan mũi tên. "Người có thể nói cho tôi điều gì về loài strix?"

TA PHẢI NÓI VỚI NHÀ NGƯỜI VỀ- GỢM ĐÃ. STRIX? TẠI SAO NHÀ NGƯỜI NÓI VỚI TA VỀ CHÚNG?

"Bởi vì chúng sắp kết liễu-giết bọn tôi đến nơi rồi."

THẬT ĐÁNG NHỤC NHÃ! Mũi tên gằn giọng. NHÀ NGƯỜI NÊN TRÁNH NHỮNG MỐI HIỂM NGUY ĐÓ RA.

"Tôi lại chưa bao giờ nghĩ đến chuyện đó luôn," ta nói. "Người có thông tin nào về strix cho tôi không, Thưa Mũi Tên Khôn Ngoan?"

Mũi tên rung lên, đảm bảo là đang cố gắng đi tra Wikipedia. Nó chối đây đây là mình có dùng Internet. Vậy thì, có lẽ đó chỉ là sự trùng hợp khi cái mũi tên lúc nào cũng hữu ích hơn khi chúng ta ở trong những vùng có Wi-Fi miễn phí,

Grover quả quyết kéo mạnh cái cơ thể như hạch của ta lên trên đường dốc. Cậu ta thở hồn hèn hồng hộc, lão đảo một cách nguy hiểm ra bờ đường. Sàn nhà của cái phòng giờ đây đang ở dưới chúng ta năm mươi feet-vừa xa đủ cho một cũ ngã chết người tuyệt vời. Ta có thể nhìn thấy Meg đi ở dưới đó, tự nói thầm với chính mình và lấy ra thêm nhiều túi hạt gieo vườn nữa.

Còn ở trên kia, đoạn đường dường như cứ xoắn quấy mãi mãi. Bất kỳ cái gì đang chờ chúng ta ở trên đỉnh, coi như là có một cái đỉnh đi, thì vẫn đang lạc lối trong bóng tối. Ta thấy Mê cung thật là thiếu suy nghĩ khi không cung cấp một cái cầu thang máy, hoặc ít nhất là một tay vịn hần hoi. Làm sao mà lũ anh hùng đang cần đồ dùng hỗ trợ có thể tận hưởng cái bầy chết người này chứ?

Cuối cùng thì Mũi tên của Dodona cũng đưa ra quyết định của mình: **STRIX RẤT NGUY HIỂM.**

"Một lần nữa," ta nói, "Trí khôn của người đưa ánh sáng tới với màn đêm tăm tối."

"**IM MIỆNG**", Mũi tên nói tiếp, "**LOÀI CHIM NÀY CÓ THỂ BỊ GIẾT, TUY NHIÊN ĐIỀU NÀY SẼ NGUYỄN RỬA KẼ GIẾT CHIM VÀ KHIẾN NHIỀU STRIX NỮA XUẤT HIỆN**".

"Rồi, rồi. Còn gì nữa?"

"Nó đang nói gì thế?" Grover hỏi giữa những tiếng thờ.

Giữa cả một đám những phẩm chất gây khó chịu của mũi tên, một trong số đó là nó chỉ nói chuyện trong tâm trí ta thôi, bởi thế ta không chỉ nhìn như một tên khùng mỗi khi ta giao tiếp với nó, ta còn phải liên tục báo cáo về những lời ba xàm bá láp của nó với bạn bè nữa.

"Nó vẫn đang hỏi chị Google," ta nói với Grover. "Có lẽ, Thưa Ngài Tên, Ngài có thể tìm kiếm gộp các từ khóa, 'strix cộng với tiêu diệt'."

"**TA KHÔNG BAO GIỜ ĂN GIAN NHƯ THẾ!**" Mũi tên gầm lên. Và rồi nó im lặng đủ lâu để gõ "Strix + tiêu diệt".

"**CHÚNG CÓ THỂ BỊ ĐẨY LÙI BỞI RUỘT LỢN**", nó nói lại. "**NHÀ NGƯỜI CÓ TÍ RUỘT LỢN NÀO KHÔNG?**"

"Grover", ta nói với qua vai, "người có tình cờ có tí ruột lợn nào không?"

"Cái gì cơ?" Cậu ta xoay người lại, và đó hẳn không phải là một cách hiệu quả để đối mặt với ta, bởi vì ta đang bị dính trên lưng cậu ta, Cậu ta suýt chút nữa đã tông mũi ta vào bức tường gạch rồi. "Sao tôi lại có ruột lợn cơ chứ? Tôi ăn chay mà!"

Meg trèo lên đường dốc để gặp chúng ta.

"Mấy con chim sấp qua được rồi," cô bé nói. "Tôi đã thử đủ loại cây khác nhau. Tôi còn thử gọi Peaches nữa..." Giọng cô bé vỡ òa trong tuyệt vọng.

Kể từ khi bước vào Mê cung, cô bé không còn có thể triệu tập tên nô lệ tinh linh đào của mình nữa, mà nó thì lại rất hữu dụng trong các trận chiến, chỉ là rất chi kén chọn thời gian và địa điểm xuất hiện. Ta đoán rằng, cũng giống như cây cà chua, Peaches không hợp với lòng đất cho lắm.

"Mũi tên của Dodona, còn gì nữa?" Ta hét ầm vào đầu mũi tên. "Phải có thứ gì đó ngoài nội tạng lợn để đầy xa lũ strix chứ!"

"KHOAN ĐÃ", mũi tên lên tiếng. "HA! HÓA RA LÀ CÂY DƯƠNG MAI (ARBUTUS) CŨNG SẼ LÀM ĐƯỢC."

"Mông-của-chúng-tôi (our-butt-us) sẽ làm gì cơ?" Ta hỏi lại.

Quá muộn.

Bên dưới chúng ta, với một loạt những tiếng thét khát máu inh ỏi, những con Strix xé toang tấm lá chắn cà chua và ào vào trong căn phòng.

ĐỊA CUNG RỰC LỬA

Rick Riordan

dtv-ebook.com

Chương 3

Strix tộ lăm đó

Thề mà, ta nói thật luôn ý

Tộ là nghề tụi nó

"CHÚNG ĐẾN ĐÂY!" Meg hét lên.

Nói thật là, cứ mỗi khi ta muốn cô bé nói chuyện về mấy chuyện quan trọng thì cô ta im thin thít. Thế nhưng khi chúng ta đang đối mặt với một mối hiểm họa hiển nhiên thì cô ta lại phí hơi thở để gào lên "Chúng đến đây".

Grover đẩy nhanh nhịp chân, thể hiện một sức khỏe phi thường khi cậu ta nhảy phóc lên đường dốc, mang theo cái xác mềm nhũn của ta đang dính sau lưng.

Đối mặt với khung cảnh đằng sau, ta có một tầm nhìn hoàn hảo của lũ strix khi chúng cuộn xoáy ra khỏi bóng tối, những đôi mắt màu vàng lấp lánh như những đồng xu trong đài phun nước tối tăm. Một tá những con chim? Hay là nhiều hơn? Xem xét về việc bọn ta đã có biết bao nhiêu rắc rối với một con strix duy nhất, ta không hề thích cơ may của ba đứa khi đối đầu với cả một đàn, đặc biệt là khi bọn ta trông y như đám mồi ngon xếp hàng cạnh nhau trên bờ rào dốc đứng và trơn trượt.

"Cây dương mai!" Ta hét lên. "Mũi tên nói cái gì đó về việc cây dương mai có thể đẩy lùi lũ strix."

"Đó là một loại cây." Grover thở hỗn hển cố lấy lại không khí. "Tôi nghĩ là tôi đã gặp một cây dương mai một lần rồi."

"Ngài Tên," ta nói, "cây dương mai là cái gì?"

TA KHÔNG BIẾT! CHỈ VÌ TA ĐƯỢC SINH RA TRONG MỘT CÁI ĐỘNG KHÔNG CÓ NGHĨA LÀ TA BIẾT TY TỶ THỨ VỀ VƯỜN TƯỞC!

Ta phát cáu, rồi ném luôn mũi tên trở lại bao tên của mình.

"Apollo, bảo vệ cho tôi." Meg ném một trong hai cái kiếm của cô bé vào tay của ta, và vừa lục lọi chiếc thắt lưng làm vườn, vừa ngoảnh ra sau nhìn lũ strix một cách lo lắng khi chúng thi nhau trèo lên.

Meg hy vọng ta sẽ bảo vệ cô bé bằng cách nào thì ta cũng chả rõ. Ta chơi kiếm cực kỳ tệ, kể cả lúc ta không bị dính chặt lên lưng một tên thần rừng và đối mặt với những mục tiêu có thể nguyên rửa bất cứ ai giết chúng.

"Grover!" Meg thét lên. "Chúng ta có thể tìm ra xem cây dương mai thuộc họ nào không?"

Cô bé xé toang một cái gói gì đó và ném hạt vào chỗ trống. Chúng nở bung ra như bông ngô và tạo thành những củ khoai lang lớn cỡ lựu đạn với thân cây lá màu xanh. Chúng rơi xuống giữa đàn chim, đánh trúng vài con và tạo nên được vài tiếng quang quác vì giật mình, nhưng lũ chim vẫn tiếp tục lao tới.

"Đó là cây thân củ," Grover thở khò khè. "Tôi nghĩ cây dương mai là cây ăn quả."

Meg xé túi hạt giống thứ hai, Cô bé tằm tấp cho đàn chim với một vụ nổ bụi cây lấm chấm đây những trái cây màu xanh lá. Những con chim lượn qua chúng dễ như bỡn.

"Nho à?" Grover hỏi.

"Cây lý gai," Meg trả lời.

"Em có chắc không?" Grover hỏi lại. "Hình dạng của lá cây này- "

"Grover!" Ta cắt lời. "Hãy tập trung vào chuyên môn thực vật học thôi. Là cái gì-? CÚI XUỐNG!"

Giờ thì, những người đọc thân thương nè, toàn quyền phán xét là ở các bạn. Liệu ta có đang hỏi câu hỏi "Một con vẹt xoè ra bao nhiêu cái cánh" không? Dĩ nhiên là không rồi. Mặc kệ lời phàn nàn về sau của Meg, ta chỉ đang cố gắng cảnh báo cô bé về con strix ở gần nhất đang lao tới tấn công vào đúng mặt của cô bé.

Cô bé không hiểu lời cảnh báo ấy, và đó không phải là lỗi của ta đâu nhé.

Ta quăng lưỡi kiếm vừa mượn được với mong muốn bảo vệ người bạn trẻ của mình. Chỉ có khả năng nhắm dờ tệ của ta và kỹ năng phản xạ nhanh nhẹn của Meg đã ngăn chặn ta khỏi việc chặt đứt đầu cô bé.

"Dừng lại!" cô bé hét lên, đập mạnh con strix văng ra bên cạnh với lưỡi kiếm còn lại của mình.

"Cô nói là bảo vệ cô cơ mà!" ta phản đối.

"Tôi không có ý-" Cô bé thét lên trong đau đớn, loạng choạng khi một đường cắt đầy máu xuất hiện trên đùi bên phải.

Và rồi chúng ta bị nuốt chửng trong cơn cuồng nộ của móng vuốt, mỏ chim và những cái cánh đen. Meg vung chiếc kiếm rộng. Một con strix lao mình vào mặt ta, hai móng vuốt gần như đã móc luôn hai con người của ta ra, thì ngay lúc đó Grover làm một điều không tưởng: cậu ta gầm lên.

Tại sao nó lại là điều ngạc nhiên chứ? Các bạn có thể đang hỏi như thế đấy nhỉ. Khi mà bạn đang bị bao vây bởi một bầy chim ăn ruột, đó là một khoảnh khắc hoàn hảo để gào lên khóc còn gì.

Đúng vậy. Nhưng âm thanh phát ra từ miệng cậu thần rừng không phải là một tiếng gào bình thường.

Nó dội vang khắp căn phòng như một luồng sóng sốc lớn được tạo ra bởi một quả bom, chia đàn xẻ nghé lũ chim, làm rung chuyển các viên đá, và đẩy nên trong ta một nỗi sợ lạnh lẽo và không tên.

Nếu như ta không bị dính trên lưng cậu thần rừng thì ta cũng đã bỏ chạy từ lâu rồi. Ta sẽ nhảy ra khỏi bờ dốc chỉ để tránh xa thứ âm thanh đó. Trong hoàn cảnh này, ta đánh rơi thanh kiếm của Meg và ấn chặt tay vào hai bên tai. Meg, người đang nằm sấp trên đường dốc, chảy máu và hiển nhiên là đang bị tê liệt một phần bởi chất độc của con strix, thu người lại tròn như quả bóng và vùi đầu vào hai tay.

Những con strix bay lùi lại vào bóng tối.

Tim ta đập thành thạch. Adrenaline chảy rùng rục trong cơ thể ta. Ta cần phải thở sâu mấy lần trước khi có thể cất tiếng nói.

"Grover," ta nói, "cậu vừa mới triệu tập Hoảng Loạn đấy à?"

Ta không thể nhìn thấy mặt cậu ta, nhưng ta có thể cảm thấy cậu ta đang run bần bật. Cậu thần rừng nằm xuống đường dốc, xoay người về một phía và để ta đối mặt với cái tường.

"Tôi không cố ý." Giọng của Grover khàn khàn. "Đã mấy năm rồi tôi chưa làm thế."

"H-Hoảng Loạn?" Meg hỏi.

"Tiếng gầm của vị thần mất tích Pan." Ta trả lời. Chỉ cần nói tên của ông thôi cũng khiến ta tràn đầy nỗi buồn đau. Ôi, những thời gian tươi đẹp mà ta và vị thần của tự nhiên đã có trong những ngày cổ đại, chỉ có nhảy nhót và ăn mừng chốn thiên nhiên! Pan lúc nào cũng là kẻ bay nhảy số một. Và rồi loài người hủy hoại phần lớn thiên nhiên tạo hóa, và Pan tan biến vào trong hư vô. Loài người các người. Các người chính là lý do tại sao thần thánh bọn ta không thể nào tận hưởng những điều tốt đẹp.

"Ta chưa từng nghe bất kỳ ai ngoại trừ Pan sử dụng sức mạnh đó," ta nói. "Làm sao mà?"

Grover làm một tiếng động nghe như nửa tiếng sục sục, nửa thở dài. "Chuyện dài lắm."

Meg lẩm bẩm. "Dù sao thì cũng đuổi được bọn chim đi." Ta nghe thấy tiếng cô bé xé vải ra, có lẽ là đang làm dải băng buộc chân.

"Cô hóa đá chưa?" ta hỏi.

"Rồi," cô bé lẩm bẩm. "Từ hông trở xuống."

Grover đổi tư thế bên trong cái dây cài băng băng dính. "Tôi vẫn ổn, nhưng kiệt sức luôn rồi. Máy con chim sẽ quay lại thôi, và không còn cách nào tôi có thể cõng anh lên đường dốc nữa cả."

Ta cũng chẳng hề nghi ngờ cậu ta chút nào. Tiếng hét của Pan sẽ khiến gần như tất cả mọi thứ sợ hãi mà chạy xa, nhưng đó là thứ ma thuật gây tổn sức. Mỗi lần Pan sử dụng nó, ông ấy sẽ ngủ li bì suốt ba ngày sau đó.

Bên dưới chúng ta, tiếng thét của những con strix vang vọng khắp Mê Cung. Những tiếng kè của chúng chưa gì đã nghe giống như chuyển từ sợ hãi-CHẠY MAU!- sang bối rối -TẠI SAO CHÚNG TA PHẢI CHẠY?-

Ta cố động dậy hai bàn chân của mình. Ngạc nhiên thay, bây giờ ta có thể cảm nhận được những ngón chân bên trong đôi tất.

"Có ai thả ta ra được không?" ta hỏi. "Ta nghĩ là chất độc đang mất dần sức mạnh rồi."

Vẫn đang nằm ngang trên nền đất, Meg dùng cái kiếm của mình để cắt băng dính thả ta ra. Cả ba chúng ta nằm cạnh nhau với lưng dựa vào tường- ba miếng mồi strix đâm mờ hôi, buồn tẻ và đáng thương ngồi chờ chết. Bên dưới chúng ta, tiếng quang quác của những con chim hủy diệt trở nên lớn hơn. Sớm thôi, chúng sẽ trở lại, giận dữ hơn bao giờ hết. Khoảng năm mươi thước bên trên chúng ta, chỉ vừa mới hiện ra trước ánh sáng mờ mờ của đôi kiếm của Meg, đường dốc trở thành ngõ cụt với một cái trần nhà mái vòm bằng gạch.

"Lối ra tốt quá cơ," Grover nói. "Tôi đã nghĩ chắc chắn... Cái hầm này trông thực sự giống..." Cậu ta lắc đầu, cứ như thể cậu ta không thể nào nói được cho bọn ta rằng cậu ta đã hy vọng cái gì vậy.

"Tôi sẽ không chết ở đây đâu," Meg gầm gừ.

Bề ngoài của cô bé lại nói lên điều ngược lại. Khuỷu tay của cô đầy máu, còn đầu gối thì rách hết da. Chiếc váy màu xanh, một món quà đáng giá từ mẹ của Percy Jackson, nhìn giống như là nó vừa bị dùng để làm đồ chơi cào xé của một con hổ răng kiếm vậy. Cô bé đã xé ống quần bó bên trái và dùng nó để cầm máu vết thương trên đùi, nhưng tấm vải cũng đã bị ướt nhẹp từ bao giờ.

Tuy vậy, đôi mắt của cô vẫn sáng lên một cách ngang ngạnh. Mấy viên kim cương giả trên gọng kính mắt mèo vẫn lấp lánh. Ta đã học được rằng không bao giờ nên dựa vào Meg McCaffrey khi mấy viên ngọc đó còn sáng.

Cô bé lục lọi những túi hạt giống, liếc từng nhãn tên. "Hoa hồng. Hoa thủy tiên vàng. Bí ngòi. Cà rốt."

"Không . . ." Grover dấm nếm tay lên trán. "Cây dương mai là kiểu . . . cây ra hoa. Urgh, tôi phải biết cái này mới đúng."

Ta hoàn toàn thông cảm với vấn đề trí nhớ của cậu ta. Ta đáng ra phải biết rất nhiều thứ: điểm yếu của strix, lối thoát bí mật gần nhất của Mê Cung, số máy bí mật của Zeus để ta có thể gọi cho ông ta và cầu xin tha mạng. Nhưng tâm trí ta trống rỗng hết. Hai chân ta bắt đầu run rẩy-có lẽ đó là dấu hiệu cho thấy ta sẽ sớm đi lại trở lại được-nhưng nó chẳng khiến ta vui lên chút nào. Ta chẳng có nơi nào để đi, ngoại trừ việc ta muốn chết ở trên đỉnh hay ở dưới đáy căn hầm này.

Meg tiếp tục đảo tung mấy cái túi hạt giống. "Cây củ cải, Hoa đình hương, Hải đường, Dâu tây-"

"Dâu Tây!" Grover hét to tới mức ta tưởng cậu ta chuẩn bị phóng ra một luồng Hoảng Loạn nữa. "Đúng rồi! Dương mai là cây dâu!"

Meg cau mày. "Dâu không có mọc ở cây. Nó thuộc loài quả mọng, một phần của họ hàng hoa hồng."

"Đúng, đúng thế, anh biết!" Grover xoắn hai tay lại như thể cậu ta không thể nói nhanh đúng mức cậu ta muốn. "Và dương mai thuộc họ cây thạch nam, nhưng-"

"Hai người đang nói cái gì đấy?" Ta thắc mắc. Ta tự hỏi không biết họ có đang cùng sử dụng dữ liệu Wi-Fi của Mũi tên Dodona để tìm kiếm thông tin trên trang thucvathoc chấm com không nữa. "Chúng ta đang sắp chết đến nơi và hai người ngồi đây tranh cãi về họ hàng cây cối?"

"Quả dâu sẽ đủ gần rồi!" Grover khẳng định. "Quả của cây dương mai nhìn rất giống dâu tây. Đó là lý do tại sao chúng được gọi là cây dâu."

Tôi đã gặp một tinh linh dương mai một lần. Chúng tôi đã cãi nhau to vì vụ đó đó. Bên cạnh đó, tôi có chuyên ngành về việc trồng dâu dấy. Tất cả những Thần rừng ở Trại Con Lai đều như vậy!"

Meg nhìn chòng chọc vào túi hạt giống dâu tây một cách ngờ vực. "Em không biết nữa."

Bên dưới chúng ta, một tá những con strix ào lên phía trước qua cổng đường hầm, rít gào một bản hợp xướng tiền moi ruột giận dữ.

"THỬ CÁI THỨ DƯƠNG TÂY ĐÓ XEM NÀO!" Ta hét lên.

"Là Dâu Tây," Meg sửa lại.

"GÌ CŨNG ĐƯỢC!"

Thay vì tung hạt giống dâu vào khoảng trống, Meg xé rách túi hạt và rắc chúng theo đường viền sườn dốc với một điệu bộ chậm rãi đến phát điên.

"Nhanh lên." Ta dò dẫm tìm chiếc cung tên. "Chúng ta chỉ có tầm ba mươi giây thôi."

"Chờ chút." Meg lấy ra túi hạt giống cuối cùng.

"Mười lăm giây!"

"Chờ đã." Meg ném chiếc túi sang bên cạnh. Cô bé đặt hai tay lên chỗ hạt giống như thể cô bé đang chuẩn bị chơi đàn (mà nhân tiện thì cô bé cũng chẳng thể chơi đàn giỏi, mặc cho ta đã cố gắng dạy cô đến như thế nào đi chăng nữa).

"Được rồi," cô nói. "Làm đi."

Grover nâng mấy ống sao lên và bắt đầu chơi bài "Rừng Dâu Muôn Năm" phiên bản điên rồ nhanh gấp ba lần. Ta quên mất cung tên của mình và chộp lấy chiếc ukulele, tham gia cùng cậu ta trong bản nhạc. Ta không biết là nó có giúp đỡ được gì không, nhưng nếu ta sắp sửa bị xé thành từng mảnh thì ít nhất ta muốn được chết trong khi chơi nhạc của The Beatles.

Ngay khi làn sóng strix gần như ập tới, những hạt giống nổ tung như năng lượng pháo hoa. Những dải màu xanh lá cây mọc vòng xung quanh khắp không gian rộng, giữ chặt lấy bức tường phía xa và tạo thành một hàng dây leo mà khiến ta nhớ tới những chiếc dây đàn lút. Những con strix lẽ ra có thể dễ dàng bay qua những lỗ hổng, nhưng thay vào đó, chúng trở nên điên loạn, bay vòng vòng để tránh mấy cái cây và đâm sầm vào nhau trong không trung.

Trong khi đó, những cây leo ngày càng dày thêm, những chiếc lá giang rộng, hoa trắng nở tung, và những trái dâu tây chín mọng, ngập tràn không khí với mùi hương dịu ngọt.

Căn phòng rung âm âm. Bất cứ chỗ nào có dâu tây chạm sàn nhà, những viên gạch vỡ ra và biến mất, tạo ra những khoảng trống dễ dàng để những bụi dâu bén rễ.

Meg nhấc hai tay khỏi những phím đàn tưởng tượng. "Có... Có phải là Mê Cung đang giúp đỡ chúng ta không?"

"Tôi không biết!" ta nói, tay gảy gảy nốt F-7 một cách giận dữ. "Nhưng đừng dừng lại!"

Với một tốc độ không tưởng, những bụi dâu tay trái rộng khắp cách bức tường với một làn sóng xanh lá.

Ta chỉ vừa mới nghĩ Chà, thử tưởng tượng xem mấy cái cây này còn có thể làm được những gì nữa nếu mà có ánh sáng mặt trời! thì trần nhà mái vòm nứt ra như chiếc vỏ trứng. Những sợi nắng lấp lánh xuyên qua

bóng tối. Những tảng đá lớn rơi lả tả xuống dưới, đè nát lũ chim, phá tan những dây trái dâu tây (mà, không giống như lũ chim, chúng mọc lại ngay lập tức).

Ngay khi ánh sáng mặt trời chiếu vào lũ chim, chúng thét lên và biến thành bụi đất.

Grover hạ thấp chiếc kèn của mình. Ta cũng đặt chiếc ukulele xuống. Chúng ta kinh ngạc quan sát khi những cái cây tiếp tục mọc cao, đan xen vào nhau cho tới khi một tấm bạt làm bằng cây dâu trái căng khắp căn phòng bên dưới chân chúng ta.

Trần căn phòng đã biến mất, làm lộ ra một khoảng trời xanh rực rỡ. Không khí nóng sục vào như thể hơi thở từ bên trong một cái lò nướng.

Grover ngẩng mặt lên phía ánh sáng. Cậu ta khịt mũi người, nước mắt lấp lánh trên má.

"Người bị thương à?" ta hỏi.

Cậu ta nhìn chăm chăm vào ta. Vết mặt đau lòng trên mặt cậu ta nhìn còn đau đớn hơn là nhìn ánh nắng.

"Mùi của dâu tây ấm," cậu ta nói. "Giống như Trại Con Lai vậy. Đã lâu lắm rồi..."

Ta cảm thấy một cơn đau nhức nhối lạ lẫm bên trong ngực mình. Ta vỗ vỗ đầu gối của Grover. Ta cũng chưa dành nhiều thời gian tại Trại Con Lai, khu huấn luyện cho Á thần Hy Lạp tại Long Island, nhưng ta hiểu cảm giác của cậu ta. Ta tự hỏi không biết những đứa con của ta ở Trại như thế nào rồi, Kayla, Will, Austin. Ta nhớ việc ngồi cùng chúng bên cạnh lửa trại, hát vang ca khúc "Mẹ Tôi Là Minotaur", vừa hát vừa ăn kẹo dẻo nướng. Kiểu tình bạn đó thật sự rất hiếm, ngay cả đối với những kẻ bất tử.

Meg ngửa người vào bức tường. Da mặt cô bé tái nhợt, còn hơi thở thì rối loạn.

Ta lục sâu trong mấy cái túi của mình và tìm thấy một mẫu bánh thánh vụn được gói trong giấy ăn. Ta không giữ miếng bánh cho riêng mình. Khi ở trong dạng không bất tử này, ăn thức ăn của thần thánh có thể khiến ta bốc cháy bất ngờ. Nhưng Meg, ta nhận ra, không thích ăn bánh thánh cho lắm.

"Ăn đi." Ta nhấn gói giấy ăn vào tay cô. "Nó sẽ giúp cho chúng tẻ liệt biến mất nhanh hơn đây."

Cô bé nghiêng rặng, như thể muốn hét lên KHÔNG MUỐN!, nhưng rồi chắc đã quyết định là cô thích cái ý tưởng được có lại đôi chân biết đi hơn. Cô bé bắt đầu gặm gặm miếng bánh.

"Có gì ở trên đó vậy?" cô bé hỏi, chau mày nhìn bầu trời xanh.

Grover lau nước mắt trên mặt. "Chúng ta làm được rồi. Mê Cung đã đưa chúng ta tới căn cứ của chúng ta."

"Căn cứ của chúng ta?" ta vui vẻ khi biết rằng bọn ta CÓ một cái căn cứ. Ta hy vọng nó có nghĩa là sự an toàn, một chiếc giường êm, và có lẽ là một chiếc máy espresso.

"Đúng thế." Grover nuốt nước bọt một cách lo lắng. "Cứ cho là có bất cứ thứ gì đó còn lại đi. Cùng tìm hiểu xem nào."

ĐỊA CUNG RỰC LỬA

Rick Riordan

dtv-ebook.com

Chương 4

Kìa trụ sở của ta

Nào đá nào cát nào tàn tích

Ta nhắc tới đá chưa?

Họ nói với ta là chúng ta đã lên tới mặt đất rồi.

Ta chẳng nhớ gì cả.

Meg thì vẫn bị liệt người, và Grover thì đã vác ta leo lên cả hẻm một nửa đường dốc, vậy nên nó cứ sai sai khi ta mới là người ngất xỉu đi, nhưng ta có thể nói gì nữa đây? Đoạn hòa âm Fm của bài "Rừng Dâu Muôn Năm" hẳn là đã khiến ta mất sức nhiều hơn ta nghĩ.

Nhưng ta có nhớ những giấc mơ mắc mệt kia.

Trước mặt ta là một người phụ nữ yêu kiều với làn da màu olive. Mái tóc nâu vàng được búi tròn trên đầu, chiếc đầm không tay có màu xám sáng như cánh bướm đêm. Cô ta nhìn tầm hai mươi tuổi, đôi mắt của cô có màu ngọc trai đen-thứ ngọc với vẻ đẹp lộng lẫy đã được đúc kết hàng thế kỷ, một chiếc vỏ tự vệ che giấu đi những nỗi đau và nỗi thất vọng chưa được kể. Đó là đôi mắt của những kẻ bất tử đã tận mắt chứng kiến cả một nền văn minh sụp đổ.

Chúng ta đứng cùng nhau trên một cái bục bằng đá, bên bờ của một thứ trông giống một cái hồ bơi trong nhà được đổ đầy dung nham. Bầu không khí hùng hực hơi nóng, tro lửa làm mắt ta bỏng cháy.

Người phụ nữ đưa tay lên, dáng vẻ nài nỉ. Chiếc còng tay sắt đỏ rực sáng xích chặt hai cổ tay cô. Những sợi xích bị nung chảy trói cô ta vào bục, mặc dù kim loại nóng dường như không làm cô bị bỏng.

"Ta xin lỗi," cô nói.

Bằng một cách nào đó, ta biết là cô ta không nói chuyện với mình. Ta chỉ đang quan sát những gì đang xảy ra qua đôi mắt của một người khác. Cô ta vừa mới đang chuyển tin dữ cho một người nào đó, tin dữ đến đau lòng, mặc dù ta không biết tin đó là gì.

"Ta có thể giải thoát cho người nếu ta có thể," cô ta tiếp tục. "Ta sẽ giải thoát cho CÔ ẤY. Nhưng ta không thể. Nói với Apollo rằng anh ta phải tới. Chỉ có anh ta mới có thể giải thoát cho ta, mặc dù nó là. . ." Cô ta ho khù khụ như thể một mảnh kính mới cửa qua họng cô. "Bốn chữ cái," cô nói. "Bắt đầu bằng T."

Trap, (Cạm bẫy), ta nghĩ. Câu trả lời là Trap!

Ta có chút thích thú, kiểu thích thú khi chúng ta xem một chương trình truyền hình và chúng ta biết chắc kết quả ấy. "Nếu như mình là người chơi," ta nghĩ, "mình sẽ thắng hết tất cả các giải thưởng rồi!"

Và rồi ta nhận ra ta không hề thích cái chương trình giải đố này tí nào. Đặc biệt là khi câu trả lời là CẠM BÃY. Và đặc biệt là cái bẫy đó là một phần thưởng to đùng dành riêng cho ta.

Hình ảnh của người phụ nữ biến mất vào trong ngọn lửa.

Ta lại nhìn thấy mình ở một nơi khác-một nền đất có lớp phủ đầu, nhìn xuống vịnh biển đầy ánh trăng. Đằng xa xa, bị che khuất trong lớp sương mờ là hình ảnh tối tăm mà quen thuộc của Núi Versuvius, nhưng là Vesuvius trước khi bị phá tan đỉnh núi vào năm 79 Công Nguyên, phá hủy cả Pompeii và giết chết hàng ngàn người La Mã. (Các người có thể đổ lỗi cho Vulcan vì vụ đó. Lúc đó hẳn ta đang có một tuần tồi tệ.)

Bầu trời đêm thâm tím, đường bờ biển được chiếu sáng chỉ bởi lửa đuốc và những vì sao. Bên dưới chân ta, sàn nhà khám của nền đất lấp lánh với những viên đá vàng và bạc, kiểu nghệ thuật rất ít người La Mã có đủ sức làm được. Trên những bức tường, những bích họa rực rỡ sắc màu được đóng trong những tấm vải lụa mà chắc chắn là phải có giá tầm trăm ngàn đồng Denarius. Ta biết ngay nơi ta đang đứng: một dinh thự của hoàng đế, một trong rất nhiều những địa điểm nghỉ xếp hàng trải dài vịnh Naples trong những ngày đế chế xưa cũ. Thường thường, những nơi như thế này sẽ chói lòa ánh đèn vào những đêm tối, một cách để khoe khoang quyền lực và sự giàu sang, thế nhưng những ngọn đuốc nơi đây lại tối om, quẩn bên trong những tấm vải đen kịt.

Ẩn mình trong bóng của một chiếc cột, một người đàn ông mảnh khảnh đứng hướng mặt ra biển. Biểu cảm khuôn mặt ông ta khó hiểu, nhưng tư thế thì tỏ rõ sự mất kiên nhẫn. Ông ta kéo mạnh chiếc áo choàng, khoanh hai tay để trước ngực, và nhịp nhịp cái chân đi dép sandal xuống nền nhà.

Một người đàn ông thứ hai xuất hiện, bước những bước đều đặn lên nền đất với tiếng leng keng của áo giáp và tiếng thở nặng nhọc của một chiến binh to lớn. Chiếc mũ cận vệ hoàng gia che đi khuôn mặt của hắn.

Hắn ta quỳ xuống trước mặt tên đàn ông trẻ tuổi hơn. "Xong việc rồi, thưa Princeps."

Princeps. Từ tiếng Latin có nghĩa là 'người đến đầu tiên' hoặc 'công dân đầu tiên'-một uyển ngữ đáng yêu mà những tên hoàng đế La Mã dùng để hạ thấp quyền lực toàn năng của chúng.

"Lần này người có chắc không đấy?" một giọng nói trẻ trung nhưng lạo xạo vang lên. "Ta không muốn có thêm bất ngờ đâu."

Tên pháp quan gầm gừ. "Rất chắc chắn, thưa Princeps."

Tên lính giơ khuỷu tay to lớn đẩy lông lá ra. Những vết xước đầy máu sáng lên dưới ánh trăng, như thể những chiếc móng tay tuyệt vọng đã cào lên da thịt hăn.

"Người đã dùng cái gì?" Tên đàn ông trẻ hơn nghe có vẻ thích thú.

"Gối, của chính hăn ta," người đàn ông to lớn nói. "Có vẻ làm vậy là dễ nhất."

Tên đàn ông trẻ cười lớn. "Con heo già đó xứng đáng nhận quả báo này. Ta đã chờ cả hàng năm để hăn ta chết, cuối cùng khi chúng ta thông báo rằng hăn ta đá vỡ cái lọ cổ, thì hăn lại dám thức dậy? Ta không nghĩ thế đâu. Ngày mai sẽ là một ngày mới mẻ và tuyệt vời hơn cho La Mã."

Hăn ta bước vào ánh sáng, để lộ khuôn mặt mình-một khuôn mặt ta không bao giờ hy vọng được nhìn thấy một lần nào nữa.

Hăn ta đẹp trai theo kiểu gầy gò hốc hác, mặc dù hai cái tai của hăn ta thì hơi quá khổ. Nụ cười của hăn méo mó, và đôi mắt thì chứa đầy sự ấm áp của đôi mắt cá nhồng.

Các bạn đọc thân mến à, các người có thể không biết rõ những đường nét khuôn mặt hăn, nhưng ta chắc kèo là các người đã gặp hăn đâu đó rồi. Hăn là dạng kẻ bắt nạt học đường nhưng lại quá quyến rũ để bị bắt; kẻ luôn nghĩ ra những trò đùa độc ác nhất, bắt người khác phải làm việc xấu thay

mình, và vẫn giữ được tiếng tăm hoàn hảo trong lòng các giáo viên. Hãn là dạng con trai bẻ rời chân côn trùng ra khỏi người chúng và hành hạ động vật bị bỏ rơi, nhưng vẫn cười với niềm hạnh phúc thật tinh khiết đến mức hãn gần như có thể thuyết phục các người rằng mấy trò đó chỉ là những trò vui vô hại mà thôi. Hãn ta là kiểu thằng nhãi ăn cắp tiền từ đĩa lộc của chùa, lén lút sau lưng của những cụ già luôn miệng khen ngợi hãn 'thực là một cậu bé ngoan.'

Hãn ta là kiểu người như vậy, dạng độc ác như vậy đấy.

Và tối nay, hãn ta có một tên mới, và nó không hề báo trước được một ngày mới tuyệt vời hơn cho La Mã đâu.

Tên pháp quan cận vệ cúi đầu xuống. "Caesar Muôn năm!"

.

Ta thức dậy khỏi giấc mơ, run lấy bầy.

"Canh giờ chuẩn đây," Grover nói.

Ta ngồi dậy. Đầu đập binh binh, miệng thì có vị như bụi strix.

Ta đang nằm dưới một mái che tạm bợ-một tấm vải dầu nhựa màu xanh dựng trên sườn đồi nhìn ra sa mạc. Mặt trời đang chiếu xuống. Bên cạnh ta, Meg nằm ngủ thu tròn, cánh tay đặt lên cổ tay của ta. Ta đoán là nó cũng khá ngọt ngào, trừ việc ta biết là những ngón tay của cô bé đã ở đâu. (Gợi ý nhé, trong lỗ mũi ấy.)

Trên một phiến đá gần đó, Grover ngồi hóp từng hóp nước từ chiếc bi đông đựng nước. Xét theo vẻ mặt mệt mỏi của cậu ta, ta đoán là cậu đã trông chừng cho chúng ta trong khi chúng ta ngủ.

"Ta đã ngất đi à?" ta trấn tĩnh lại.

Cậu ta ném cho ta chiếc bi đông nước. "Tôi lại cứ tưởng mình mới ngủ giỏi cơ đấy. Anh đã ngủ hàng giờ đồng hồ rồi."

Ta uống một ngụm, rồi dụi đi gỉ mắt, ước ao ta cũng có thể dụi đi luôn những giấc mơ trong đầu một cách dễ dàng như vậy: một người phụ nữ bị xích trong căn phòng lửa, một cái bẫy dành cho Apollo, một tên Caesar mới với nụ cười dễ chịu của một tên thần kinh đẹp trai trẻ tuổi.

"Đừng nghĩ đến nó nữa," ta nói với bản thân. "Giấc mơ đâu cần lúc nào cũng đúng đâu."

'Không', ta trả lời chính mình. 'Chỉ những giấc mơ xấu thôi. Như những giấc mơ này chẳng hạn.'

Ta tập trung vào Meg, người đang ngáy khò khò bên dưới bóng mát của mái che. Chân cô bé đã được băng mới. Cô bé mặc một chiếc áo phông sạch bên ngoài chiếc váy rách. Ta cố gỡ cổ tay mình khỏi cái nắm tay của cô bé, nhưng cô bé lại nắm chặt hơn.

"Cô ấy ổn cả," Grover đảm bảo. "Ít nhất là về mặt thể chất. Ngủ ngay sau khi chúng tôi đặt anh xuống." Cậu ta nhú mày. "Cô bé hình như không vui vẻ lắm khi ở đây thì phải. Nói là cô bé không thể chịu được nơi này. Muốn rời đi. Tôi đã sợ là cô bé sẽ nhảy lại vào trong Mê Cung, nhưng tôi thuyết phục là cô ấy cần phải nghỉ ngơi trước đã. Tôi đã chơi chút nhạc để cô bé thoải mái."

Ta kiểm tra xung quanh, tự hỏi thứ gì đã khiến Meg khó chịu nhiều đến vậy.

Bên dưới chúng ta là một dải đất trải rộng, chỉ có một chút thân thiện hơn Mars mà thôi. (Ý ta là cái hành tinh ấy, không phải là ông thần, mặc dù ta nghĩ rằng cả hai đều không phải là chủ nhà dễ thương.) Những ngọn núi đất son bị mặt trời thiêu rụi đứng vòng quanh tạo thành một thung lũng được chấp vá một cách thiếu tự nhiên bởi các mảnh sân golf màu xanh lá

cây, những dải đất cằn cỗi bụi mù, và đồng tường vữa trắng ngồn ngàng, những mái nhà gạch đỏ và những cái hồ bơi xanh. Xếp thẳng hàng trên các con đường là những cây cọ bơ phờ dựng đứng như những đường khâu nguyệt ngoạc. Những khu đỗ xe rải nhựa đường bốc khói trong cái nóng. Một lớp sương mờ màu nâu lơ lửng trong không khí, tràn ngập cả thung lũng như nước sốt thịt lỏng bồng.

"Palm Springs," ta nói.

Ta biết rõ thành phố này của những năm 1950. Ta khá chắc là ta đã tổ chức một bữa tiệc cùng với Frank Sinatra ở ngay con đường dưới kia, bên cạnh cái sân golf-nhưng cảm giác đó là một cuộc sống khác vậy. Có lẽ là bởi vì nó đúng là cuộc sống khác.

Bây giờ thì vùng đất trở nên bớt hiếu khách nhiều rồi-nhiệt độ quá nóng nực cho một buổi tối mùa hè, không khí quá nặng nề và cay xè. Có gì đó rất sai, cái gì đó ta chưa thể nghĩ ra được.

Ta quan sát chỗ gần nhất. Chúng ta đang cắm trại ở đỉnh một ngọn đồi, vùng hoang dã San Jacinto ở phía tây đằng sau, đồng ngồn ngàng của Palm Springs nằm về phía đông dưới chân chúng ta. Một con đường sỏi nằm dọc theo mép sườn đồi, lượn quanh tới khu vực lân cận gần nhất cách chúng ta khoảng một dặm về phía dưới, nhưng ta có thể đoán được rằng đỉnh đồi của chúng ta đã kêu hân chứa đựng một công trình thật lớn.

Chìm vào trong đường dốc đầy đá là nửa tá những vật hình trụ rỗng làm bằng gạch, mỗi chiếc có đường kính khoảng ba mươi feet, giống như tường của những nhà máy đường đổ vữa. Mỗi chiếc trụ có độ cao khác nhau, và cũng ở quá trình đổ nát khác nhau, nhưng mặt đỉnh trên cùng của chúng thì đều ngang bằng nhau, vậy nên ta đoán chúng đã từng là những chiếc cột trụ cho một căn nhà cột. Dựa vào những mảnh vụn rải rác bên sườn đồi-những mảnh kính vỡ, những tấm ván bị đốt ra tro, những tảng gạch đen sì-ta đoán là ngôi nhà đã bị cháy rụi nhiều năm về trước rồi.

Rồi ta nhận ra: chúng ta chắc hẳn đã CHUI RA từ một trong những cái cột trụ này để thoát khỏi Mê Cung.

Ta quay sang Grover. "Lũ strix?"

Cậu ta lắc đầu. "Nếu bất cứ con nào còn sống thì chúng cũng không liềm mình bay vào ánh sáng đâu, dù chúng có thể vượt qua được bụi dâu đi chẳng nữa. Mấy cái cây đã tràn ngập cả căn phòng rồi." Cậu ta chỉ vào vòng tròn gạch xa nhất, chắc hẳn là nơi chúng ta chui lên. "Không ai có thể vào hoặc ra lối đó được nữa."

"Nhưng..." ta chỉ về phía đồng đồ nát. "Chắc chắn đây không phải căn cứ của người chú?"

Ta đang hy vọng là cậu ta sẽ sửa lời ta. 'Ồ, không phải đâu, căn cứ của chúng ta là cái nhà xinh xinh ở kia với một cái hồ bơi rộng tiêu chuẩn Olympic cơ, ở ngay bên cạnh cái lỗ thứ mười lăm kia kìa!'

Thay vào đó, cậu ta lại dám nhìn rất hài lòng. "Đúng rồi. Nơi này có năng lượng tự nhiên rất mạnh. Nó là thánh địa hoàn hảo. Anh không thể cảm nhận được sức sống sao?"

Ta cầm một viên gạch đen sì lên. "Sức sống?"

"Anh sẽ thấy." Grover bỏ mũ ra và gãi gãi giữa hai sừng. "Với tình hình hiện nay, tất cả các tinh linh tự nhiên đều phải ngủ tới khi mặt trời lặn. Đó là cách duy nhất họ có thể tồn tại. Nhưng họ sắp dậy rồi đấy."

'Với tình hình hiện nay.'

Ta nhìn sang phía tây. Mặt trời vừa mới xuống đỉnh núi. Bầu trời được phủ những lớp đen và đỏ dày, nhìn có vẻ hợp với Mordor hơn là Phía Nam California.

"Chuyện gì đang xảy ra đây?" Ta hỏi, không chắc là mình muốn biết câu trả lời.

Grover nhìn ra xa một cách buồn bã. "Anh chưa xem bản tin à? Vụ cháy rừng lớn nhất trong lịch sử của bang. Trên cả vụ lũ lụt, những đợt nóng kéo dài và động đất nữa." Cậu ta nhún vai. "Hàng ngàn nữ thần cây qua đời. Hàng ngàn người còn lại thì phải ngủ đông. Nếu như những vụ này là những vụ thiên tai do tự nhiên thì nó đã tệ lắm rồi, nhưng mà-"

Meg thét lên trong giấc ngủ. Cô đột ngột bật dậy, chớp chớp mắt bối rối. Xét từ sự kinh hoàng từ mắt của cô bé, ta đoán là giấc mơ của cô bé còn tệ hơn cả của ta.

"Ch-Chúng ta thực sự ở đây sao?" cô hỏi. "Tôi không đang mơ sao?"

"Không sao đâu," ta nói. "Cô an toàn rồi."

Cô bé lắc đầu, môi run lên. "Không. Không, tôi không hề an toàn đâu."

Với những ngón tay long ngóng, cô bé tháo kính ra, cứ như thể cô bé sẽ có thể chịu đựng khung cảnh xung quanh tốt hơn nếu chúng bị mờ mờ. "Tôi không thể ở đây được. Không phải lần nữa."

"Lần nữa?" ta hỏi.

Một câu trong lời tiên tri từ Indiana bật ra trong ký ức của ta: 'Con gái của Demeter tìm về chốn tổ tiên.' "Ý cô là cô đã từng sống ở đây à?"

Meg nhìn đống đồ nát. Cô bé nhún vai một cách khổ sở, mặc dù điều đó có nghĩa là 'Tôi không biết' hay 'Tôi không muốn nói về điều đó' thì ta cũng chẳng thể suy luận được.

Nơi sa mạc không có vẻ như là ngôi nhà lý tưởng của Meg-một đứa trẻ lang thang từ Manhattan, được nuôi dạy trong căn nhà hoàng gia của Nero.

Grover đưa tay lên chòm râu của mình ngẫm nghĩ. "Một đứa con của Demeter... Nó thực ra cũng có lý đấy chứ">

Ta nhìn cậu ta chăm chăm. "Ở nơi này á? Con của Vulcan thì có thể. Hoặc là Feronia, nữ thần của hoang dã. Hoặc cũng có thể là Mefitis, nữ thần của hơi độc. Chứ Demeter á? Một đứa con của Demeter thì có thể trông được gì ở đây? Chắc chắn?"

Grover nhìn rõ là tổn thương. "Anh không hiểu rồi. Một khi anh gặp mặt mọi người-"

Meg chui ra khỏi tấm mái che. Cô bé loạng choạng đứng lên. "Tôi phải đi đây."

"Khoan đã!" Grover năn nỉ. "Bọn anh cần em giúp. Ít nhất là hãy nói chuyện với những người khác đã!"

Meg ngập ngừng. "Những người khác?"

Grover chỉ tay về hướng Bắc. Ta không thể nhìn thấy cậu ta đang chỉ cái gì cho tới khi ta đứng lên. Và rồi ta nhận ra, giấu nửa mình đằng sau đồng đồ vỡ bằng đá là một hàng những kiến trúc trắng hình dáng như những cái hộp, nhìn giống như các nhà xưởng chứa đồ? Không phải, là nhà kính. Cái nhà gần nhất với đồng đồ nát đã bị nung chảy và sụp đổ một thời gian dài trước rồi, chắc hẳn cũng đã là nạn nhân của vụ cháy. Tường và mái nhà bằng polycarbonate nhăn nhúm của cúp lều thứ hai đã đổ nát tan tành như lâu đài bằng bài. Nhưng bốn chiếc còn lại nhìn vẫn vững chãi. Những chậu hoa cảnh được dựng chụm vào nhau bên ngoài. Những cánh cửa mở tung. Bên trong, vụn cây xanh được dán đề lên những bức tường mờ-giống như những bàn tay dương xỉ khổng lồ đang cố đẩy cửa để thoát ra ngoài.

Ta không thể hiểu nổi làm thế nào mà bất cứ thứ gì có thể sống được trong vùng hoang mạc cằn cỗi bỏng cháy này, đặc biệt là ở trong nhà xanh, thứ được tạo ra để khiến không khí nóng lên. Ta chắc chắn không muốn lại gần mấy cái hộp nóng nực kinh sợ này đâu.

Grover cười động viên. "Tôi chắc chắn là mọi người đều đã thức dậy rồi. Đi nào, tôi sẽ giới thiệu mọi người với cả đoàn!"

ĐỊA CUNG RỰC LỬA

Rick Riordan

dtv-ebook.com

Chương 5

Sự sơ cứu mọng nước,

Chữa lành những vết cắt,

(Nhưng làm ơn không nhót nháp).

*****

Grover dẫn bọn ta đến phần còn nguyên vẹn của ngôi nhà, nơi có mùi như hơi thở của Persephone.

Mà đó không phải một lời khen đâu nhé. Quý cô Mùa xuân thường ngồi cạnh ta trong bữa tối gia đình, và cô nàng cũng chẳng thấy ngưỡng ngùng về căn bệnh của mình (bệnh thối mồm). Hãy tưởng tượng mùi của một thùng đầy bùn đất và phân của giun đất mà xem. Đúng vậy, ta yêu mùa xuân.

Phía bên trong nhà kính, cây cối đã được dời đi. Ta thấy điều đó thật đáng sợ, vì hầu hết trong số đó là xương rồng. Ngay cạnh cửa là một cây xương rồng dứa, với kích thước của một cái thùng. Những cái gai của chúng vàng y như mấy xiên thịt nướng. Trong góc căn phòng đặt một cây Joshua trang trọng, những tán cây xù xì của nó giữ lấy nóc căn phòng. Phía tường đối diện mọc ra những chiếc gai lê nhọn hoắt, hàng chục mái chèo với loại quả màu tím nằm phía trên đầu trông thật ngon, bất chấp sự thật rằng mỗi quả có nhiều gai hơn cả cái chùy của Ares. Chiếc bàn kim loại oằn mình dưới sức nặng của nhiều loại xương rồng khác nhau- pickleweed, spinystar, cholla... và hàng tá những loài khác mà ta không thể kể hết. Bao

quanh bởi gai và hoa, dưới sức nóng đè nặng, ta hồi tưởng lại phần trình diễn của Iggy Pop tại Coachella 2003.

"Tôi đã trở lại" Grover thông báo " và tôi có đem theo một vài người bạn".

Yên lặng.

Ngay cả ở hoàng hôn thì nhiệt độ trong này vẫn quá nóng và không khí vẫn thật nặng nề. Ta tưởng như có thể sẽ chết vì đột quỵ trong vòng 4 phút nữa. Mà ta còn từng là thần mặt trời.cuối cùng thì Nữ thần cây đầu tiên cũng xuất hiện. Một bong bóng diệp lục phình ra từ phía bên này của cây lê gai và vỡ thành một làn sương màu xanh. Làn sương kết lại thành một cô gái nhỏ nhắn với làn da màu ngọc lục bảo, mái tóc bông bênh với chiếc váy được làm từ gai của xương rồng. Cái lờm của cô ẩn tượng như cái váy của mình. May mắn thay, ta không phải đối tượng của cái lờm đó mà là Grover.

"Bạn đã ở đâu vậy?" Cô ta hỏi.

"Ah" Grover hăng giọng "Tôi đã bị gọi đi. Một sự triệu hồi ma thuật. Tôi sẽ kể về nó sau. Nhưng nhìn này, tối đã mang Apollo đến! Và Meg, con gái của Demeter!"

Cậu khoe khoang Meg như thể cô là một phần thưởng tuyệt vời trong THE PRICE IS RIGHT.

"Hmph" nữ thần cây nói " tôi nghĩ con gái của Demeter cũng tốt. Tôi là Lê Gai (prickly pear) hoặc gọi tôi là Lê (pear) cũng được."

"Chào" Meg trả lời một cách yếu ớt.

Nữ thần cây mở to mắt nhìn ta. Với bộ váy của cô ta, ta không mong cô là người thích ôm ấp." Cậu là thần Apollo ư? " cô ta hỏi "Tôi không tin

đâu".

"Thình thoảng ta cũng không tin" ta thừa nhận.

Grover nhìn khắp căn phòng " Mọi người đâu cả rồi".

Ngay lúc đó, một bong bóng khác vỡ ra trên một cây xương rồng. Một nữ thần cây khác xuất hiện. Một người phụ nữ trẻ, to lớn trong bộ váy Hawaii- trông như vỏ của cây a ti sô (artichoke). Mái tóc của cô như một khu rừng của những loài cây lá nhọn. Khuôn mặt và cánh tay của cô lấp lánh như vừa được thoa dầu. (Ta mong đó là dầu chứ không phải mồ hôi).

"Ôi" Cô khóc khi nhìn thấy bọn ta " mọi người có bị thương không?"

Pear đảo tròn đôi mắt " Thôi nào Al".

"Nhưng họ bị thương" Al di chuyển về phía trước và cầm lấy tay ta. Tay cô lạnh và trơn. "Ít nhất hãy để tôi chăm sóc những vết cắt này. Grover, sao cậu không chữa trị cho họ?"

"Tôi đã cố thử" Grover phản đối " Nhưng họ bị thương nhiều quá".

Đó có thể là lời nhận xét về cuộc đời ta. Ta có quá nhiều tổn thương.

Al đưa những ngón tay của mình chạy dọc những vết thương của ta, để lại những vết chất nhờn như có con sên vừa bò qua. Đó không phải là một trải nghiệm tốt, nhưng nó làm dịu lại các cơn đau của ta.

"Cô là Nha đam" Ta nói "Ta thường lấy tinh chất chữa trị từ cô".

Cô tươi cười " Ngài ấy nhớ ra ta. Apollo nhớ ra ta".

Phía bên trong của căn phòng, nữ thần cây thứ ba hiện ra. Một nam thần cây, điều này khá là hiếm gặp. Da của anh ta nâu như vỏ cây, mái tóc

màu olive của anh ta dài và hoang dã, anh ta mặc bộ quần áo kaki đã bạc màu. Anh ta trông như một nhà thám hiểm mới trở về từ rừng rậm.

"Tôi là Joshua" anh ta nói " Chào mừng đến với Aeithales".

Và đúng lúc đó, Meg McCaffey quyết định ngắt đi.

Ta có thể nói với cô rằng ngắt xiú trước một anh chàng đẹp trai là không ngẫu chút nào. Những kế hoạch như vậy chưa từng có tác dụng với ta trong hàng ngàn năm.

Tuy nhiên, là một người bạn tốt, ta bắt lấy cô bé trước khi cô ngã đập mặt.

" Ôi cô bé tội nghiệp" Al ném cho Grover một cái nhìn sát thủ "Cô bé kiệt sức và quá nóng. Mọi người có để cô bé được nghỉ ngơi không vậy?"

"Cô ấy đã ngủ cả buổi chiều"

"Cô bé đang bị mất nước" Al đặt tay lên trán của Meg "Cô bé cần nước".

Pear khịt mũi "Không phải chúng ta đều có sao".

"Đưa cô bé đến Cistern", Al nói, "Mellie đáng nhẽ đã tỉnh dậy rồi. Tôi đi ra đây một lúc đã".

"Mellie ở đây à? Họ đã làm được rồi?" Grover ngẩng đầu lên.

"Họ đến đây lúc rạng sáng" Joshua nói.

"Vậy còn cuộc tìm kiếm?" Grover hỏi "Có manh mối gì không?"

Những thần cây trao đổi những cái nhìn rắc rối.

"Tin tức không tốt lắm" vị thần cây nói " Chỉ có một nhóm còn trở về.
Và _"

"Khoan đã" ta lên tiếng "Ta không hiểu các người đang nói gì, nhưng Meg nặng quá đi. Ta có thể đặt cô bé ở đâu?"

Grover cựa quậy "Phải rồi. Xin lỗi. Tôi sẽ chỉ cho người." Cậu vòng tay trái của Meg qua vai, đỡ lấy một nửa sức nặng của cô bé. Rồi cậu nhìn các thần cây. "Mọi người, hay là chúng ta gặp nhau ở Cistern vào bữa tối? Chúng ta sẽ có nhiều chuyện để nói đấy."

Joshua gật đầu. "Tôi đã báo cho những nhà kính khác. Và Grover, cậu đã hứa sẽ mang enchiladas. Ba ngày trước."

"Tôi biết". Grover thở dài. "Tôi sẽ kiểm thêm".

Cùng nhau, ta và Grover đưa Meg ra khỏi nhà kính.

Trong khi bọn ta đưa cô bé qua sườn đồi, ta hỏi Grover câu hỏi đang cháy bỏng. "Nữ thần cây cũng ăn enchiladas à?"

Grover trông như thể bị xúc phạm. "Tất nhiên rồi! Chẳng nhẽ ngài nghĩ họ chỉ ăn phân bón?"

"Ừm... đúng vậy".

"Đúng là định kiến mà". Grover càu nhàu.

Ta nhận ra đây là lúc để đổi chủ đề.

"Là do ta tưởng tượng ra" ta nói "hay Meg ngất là do nghe tên của nơi này? Aeithales. Đó là một từ Hy Lạp cổ cho cây thường xanh, nếu ta nhớ đúng".

Đó có vẻ là một cái tên kỳ quặc cho một nơi ở giữa sa mạc. Nhưng cũng không kỳ quặc hơn nữ thần cây ăn enchiladas được.

"Chúng tôi nhìn thấy cái tên được khắc trên các bậc thang cũ". Grover kể. "Chúng tôi không biết nhiều về những tàn tích. Nhưng như tôi đã nói, ở đây có năng lượng tự nhiên rất mạnh. Bất kể ai đã từng sống ở đây và xây dựng những nhà kính cũng biết họ đang làm gì."

Ta ước gì ta có thể nói như vậy. "Không phải những thần cây được sinh ra ở đây sao. Chẳng lẽ họ không biết ai đã trồng họ?"

"Hầu hết bọn họ đều quá trẻ khi ngôi nhà bị thiêu rụi." Grover nói. "Có thể những thần cây già hơn sẽ biết điều gì đó, nhưng họ đã ngủ đông, hoặc" Grover ngẩng về phía nhà kính. "Họ đã không còn nữa".

Bọn ta im lặng trong một khoảnh khắc để tưởng nhớ về những thần cây quá cố.

Grover hướng dẫn bọn ta đi qua trụ gạch lớn nhất. Đánh giá từ kích thước và vị trí từ trung tâm của sự đổ nát, ta đoán nó đã từng là cột trụ chống đỡ toàn bộ kiến trúc này. Ở tầng trệt, những lỗ hồng hình chữ nhật được bao quanh như cửa sổ của một lâu đài thời trung cổ. Bọn ta kéo Meg qua một lỗ hồng và nhận ra bản thân đang trong tình huống giống hệt lúc đánh nhau với bọn Strix.

Trần nhà được mở ra để có thể nhìn thấy bầu trời. Một đường xoắn ốc dẫn xuống phía dưới, nhưng may mắn là nó chỉ cách 20 feet trước khi chạm đến đáy. Ở trung tâm của cái sàn nhà bẩn thỉu, trông như cái lỗ của cái bánh donut, lấp lánh một bể bơi màu xanh sẫm, làm dịu lại không khí và khiến nơi này trở nên thoải mái hơn và chào đón hơn. Quanh bể bơi là những chiếc túi ngủ được xếp thành vòng tròn. Xương rồng nở hoa tràn ra những dây nhà và được trọt vào cả trong tường.

Cistern không phải là một cấu trúc tuyệt diệu- không có thứ gì như là dãy nhà ăn ở Trại con lai hoặc là Trạm nghỉ ở Indiana, nhưng ở bên trong này, ta ngay lập tức cảm thấy tốt hơn, an toàn hơn. Ta đã hiểu Grover đang nói về điều gì. Nơi này chứa đựng một loại năng lượng dễ chịu.

Bọn ta đưa Meg xuống phía cuối đoạn dốc mà không bị vấp ngã., điều mà ta nghĩ cũng là một loại tài năng. Bọn ta đặt cô bé xuống một cái túi ngủ, và Grover quét khắp căn phòng.

"Mellie?" cậu ta gọi "Gleeson? Mọi người có ở đây không?"

Cái tên Gleeson nghe khá quen với ta, nhưng, như thường lệ, ta không thể nào nhớ ra.

Không có bong bóng điệp lục nào nổ ra từ những cái cây nữa. Meg xoay người lại và lẩm bầm gì đó trong giấc ngủ... điều gì đó về Peaches. Sau đó, ở bên bờ của bể bơi, một màn sương bắt đầu cuộn lại. Nó tụ lại thành hình dạng một người phụ nữ nhỏ nhắn trong một chiếc váy màu bạc. Mái tóc của cô bồng bênh như đang ở dưới nước, để lộ đôi tai hơi nhọn. Một bên vai của cô đang đỡ một đứa bé đang ngủ, có thể đã 7 tháng tuổi, với đôi chân dê và một cái sừng nhỏ tí trên đầu. Đôi má bụ của đứa bé cọ cọ vào xương quai xanh của mẹ nó. Miệng của nó nhỏ đầy nước dãi.

Nữ thần mây (chắc chắn là vậy) cười với Grover. Đôi mắt nâu đỏ ngầu bởi thiếu ngủ. Cô đưa một ngón tay lên môi, chắc rằng cô không muốn đánh thức em bé. Ta không thể đổ lỗi cho cô ấy. Những đứa trẻ thần rừng ở tuổi này thường rất ồn ào và hiếu động, và việc mọc răng sẽ làm chúng có thể cắn hết hàng đồng lon kim loại trong một ngày.

Grover thì thầm, "Mellie, cô làm được rồi!"

"Grover thân mến". Cô ấy nhìn về hướng Meg đang ngủ, rồi hướng đầu về phía ta. "Có phải... có phải ngài là người ấy?"

"Nếu cô đang nói đến Apollo", ta nói, "ta sợ là vậy".

Mellie mím chặt môi. "Tôi đã nghe những lời đồn, nhưng tôi không tin chúng. Thật tội nghiệp. Làm sao ngài có thể chịu đựng được điều này?"

Trong quá khứ, ta sẽ chế giễu bất kỳ tinh linh nào giám gọi ta là tội nghiệp. Tất nhiên, một vài người sẽ đưa ra những nhận xét như vậy. Thường thì họ đang quá bận rộn để chạy trốn khỏi ta. Bây giờ, sự quan tâm của Mellie làm ta cảm thấy nôn nao trong dạ dày. Ta đã có ý định ngả đầu vào vai cô ấy và nức nở về những rắc rối của ta.

"Ta_ta ổn" ta nói " Cảm ơn".

" Còn người bạn đang ngủ ở đây của ngài?"

"Bị kiệt sức, ta nghĩ vậy." Và ta băn khoăn có phải đó là toàn bộ câu chuyện với Meg. " Al nói cô ấy sẽ quay lại trong vài phút để chăm sóc cho cô bé".

Mellie trông có vẻ lo lắng. "Được rồi. Tôi sẽ đảm bảo rằng Al sẽ không làm quá lên."

"Làm quá?"

Grover hăng giọng. " Gleeson đâu rồi?"

Mellie nhìn một lượt khắp căn phòng, sau khi nhận ra anh chàng Gleeson này không phải có ở đây. "Tôi không biết. Ngay khi vừa đến đây, tôi đã ngủ đông cả ngày. Anh ấy nói anh ấy sẽ đi vào trong thị trấn để lấy một số đồ tiếp tế. Bây giờ là mấy giờ rồi?"

"Hoàng hôn vừa qua " Grover nói.

"Anh ấy đáng nhẽ phải quay lại rồi." Hình dạng của Mellie rung rinh đầy kích động, trở nên lơ mơ, ta đã lo rằng đứa bé có thể sẽ rơi xuyên qua

cô ấy.

"Có phải Gleeson là chồng của cô?" Ta đoán. "Một thần rừng?"

"Đúng vậy, Gleeson Hedge," Mellie nói.

Và ta chợt nhận ra ông ta, mơ hồ_ vị thần rừng đã tham gia cùng những á thần trên con tàu Argo II. "Cô có biết ông ấy đi đâu không?"

"Chúng tôi đi qua một cửa hàng đồ quân đội khi chúng tôi lái xe xuống đồi. Anh ấy yêu những cửa hàng đồ quân đội." Mellie quay về phía Grover. "Anh ấy có thể chỉ bị xao nhãng, nhưng... Tôi không nghĩ là cậu có thể kiểm tra anh ấy?"

Trong khoảnh khắc đó, ta nhận ra Grover đã kiệt sức đến thế nào. Đôi mắt của cậu ta còn đỏ ngầu hơn cả Mellie. Vai cậu ta thông xuống. Cây sáo của cậu treo trên cổ. Không như Meg, cậu ta chưa được ngủ từ đêm hôm qua trong Mê Cung. Cậu đã sử dụng tiếng hét của thần Pan, giữ bọn ta an toàn, và sử dụng cả ngày canh gác cho bọn ta, chờ những thần cây tỉnh dậy. Giờ đây, cậu ta lại được yêu cầu để tìm kiếm Gleeson Hedge.

Tuy vậy, cậu vẫn nở một nụ cười. "Tất nhiên rồi, Mellie."

Cô hôn nhẹ vào má của cậu. "Cậu là Chúa tể hoang dã tuyệt vời nhất."

Grover đỏ mặt. "Hãy trông chừng Meg McCaffey đến khi bọn tôi quay trở lại, được chứ? Nhanh nào, Apollo. Cùng đi mua sắm nào."

ĐỊA CUNG RỰC LỬA

Rick Riordan

dtv-ebook.com

Chương 6

Những đám cháy ngẫu nhiên,

Sóc đất gặm nhấm dây thần kinh của ta,

Ta yêu sa mạc.

Ngay cả sau bốn ngàn năm, ta vẫn có thể học được những bài học cuộc đời quan trọng. Ví dụ: đừng bao giờ đi mua sắm với một thần rừng.

Bọn ta không thể nào tìm được cửa hàng, bởi Grover cứ liên tục bị lạc đường. Cậu ta dừng lại để nói chuyện với một cây Yucca và chỉ về hướng của một gia đình sóc đất. Cậu có mùi khói và dẫn bọn ta trên một cuộc rượt đuổi trên sa mạc cho đến khi tìm thấy một miếng xì gà cháy mà ai đó bỏ lại trên đường.

"Đây là nơi ngọn lửa bắt đầu," cậu nói, rồi xử lý phần đuôi của miếng xì gà bằng cách ăn nó.

Ta không nhìn thấy bất kỳ cái gì trong bán kính một dặm có thể bắt lửa. Ta có thể chắc chắn đá và sỏi không hề dễ cháy, nhưng ta sẽ không bao giờ tranh cãi với người mà ăn xì gà. Bọn ta tiếp tục cuộc tìm kiếm cửa hàng đồ quân đội.

Màn đêm đã buông xuống. Chân trời phía tây rực sáng- không phải ánh cam thường thấy của sự ô nhiễm ánh sáng mà là màu đỏ đáng ngại của ngọn lửa đằng xa. Khói che khuất những vì sao. Nhiệt độ hầu như không hề mát mẻ. Không khí vẫn gay gắt và sai trái.

Ta nhớ đến ngọn lửa đã gần như thiêu rụi bọn ta trong Mê Cung. Sức nóng từ ngọn lửa giống như có tính cách- một sự ác cảm bức bối. Ta có thể tưởng tượng những làn sóng đồ xuống bề mặt của sa mạc, rửa qua Mê Cung, biến những miền đất ở đây thành những vùng đất bỏ đi, không thể sinh sống được.

Ta nghĩ về giấc mơ về người phụ nữ trong xiềng xích, đứng trên một cái bục giữa hồ dung nham. Mặc cho những ký ức mờ nhạt, ta có thể chắc rằng người ohuj nữ đó là Erythraean Sibyl, Oracle tiếp theo mà bọn ta cần giải thoát khỏi đế chế. một điều gì đó mách bảo ta rằng bà ta đã bị giam giữ ở trung tâm của... bất kể cái gì đã ngầm tạo ra đám cháy này. Ta chẳng thích thú gì về việc tìm kiếm bà ta.

"Grover," ta nói, "lúc ở nhà kính, có phải cậu đã nói điều gì về cuộc tìm kiếm?"

Cậu ta liếc mắt, nuốt nước bọt một cách khó nhọc, có thể cái đuôi của điều xì gà vẫn đang mắc kẹt trong cuống họng. "Những thần rừng và các tinh linh tự nhiên- họ đã tản ra khắp các khu vực trong nhiều tháng trời." Cậu dán chặt mắt vào con đường. "Chúng tôi không có nhiều người tìm kiếm. Với ngọn lửa và sức nóng, những cây xương rồng là những tinh linh tự nhiên duy nhất vẫn còn rõ ràng. Đến bây giờ, chỉ có một vài người trở lại được. Những người còn lại... chúng tôi không biết gì về họ cả."

"Họ đang tìm kiếm cái gì?" ta hỏi. "Nguồn gốc của ngọn lửa? Hoàng đế? Hay nhà tiên tri?"

Đôi giày ngụy trang của Grover bị tuột ra và trượt trên nền sỏi. "Mọi thứ đều có liên hệ. Nhất định là như thế. Tôi không biết về nhà tiên tri cho đến khi ngài kể, nhưng, nếu hoàng đế đang canh giữ nó, hẳn sẽ đặt nó ở trong Địa Cung. Và Địa Cung chính là nơi bắt đầu ngọn lửa này."

"Khi cậu nói địa cung," ta nói, "ý cậu là mê cung?"

"Một phần." Mũi dưới của Grover run rẩy. "Hệ thống đường hầm phía dưới Nam California- chúng tôi nghĩ nó là một phần của mê cung lớn, nhưng có chuyện gì đó đang xảy ra với nó. Cứ như thể phần này của mê cung đã bị... bệnh. Nó giống như bị cảm. Những ngọn lửa tụ lại, mạnh mẽ hơn. Thịnh thoảng, chúng cuộn lại và bùng lên- Đó!"

Cậu ta chỉ về hướng nam. Một phần tư dặm phía trước tới ngọn đồi gần nhất, một ngọn lửa màu vàng bùng lên bầu trời như một ngọn lửa hàn. Và nó tan đi, để lại một tảng đá đã bị nóng chảy. Ta băn khoăn điều gì sẽ xảy ra nếu ta đang đứng ở đó khi ngọn lửa bùng lên.

"Điều đó không hề bình thường." Ta nói.

Mắt cá chân của ta chao đảo, như thể ta có một đôi chân giả.

Grover gật đầu. "Chúng tôi đã có đủ rắc rối ở Californi rồi: hạn hán, biến đổi khí hậu, ô nhiễm, và nhiều việc khác nữa. nhưng những ngọn lửa này..." Biểu cảm của cậu ta trở nên nặng nề. "Đó là một loại ma thuật mà bọn tôi không hiểu. Tôi đã ở đây gần như cả năm, cố gắng để tìm ngọn nguồn của sức nóng và tắt nó đi. Tôi đã mất rất nhiều người bạn."

Giọng cậu trở nên yếu ớt. Ta hiểu về việc mất đi những người bạn. Qua hàng thế kỉ, ta đã mất rất nhiều người mà ta yêu quý, nhưng lúc này, tâm trí ta lại nghĩ đến griffin Heloise, đã chết ở Trạm nghỉ để bảo vệ tổ ấm của mình và bảo vệ bọn ta khỏi sự tấn công của Commodus. Ta nhớ đến cơ thể yếu ớt của nó, bộ lông của nó tan ra thành một chiếc giường trên khu vườn tầng nóc của Emmie.

Grover quỳ xuống và khom tay bên một khóm cỏ dại. Những chiếc lá vỡ vụn.

"Đã quá muộn," cậu thì thầm, "khi tôi là một người tìm kiếm thần Pan, ít nhất tôi cũng có hy vọng. Tôi nghĩ tôi có thể tìm thấy thần Pan và ngài ấy có thể cứu rỗi chúng ta. Bây giờ... thần của thiên nhiên đã chết."

Ta quét qua những ánh đèn lấp lánh của Palm Springs, cố gắng để hình dung về Pan ở một nơi như thế. Con người đã làm quá nhiều điều với thế giới tự nhiên. Ta hiểu tại sao thần Pan tan biến và qua đời. Những gì còn lại của linh hồn thần là những người ủng hộ thần- những thần rừng và thần cây- được giao nhiệm vụ bảo vệ thiên nhiên.

Ta có thể nói với Pan đó là một ý tưởng tồi tệ. Một lần, ta đã đi nghỉ và giao việc cai quản âm nhạc cho Nelson Riddle. Ta quay lại sau vài thập kỷ và nhận ra nhạc pop kết hợp với violin và backup singers, và Lawrence Welk đang chơi đàn accordion trên sóng truyền hình. SẼ. KHÔNG. BAO. GIỜ. CÓ. LẦN. SAU.

"Thần Pan sẽ tự hào về những cố gắng của cậu," ta nói với Grover.

Ngay cả với ta thì điều đó cũng nghe thật nửa vời.

Grover nức nở. "Cha tôi và chú của tôi đã hy sinh mạng sống để tìm kiếm thần Pan. Tôi chỉ ước chúng ta có nhiều sự giúp đỡ hơn để duy trì công việc của ngài ấy. Con người không hề quan tâm. Kể cả những á thần. Kể cả..."

Cậu ta ngừng lại, nhưng ta biết cậu ta định nói kể cả những vị thần.

Ta thừa nhận rằng cậu ta cũng có điểm đúng.

Thần thánh không thường khóc thương cho mất mát của một Griffin, hoặc một vài nữ thần cây, hoặc một vài hệ sinh thái. Eh, chúng ta sẽ nghĩ. Không liên quan đến ta!

Ta càng là người thường càng lâu, ta càng bị ảnh hưởng bởi những mất mát nhỏ nhặt.

Ta ghét là một người thường.

Bọn ta men theo con đường đến khi nó đi qua những bức tường bao quanh một khu vực, dẫn bọn ta đến những biển hiệu neon của các cửa hàng phía xa. Ta nhìn lại nơi bọn ta đang đứng, tự hỏi rằng với mỗi bước chân, một ngọn lửa sẽ biến ta thành món Lester nướng.

"Cậu nói mọi thứ đều liên hệ với nhau," ta nhắc lại, "có phải cậu nghĩ rằng hoàng đế thứ ba đã tạo ra địa cung cháy này?"

Grover liếc qua lại, như thể tên hoàng đế thứ 3 này sẽ nhảy ra từ bụi tre đằng sau với với một cái rìu và mang mặt nạ. Với những nghi ngờ của ta về danh tính của tên hoàng đế, ta nghĩ điều đó không hề xa vời.

"Đúng vậy," cậu nói, 'Nhưng chúng tôi không biết bằng cách nào hay vì sao. Chúng tôi thậm chí còn không biết tên hoàng đế đang ở đây. Ngay khi chúng tôi tìm được, tên hoàng đế ngay lập tức chuyển đi.'

"Và..." Ta nuốt vào, quá sợ để hỏi. "Còn danh tính của tên hoàng đế?"

"Tất cả những gì chúng tôi biết là hãn dùng chữ cái viết tắt là NH," Grover nói, "Cho Neos Helios."

Một con sóc đất quái quỷ gặm vào xương sống của ta. "Tiếng Hy Lạp. Nghĩa là mặt trời mới."

"Phải," Grover nói. "Không phải một cái tên La Mã."

Không, ta nghĩ. Nhưng đó là một trong những tên gọi mà hãn yêu thích.

Ta quyết định không chia sẻ về điều đó; không phải ở đây, trong bóng tối, với một thần rừng lo sợ. Nếu ta thú nhận về những gì mà ta biết, Grover và ta có thể sẽ suy sụp và khóc nức nở trong vòng tay của nhau, điều mà sẽ làm chúng ta xấu hổ và không giúp ích được gì.

Bọn ta đi qua cánh cổng của khu dân cư: DESERT PALMS. (Không biết có ai đã thực sự được trả tiền để nghĩ ra cái tên này chưa?) Bọn ta tiếp tục đi đến khu thương mại gần nhất, nơi những cửa hàng đồ ăn nhanh và trạm xăng trông thật lung linh.

"Tôi hy vọng Mellie và Gleeson sẽ có thông tin gì mới," Grover nói. "Họ đã ở LA với một vài á thần. Tôi nghĩ họ có thể sẽ có may mắn hơn trong việc lần dấu tên hoẵng đế, hoặc tìm kiếm trung tâm của địa cung."

"Có phải đó là lý do gia đình Hedge đến Palm Springs?" Ta hỏi. "Để chia sẻ về những thông tin?"

"Một phần." Giọng của Grover trở nên tối tăm hơn, buồn bã hơn khi nói về lý do đằng sau việc Mellie và Gleeson tới, nhưng ta không thúc giục.

Bọn ta dừng lại ở nút giao chính. Bên kia đại lộ là một nhà kho của cửa hàng với một biển hiệu đỏ rực: MARCO'S MILITARY MADNESS! Bãi đỗ xe trống trơn trừ một chiếc Pinto cũ màu vàng đỗ gần cửa vào.

Ta đọc biển hiệu của cửa hàng một lần nữa. Vào lần thứ 2 nhìn, ta nhận ra cái tên không phải là MARCO, nó là MACRO. Có lẽ ta đã bị ảnh hưởng bởi chứng khó đọc của các á thần khi ta đi cùng họ quá nhiều.

Military Madness nghe như một nơi mà ta không muốn đến. Và Macro, như trong thế giới quan lớn hoặc một chương trình máy tính hoặc... một thứ gì khác. Tại sao cái tên này lại giải phóng một đàn sóc đất khác vào trong hệ thống lo lắng của ta?

"Có vẻ như nó đã đóng cửa," ta nói. "Chúng ta hẳn đã đến nhầm cửa hàng đồ quân đội."

"Không." Grover chỉ vào chiếc Pinto. "Đó là xe của Gleeson."

Tất nhiên là nó rồi, ta nghĩ. Với sự may mắn của ta, tất nhiên là nó rồi.

Ta muốn chạy ngay đi. Ta không thích cái cách mà cái biển hiệu màu đỏ to đùng như một đường băng nhuộm máu. Nhưng Grover Underwood đã dẫn bọn ta xuyên qua mê cung và sau tất cả, cậu ta đang nói về người bạn mất tích của mình. Ta sẽ không để cậu ta mất thêm một người bạn nữa.

"Vậy thì," ta nói, "đi tìm Gleeson Hedge nào."

ĐỊA CUNG RỰC LỬA

Rick Riordan

dtv-ebook.com

Chương 7

Gói đồ gia đình vui vẻ

Nên là cho pizza đông lạnh

Không phải là cho lựu đạn.

Nó khó đến thế nào để tìm một thần rừng trong một cửa hàng đồ quân đội chứ?

Hóa ra, nó khá là khó.

Macro's Military Madness như không kết thúc- những lối đi giữa những thiết bị mà không một người lính tự trọng nào muốn. Gần cửa ra vào, một cái thùng khổng lồ với một cái biển màu tím neon ghi MŨ BẢO HIỂM VỎ TRÁI CÂY! MUA 3 TẶNG 1! Một màn hình phía cuối lối đi cùng trang trí cùng một cây thông giáng sinh được dựng từ những chiếc thùng ga với những vòng hoa tạo từ các ống đèn hàn, và một băng rôn ghi ĐÂY LUÔN LUÔN LÀ MÙA ('TIS ALWAYS THE SEASON). Có 2 lối đi, mỗi lối dài khoảng một phần tư dặm, đầy ắp những loại quần áo nguy trang với mọi màu có thể: màu nâu sa mạc, màu xanh của rừng, màu xám Bắc Cực và màu hồng rực, chỉ phòng trường hợp đôitác chiến đặc biệt của bạn cần xâm nhập vào bữa tiệc sinh nhật kiểu công chúa của một đứa trẻ.

Biển chỉ dẫn được treo trên mỗi làn: THIÊN ĐƯỜNG HOCKEY, MÁY BẮN ĐINH, TÚI NGỦ, ĐÈN DẦU, LỀU CẮM TRẠI, GẬY NHỌN. Ở xa phía cuối cửa hàng, có lẽ nửa ngày đi bộ, một tấm banner màu vàng to chà bá viết SÚNG CẦM TAY CÁC LOẠI!!!

Ta liếc qua Grover, gương mặt cậu ta trông thậm chí còn nhợt nhạt hơn dưới ánh đèn huỳnh quang. "Chúng ta có nên bắt đầu với khu đồ dùng cắm trại?" Ta hỏi.

Khéo miệng của cậu ta trở xuống khi cậu nhìn một lượt về những chiếc gai nhọn màu cầu vồng lộ ra. "Tôi biết huấn luyện viên Hedge, ông ấy sẽ bị hấp dẫn về phía những khẩu súng."

Vì vậy bọn ta bắt đầu cuộc hành trình về phía miền đất hứa của SÚNG CẦM TAY!!!

Ta không thích cái cách mà cửa hàng quá sáng đèn. Ta không thích cái cách những bản nhạc quá vui vẻ, hoặc cái cách mà điều hòa quá mát khiến cho không khí giống như một nhà xác.

Những người nhân viên khó chịu đi bỏn ta. Một chàng trai trẻ đang dán cái nhãn giảm giá súng 50% lên một dây bực vệ sinh di động Porta-Poo. Một nhân viên khác đứng bất động với một khuôn mặt trống rỗng ở khu thu ngân, như thể anh ta đã đạt đến cảnh giới của Niết bàn. Mỗi nhân viên mặc một bộ vest màu vàng với logo Macro ở sau lưng: một tướng quân La Mã làm dấu hiệu OK.

Ta cũng không hề thích logo đó.

Phía trước của cửa hàng đặt một bốt xây dựng với một cái bàn giám sát đằng sau một màn hình Plexiglas (thủy tinh hữu cơ), giống như vị trí của người cai ngục. Một người đàn ông lực lưỡng đang ngồi ở đấy, chiếc đầu hói của hắn lấp lánh, những đường gân nổi lên trên cổ của hắn. Chiếc áo sơ mi và bộ vest vàng gần như không thể che đi cánh tay lực lưỡng những cơ bắp. Cặp lông mày màu trắng rậm rạp khiến biểu cảm của hắn trông bất ngờ. Khi hắn nhìn bọn ta bước tới, nụ cười của hắn làm da ta muốn bò lên.

"Ta không nghĩ chúng ta nên ở đây," ta thì thầm với Grover.

Cậu nhìn về phía tên giám sát. "Tôi chắc là ở đây không hề có quái vật, hoặc tôi không nghĩ thấy chúng. Tên đó là con người."

Điều này không hề trấn an ta. Một số trong những người ta không thích đó là con người. Tuy nhiên, ta đi theo Grover vào sâu trong cửa hàng.

Như cậu ta đã dự đoán, Gleeson Hedge đang ở khu súng cầm tay, huyết sáo và nhồi nhét vào giỏ mua sắm với những khẩu súng trường và những chiếc bàn chải nòng súng.

Ta hiểu vì sao Grover gọi ông ta là huấn luyện viên. Hedge mặc một chiếc quần đùi màu xanh sáng khiến cho đôi chân dê lông lá lộ ra, một chiếc mũ bong chày màu đỏ được đặt giữa cặp sừng nhỏ, một chiếc áo phông cùng cái còi treo trên cổ, như thể ông ấy nghĩ rằng bất cứ lúc nào cũng sẽ được gọi vào làm trọng tài của một trận đấu bóng đá.

Ông ta trông già hơn Grover, đánh giá từ khuôn mặt tỏa nắng của ông, nhưng điều đó khá khó để khẳng định với một thần rừng. Họ già đi chỉ với tốc độ một nửa so với con người. Ta biết Grover đã khoảng 30 tuổi theo tuổi con người, nhưng chỉ khoảng 16 theo tuổi. Huấn luyện viên có thể ở bất kỳ đâu trong khoảng từ 40- 100 theo tuổi con người.

"Gleeson!" Grover gọi.

Vị huấn luyện viên quay lại và cười toe toét. Giỏ hàng của ông chất đầy bao đựng tên, thùng đạn, và những hàng lựu đạn nhựa ghi NIỀM VUI CHO CẢ GIA ĐÌNH!!!

"Chào, Underwood!" Ông nói. "Canh giờ tốt đấy! Giúp tôi lấy mấy quả mìn này nào."

Grover hơi chùn bước. "Mìn?"

"Ừm, nó chỉ là những cái vỏ rỗng." Gleeson nói, chỉ về phía một hàng những chiếc hộp kim loại nhỏ trông như bình đựng rượu, "nhưng tôi nghĩ chúng ta có thể lấp đầy chúng và khiến chúng hoạt động trở lại! Cậu thích mẫu trong thế chiến thứ 2 hay trong chiến tranh Việt Nam?"

"Uh..." Grover kéo ta sang một bên và đẩy ta về phía trước. "Gleeson, đây là Apollo."

Gleeson nhăn mày. "Apollo... như Apollo Apollo?" Gleeson nhìn ta từ đầu đến chân. "Nó còn tệ hơn chúng ta nghĩ. Cậu bé, cậu nên tập luyện nhiều hơn."

"Cảm ơn." Ta thở dài. "Ta chưa nghe điều đó bao giờ."

"Ta có thể uốn nắn cậu," Hedge nghĩ. "Nhưng trước tiên hãy giúp tôi ra ngoài. Stake mines? Claymores? (tên 2 loại mìn) Mọi người nghĩ sao?"

"Ta nghĩ ông đang mua đồ cắm trại."

Gleeson nhướn lông mày. "Đây là đồ cắm trại. Nếu tôi phải ra ngoài với vợ con tôi, ẩn náu bên trong Cistern, tôi sẽ thấy yên tâm hơn nhiều khi biết tôi được trang bị đến tận răng và được bao quanh bởi mìn và chất nổ! Tôi có một gia đình cần bảo vệ!"

"Nhưng..." ta liếc về phía Grover, người lắc đầu như thể định nói. Đừng bao giờ thử điều đó.

Về điểm này, độc giả thân mến, mọi người có thể băn khoăn, Apollo, sao ngài lại phản đối? Gleeson Hedge đã đúng! Sao lại phải đi xung quanh với kiếm và cung khi ngài có thể chiến đấu với bọn quái vật bằng mìn và súng máy?

Alas, khi chiến đấu với những thế lực cổ đại, những vũ khí hiện đại là không tương. Những chế độ của súng và bom thường có xu hướng bị mắc

kẹt trong những tình huống siêu nhiên. Chất nổ có thể có hoặc không hoàn thành được việc, và thông thường đạn dược chỉ làm phiền nhiều bọn quái vật. Một số anh hùng có thể sử dụng súng cầm tay, nhưng đạn của nó phải được chế tạo từ kim loại ma thuật- đồng Celestial, vàng Imperia, sắt Styx,...

Thật không may, những kim loại này rất hiếm. Những viên đạn ma thuật rất khó để chế tạo. Chúng chỉ có thể sử dụng 1 lần trước khi bị tan rã, trong khi đó một thanh kiếm làm từ kim loại ma thuật có thể tồn tại hàng thiên niên kỷ. Chúng ta không thể chỉ đơn giản 'bắn và cầu nguyện' khi chiến đấu với gorgon hoặc hydra được.

"Ta nghĩ ông đã có đủ đồ tiếp tế cần thiết rồi," ta nói. "Vớ lại, Mellie đang rất lo lắng. Ông đã đi cả ngày."

"Không thể nào!" Hedge phản đối. "Khoan đã, bây giờ là mấy giờ?"

"Buổi tối." Grover nói.

Huấn luyện viên Hedge chớp mắt. "Thật sao? Ah, bóng hockey. Tôi nghĩ tôi đã sử dụng quá lâu bên gian lựu đạn. Vậy thì, tôi nghĩ_ "

"Xin lỗi," giọng nói cất lên sau lưng ta.

Tiếng kêu chói tai sau đó có thể đến từ Grover. Hoặc, có thể là ta, không thể chắc được. Ta quay lại và nhìn thấy tên hói ở bất quan sát đang trốn đứng lén phía sau bọn ta. Đây có thể là một trò chơi khăm, khi hăn ta cao gần 7 feet và nặng gần 300 pound. Bên cạnh hăn ta là 2 nhân viên, cả hai đều nhìn chăm chăm vào không không, tay cầm súng dẫn nhãn.

Tên quản lý cười, cặp lông mày trắng nhướn lên, răng của hăn có màu của đá cẩm thạch.

"Tôi xin lỗi vì làm gián đoạn," hăn nói. "Chúng tôi không có nhiều người nổi tiếng ghé qua và tôi chỉ- tôi muốn chắc chắn. Cậu có phải Apollo

không? Ý tôi là thần Apollo?

Hắn ta có vẻ thích thú với khả năng đó. Ta nhìn về phía thần rừng đồng hành. Gleeson gật đầu. Grover thì lắc đầu quyết liệt.

"Và nếu như ta là Apollo?" Ta hỏi tên quản lý.

"Oh, chúng tôi sẽ miễn phí khi ngài mua hàng!" Tên quản lý khóc. "Chúng tôi sẽ trả thảm đỏ."

Đó là một trò lừa bán thiu. Ta luôn là một gã khờ khi đi thảm đỏ.

"Vậy thì, phải." Ta nói. "Ta là Apollo."

Tên quản lý kêu ré lên- âm thanh này không giống như khi ta bắn vào móng của con lợn lòi Ermanthian. "Tôi biết mà! Tôi là một người hâm mộ. Tên tôi là Macro. Chào mừng ngài đến cửa hàng của tôi!"

Hắn liếc về phía hai nhân viên. "Hãy mang thảm đỏ ra để cúng ta cuộn Apollo vào đó. Nhưng trước tiên, hãy để mấy tên thần rừng chết một cách nhanh và không đau đớn. Đây đúng là một vinh dự!"

Những tên nhân viên nhấc súng dán nhãn lên, sẵn sàng đánh dấu bạn ta như những món hàng.

"Khoan đã!" Ta kêu lên.

Mấy tên nhân viên do dự. Đứng gần, ta mới nhận ra chúng trông giống nhau như nào: cùng mái tóc bóng mượt, cùng cặp mắt sáng ngời, cùng cả sự cứng nhắc. Chúng có thể là sinh đôi, hoặc- một ý nghĩ tồi tệ lóe lên trong đầu ta- là sản phẩm của cùng một dây chuyền lắp ráp.

"Ta, ừm, ờ..." Ta nói. "Nếu ta không phải Apollo?"

Nụ cười của Macro trở nên thiếu sức sống hơn. "Vậy thì, Tôi sẽ phải giết ngài vì đã làm tôi thất vọng."

Đằng sau ta, Grover vật lộn với HLV Hedge, người đang cố gắng một cách tuyệt vọng để quắp lấy mấy quả lựu đạn 'gia đình vui vẻ' trong khi nguyên rửa gói 'bằng chứng giả mạo'.

Macro nắm chặt cánh tay đầy thịt. "Tôi biết điều này thật thô lỗ. Tôi rất xin lỗi, thưa chúa tể Apollo."

"Vậy... người sẽ không giết bọn ta?"

"Ừm, như tôi đã nói, tôi sẽ không giết ngài. Hoàng đế có kế hoạch cho ngài. Người cần ngài còn sống!"

"Những kế hoạch," ta nói.

Ta ghét những kế hoạch. Nó nhắc ta nhớ đến những điều khó chịu như những buổi họp mặt thiết lập mục tiêu mỗi thế kỷ một lần của Zeus, hoặc những cuộc chiến phức tạp và nguy hiểm. Hoặc Athena.

"N-Nhưng bạn của ta," ta nói lắp. "Người không thể giết những thần rừng. Một vị thần tầm cỡ như ta không thể bị cuốn vào trong thảm đỏ mà không được xin phép!"

Macro nhìn về phía những thần rừng, người vẫn đang vật lộn với những chiếc vỏ lựu đạn bằng nhựa.

"Hmm," tên quản lý nói. "Tôi xin lỗi, chúa tể Apollo, nhưng, ngài thấy đây, đây có thể là cơ hội duy nhất của tôi để được trở lại với sự trọng dụng của hoàng đế. Tôi khá chắc là ngài ấy không muốn những thần rừng."

"Ý người là... người đã bị tên hoàng đế ruồng bỏ?"

Macro thở dài. Hắn bắt đầu xắn tay áo lên như thể mong đợi cái chết khó khăn cho các thần rừng. "Tôi sợ là như vậy. Tất nhiên là tôi không yêu cầu bị trục xuất đến Palm Springs! Nhưng than ôi, hoàng đế rất coi trọng lực lượng bảo vệ của mình. Nhóm của tôi đã mắc sai lầm nhiều lần, và ngài ấy đã đày bọn tôi ra đây. Ông ta thế chỗ bọn tôi bằng đủ thứ tồi tệ: bọn Strix, lính đánh thuê và Big Ear. Ngài có tin được không?"

Ta không thể tin hay cũng không thể hiểu được điều đó. Big Ear?

Ta thăm dò về phía 2 tên nhân viên, vẫn đứng bất động tại chỗ, súng dãn nhãn sẵn sàng, mắt không tập trung, gương mặt vô cảm.

"Nhân viên của người là người máy." Ta nhận ra. "Chúng có phải là những tên lính của hoàng đế?"

"Than ôi, đúng vậy," Macro nói. "Họ có đầy đủ những chức năng, một khi tôi giao nộp ngài, hoàng đế chắc chắn sẽ nhận ra điều đó và tha thứ cho tôi."

Tay áo của hắn được xắn cao hơn khuỷu tay, để lộ những vết sẹo trắng cũ, như thể cánh tay của hắn đã bị cào bởi một nạn nhân tuyệt vọng nhiều năm trước...

Ta nhớ đến giấc mơ của ta về cung điện, tên chỉ huy quỳ gối trước hoàng đế mới của hắn.

Quá muộn, ta nhớ ra tên của tên chỉ huy, "Naevius Sutorius Macro."

Macro cười trước những tên nhân viên robot. "Tôi không thể tin được Apollo nhớ đến tôi. Đây quả thực là một vinh hạnh!"

Những tên nhân viên không có vẻ bị ấn tượng.

"Người đã giết hoàng đế Tiberius," ta nói. "Làm ngạt ông ta với một cái gối."

Macro trông bối rối. "Ừm, ông ta đã gần chết đến 90%. Tôi chỉ đơn giản khiến vấn đề không bị kéo dài."

"Và người làm điều đó cho-" một cái burrito lạnh như băng chìm xuống dạ dày ta. "Hoàng đế tiếp theo. Neos Helios. Chính là hắn."

Macro gật đầu. "Đúng vậy! Người đầu tiên và duy nhất Gaius Julius CaesarAugustus!"

Hắn dang rộng tay ra như chờ đợi một sự cố vũ.

Những thần rừng ngừng chiến đấu. Hedge vẫn nhai vái gói lựu đạn, mặc dù ngay cả hàm răng của ông ta cũng gặp rắc rối nhựa cứng."

Grover quay lại, đặt chiếc xe đẩy giữa cậu ta và những tên nhân viên. "G-Gaius nào?" Cậu liếc về phía ta. "Apollo, ý ngài là sao?"

Ta nuốt vào. "Nó nghĩa là chạy đi. Ngay bây giờ!"

ĐỊA CUNG RỰC LỬA

Rick Riordan

dtv-ebook.com

Chương 8

Bọn ta thổi bay vài thứ,

Người nghĩ tất cả đều bị thổi bay?

Không, Bọn ta tìm ra nhiều thứ hơn.

Hầu hết thần rừng đều giỏi chạy.

Gleeson Hedge, tuy nhiên, lại không nằm trong số đó. Ông ta cầm một chiếc bàn chải nòng súng từ trong chiếc xe đẩy, hét lên, "CHẾT!" và đột kích tên quản lý nặng 300 pound.

Ngay cả mấy tên người máy cũng quá sốc để phản ứng, điều này chắc chắn đã cứu mạng Hedge. Ta túm cổ người thần rừng và kéo ống ta phía sau khi những tên nhân viên bắn phát súng đầu tiên, một loạt những nhãn dán giảm giá màu cam sáng bay qua đầu bọn ta.

Ta kéo Hedge xuống phía lối đi khi ông ta tung ra một cú đá dữ dội, đẩy ngược chiếc xe đẩy về phía chân kẻ thù. Một miếng nhãn giảm giá khác sượt qua tay của ta với một cái tát của một Titan giận dữ.

"Cẩn thận!" Macro quát những tên nhân viên. "Ta cần Apollo còn nguyên vẹn, không phia một nửa."

Gleeson chồm lên cái giá hàng, chớp lấy ly cocktail Molotov tự cháy (MUA 1 TẶNG 2) và ném nó vào những tên nhân viên và hét lên 'ĂN ĐỒ THỪA NÀY!'

Macro rít lên khi ly cocktail hạ cánh giữa Hedge và những chiếc hộp đạn được, và như quảng cáo, nó bùng lên thành một ngọn lửa.

"LÊN BÊN TRÊN!" Hedge xách ta quanh eo. Ông ta vác ta qua vai như một quả bóng và biến nó thành một huyền thoại về việc leo trèo của dê, nhảy vào lối đi tiếp theo khi hững thùng đạn phía sau phát nổ.

Bọn ta đáp xuống một đồng túi ngủ được cuộn tròn lại.

"Di chuyển tiếp đi!" Hedge hét lên, như thể sợ ta không nghe thấy.

Ta leo lên lưng của ông ấy, tai rung lên. Từ lối đi mà bọn ta vừa đi qua, tên thu ngân của cửa hàng ở trong góc giơ chiếc súng dán nhãn lên.

"Hey-ya!" Hedge thực hiện một cú đá xoay tròn vào mặt hăn.

Đây thực sự là một động tác khó. Ngay cả Ares thỉnh thoảng cũng bị ngã và gãy một vài cái xương sống khi tập luyện trên võ đài (video "Ares bị què" đã từng trending một thời trên đỉnh Olympus, và ta chắc chắn không phải người đã đăng nó lên.)

Với sự ngạc nhiên của ta, HLV Hedge thực hiện nó thật hoàn hảo. Móng guốc của ông ấy rơi đúng vào mặt tên thu ngân, đánh bật đầu của tên người máy. Thân hăn quỳ xuống và ngã về phía trước, dây điện lấp lánh trên cổ của nó.

"Wow." Hedge xem xtes lại móng của mình. "Tôi nghĩ móng guốc bằng sắt đã thực sự được việc!"

Thân thể không đầu của tên thu ngân làm ta liên tưởng về những tên blemmyae ở Indianapolis, những tên thường xuyên mất đầu giả, nhưng ta không có thời gian nói lại về quá khứ khủng khiếp đó khi ta có một hiện tại khủng khiếp để đối phó.

Phía sau, Macro nói, "Ôi, bọn người đã làm gì thế này?"

Tên quản lý đứng phía đằng xa của lối đi, quần áo hắt dính đầy tro, bộ vest màu vàng thủng lỗ chỗ trông giống phôi mai Thụy Điển hun khói. Và bằng một cách nào đó- bằng sự may mắn của ta- hắt vẫn lành lặn. Tên nhân viên thứ hai đứng bên cạnh hắt, không hề quan tâm khi chiếc đầu rô bốt của hắt vẫn đang cháy.

"Apollo," Macro trách, "Sẽ không có cách nào để chiến đấu với những người máy của tôi. Đây là một cửa hàng đồ quân sự. Tôi có hơn 50 tên nữa trong kho."

Ta liếc về phía Hedge. "Mau rời khỏi đây thôi."

"Yeah." Hedge chớp lấy cái gậy đánh bóng từ cái giá gần đó. "50 có vẻ là quá nhiều ngay cả với tôi."

Bọn ta chạy xuyên khu lều cắm trại, rồi chạy theo hình ziczag qua khu Thiên đường Hockey, cố gắng chạy đến lối ra. Cách đó một vài lối đi, Macro ra lệnh: "Bắt chúng! Ta không thể bị buộc tự sát một lần nữa!"

"Lần nữa?" Hedge lẩm bẩm, cúi xuống cánh tay của một ma-nơ-canh khúc côn cầu.

"Hắt ta làm việc cho tên hoàng đế." Ta thở hốt hển, cố gắng bắt kịp. "Bạn cũ. Nhưng- ta khò khè- tên hoàng đế không tin tưởng hắt. Ra lệnh bắt giữ- ta khò khè- và xử tử."

Bọn ta dừng lại ở cuối lối đi. Gleeson nhìn quanh các góc để tìm kiếm dấu hiệu của kẻ thù.

"Thay vào đó Macro lại cam kết tự tử?" Hedge hỏi. "Đúng là một tên đần! Tại sao hắt lại muốn làm việc cho tên hoàng đế nữa khi hắt ta muốn giết hắt?"

Ta lau mồ hôi trên mắt. Thật lòng mà nói, tại sao cơ thể người thường lại ra nhiều mồ hôi vậy? "Ta nghĩ tên hoàng đế đã đưa hãn trở lại, cho hãn cơ hội thứ hai. Những người La Mã có khái niệm kỳ lạ về lòng trung thành."

Hedge càu nhàu. "Nhân tiện thì, Grover đâu rồi?"

"Đang trên đường quay lại Cistern, nếu cậu ta thông minh."

Hedge nhăn mặt. "Không. Không thể tin được cậu ấy sẽ làm vậy. Vậy..." Ông ta chỉ về phía trước, nơi cái cửa kéo dẫn ra phía bãi đỗ xe. Chiếc Pinto màu vàng của HLV đỗ gần như trên người- lần đầu tiên mà màu vàng, Pinto và trên người đứng trong cùng một câu. "Ngài sẵn sàng chưa?"

Bọn ta cùng đẩy cái cửa.

Cái cửa không hề hợp tác. Ta đâm sầm vào nó và bật lại ngay lập tức. Gleeson đập vào cửa kính bằng cái gậy bóng vồ của mình, rồi thử một vài cú đá Chuck Norris, nhưng ngay cả cái móng guốc bằng sắt của ông cũng không để lại một vết xước.

Đằng sau bọn ta, Macro kêu lên, "Ôi trời."

Ta quay lại, cố gắng kìm nén một tiếng thút thít. Tên quản lý đứng cách bọn ta 20 feet, đứng dưới một chiếc bè gỗ trắng được treo lên trên trần nhà với một dấu hiệu trên mũi chiếc xuồng: SỰ GIẢI CỨU TUYỆT VỜI! Ta bắt đầu hiểu tại sao tên hoàng đế lại ra lệnh bắt giữ và hành quyết hãn Macro. Với một thân hình to lớn như vậy, hãn khá giỏi trong việc lén ra sau ai đó.

"Những cái cửa được làm từ kính chống đạn." Macro nói. "Chúng tôi đã bán một số trong tuần này cho việc cải thiện hầm trú bom, nhưng tôi không nghĩ chúng được việc cho lắm."

Từ những lối đi, nhiều hơn những tên nhân viên mặc vest vàng tụ tập lại- một tá những tên người máy giống hệt nhau, một số vẫn còn được bọc trong túi nilong như thể vừa được thoát ra khỏi nhà kho. Chúng xếp thành một vòng cung đằng sau Macro.

Những tên người máy lê bước lên phía trước.

Ngay lúc đó, một vệt mờ xanh lá, đỏ và nâu gần trần nhà khiến ta chú ý- một hình dạng- giống như 1 thần ruwngfnhayr từ đỉnh của giá hàng gần nhất, đung đưa trên chiếc đèn huỳnh quang và hạ cánh xuống chiếc xuống ngay trên đầu Macro.

Ngay trước khi ta có thể hét lên Grover Underwood! chiếc xuống rơi xuống đầu Macro và tay sai của hắn, chôn bộn chúng xuống sự giải cứu tuyệt vời . Grover nảy tự do xuống, tay cầm cái mái chèo và hét lên, "Đi thôi!"

Sự lộn xộn này cho bọn ta ít thời gian để chạy trốn, nhưng với cánh lối ra vẫn đang bị khóa, bọn ta chỉ có thể chạy sâu vào trong cửa hàng.

"Đẹp đấy!" Hedge đánh vào lưng Grover khi bọn ta chạy qua khu nguy trang. "Tôi biết cậu sẽ không bỏ bọn tôi mà!"

"Đúng vậy, nhưng ở đây không có thiên nhiên ," Grover phàn nàn. "Không cây cối. Không đất. Không ánh sáng tự nhiên. Làm sao chúng ta có thể chiến đấu trong điều kiện này?"

"Súng!" Hedge gợi ý.

"Vậy thì toàn bộ cửa hàng sẽ cháy mất," Grover nói, "may mà có ly cocktail tự cháy và mấy thùng đạn."

"Nguyên rửa nó!" HLV nói.

Bọn ta đi qua khu trưng bày vũ khí võ thuật, và mắt Hedge sáng lên. Ông ấy nhanh chóng đổi chiếc gậy bóng vồ thành một cặp nunchaku. "Trong lúc chúng ta nói chuyện. Mọi người có muốn một cái suriken hay kusarigama không?"

"Tôi muốn chạy ngay đi," Grover nói, lắc lắc cái mái chèo. "HLV, ông cần phải ngừng nghĩ về việc tấn công! Ông còn có gia đình!"

"Cậu nghĩ là tôi không biết điều đó?" HLV lẩm bẩm. "Chúng tôi đã cố ổn định với nhà McLeans ở LA. Nhìn nó thành ra thế nào đi."

Ta đoán có một câu chuyện ở đây- vì sao họ đến LA, vì sao Hedge lại có vẻ gay gắt về chuyện đó- nhưng trong khi chạy trốn kẻ thù trong một cửa hàng đồ thừa có thể không phải là lúc thích hợp để nói.

"Ta đoán sẽ có một lối ra khác." Ta nói. "Ta có thể vừa chạy trốn vừa nói về vũ khí của ninja."

Sự thỏa hiệp này có vẻ làm hài lòng cả hai bọn họ.

Bọn ta chạy qua khu trưng bày bể bơi bơm hơi (Làm sao chúng lại có mặt trong một cửa hàng đồ quân đội?), sau đó rẽ vào một góc và nhìn thấy trước mặt, ở góc đằng xa của tòa nhà, 2 cánh cửa được dán nhãn DÀNH CHO NHÂN VIÊN.

Grover và Hedge lao về phía trước, bỏ lại ta thở hổn hển phía sau. Ở đâu đó gần đây, giọng Macro cất lên, "Ngài không thoát được đâu, Apollo! Tôi đã gọi The Horse. Hắn sẽ ở đây ít phút nữa!"

The Horse?

Tại sao cái tên đó lại gửi một hợp âm B khủng bố xương ta? Ta lục lại trong ký ức lộn xộn cho đáp án rõ ràng nhưng nó trống rỗng.

Suy nghĩ đầu tiên của ta: có thể "The Horse" là một bí danh. Có thể tên hoàng đế đã thuê một đồ vật độc ác, người mặc một cái áo choàng satanh đen, chiếc quần short spandex sáng bóng và một chiếc mũ đầu ngựa.

Suy nghĩ thứ hai trong đầu ta: vì sao Macro có thể gọi tiếp viện trong khi ta thì không? Việc liên lạc giữa các á thần đã bị phá hoại một cách kỳ diệu trong nhiều tháng trời. Điện thoại bị ngắt mạch. Máy tính bị tan chảy. Những tin nhắn Iris và những cuộn giấy ma thuật đều không hoạt động. Và kẻ thù của bọn ta không có vẻ gì là gặp rắc rối khi nhận tin cho đồng bọn như Apollo, đang ở chỗ tôi. Anh đang ở đâu? Giusp tôi giết hẳn!

Thật là không công bằng!

Sự công bằng có thể sẽ giúp ta lấy lại được sức mạnh thần thánh và cho nổ tung kẻ thù thành nhiều mảnh nhỏ.

Bọn ta chạy xông xộc vào cửa dành cho nhân viên. Bên trong là là kho/khoang chứa đầy những tên người máy được bọc nilong, tất cả đều đứng im và không có sự sống như đám đông trong một bữa tiệc tân gia của Hestia. (Cô ấy có thể là trái tim của gia đình, nhưng cô nàng không hề biết cách để tổ chức một bữa tiệc.)

Gleeson và Grover chạy qua những con robot và bắt đầu kéo mạnh cánh cửa kim loại được bịt kín.

"Bị khóa." Hedge đánh vào cánh cửa bằng cái nuchaku của ông ấy.

Ta nhìn về phía những cái cửa sổ nhỏ tí trên cánh cửa nhân viên. Macro và tay sai của hắn đang hướng về phía bọn ta. "Chạy hay ở lại?" Ta hỏi. "Chúng ta sắp bị dồn vào chân tường lần nữa."

"Apollo, ngài có cái gì?" Hedge hỏi.

"Ý ông là gì?"

"Vũ khí bí mật của ngài là gì? Tôi có ly cocktail tự cháy. Grover thả chiếc xuống. Bây giờ là lúc của ngài. Lửa thần thánh, có thể không? Chúng ta có thể sử dụng một chút lửa thần thánh."

"Lửa thần thánh không phải là vũ khí bí mật của ta!"

"Chúng ta sẽ ở lại," Grover quyết định. Cậu ta tung cho ta cái mái chèo. "Apollo, hãy chặn những cánh cửa lại."

"Nhưng_ "

"Hãy giữ Macro tránh xa!" Grover chắc chắn đã học được sự quyết đoán từ Meg. Ta cam đoan.

"HLV," Grover tiếp tục, "ông có thể chơi một bài hát để mở cánh cửa không?"

Hedge càu nhàu. "Chưa từng làm trong nhiều năm, nhưng tôi sẽ cố. Cậu sẽ làm gì?"

Grover xem xét những tên người máy không hoạt động. "Một điều mà Annabeth dạy tôi. Nhanh lên!"

Ta trượt mái chèo qua tay nắm cửa, rồi bắt lấy một đầu của cuộn dây và buộc chặt nó vào cánh cửa. Hedge bắt đầu thổi một giai điệu trên cái còi của mình- bản "The Entertainer" của Scott Joplin. Ta chưa bao giờ nghĩ cái còi cũng là một nhạc cụ. Và màn trình diễn của HLV Hedge cũng không thay đổi được suy nghĩ đó của ta.

Trong khi đó Grover xé toạc vỏ nilong ra khỏi tên người máy gần nhất. Cậu ta gõ ngón tay vào trán của nó, tạo nên một tiếng kêu rỗng.

"Đồng Celestial, được rồi," Grover quyết định, "Cái này có thể hoạt động."

"Cậu đang định làm gì vậy?" Ta hỏi. "Nung chảy chúng để làm vũ khí?"

"Không, kích hoạt chúng để chúng làm việc cho chúng ta."

"Chúng sẽ không giúp chúng ta! Chúng thuộc về Macro!"

Nhắc đến tên chỉ huy: Macro đẩy vào cánh cửa, làm chiếc mái chèo và những vòng dây đập vào nhau kêu lách cách. "Ôi, làm ơn, Apollo! Đừng làm mọi chuyện khó khăn!"

Grover xé một chiếc vỏ nilong ra khỏi một tên người máy khác. "Trong suốt cuộc chiến Manhatta," Cậu nói, "Khi bọn tôi chiến đấu với Kronos, Annabeth đã nói với chúng tôi về một mã ghi đè đã được ghi vào phần mềm của những người máy."

"Nó chỉ hoạt động với những bức tượng công cộng ở Manhatta!" Ta nói. "Tất cả mọi vị thần đều biết điều đó! Cậu không thể mong những thứ này sẽ đáp lại "Chuỗi lệnh: Daedalus số hai mươi ba"!"

Ngay lúc đấy, như trong một tập phim kinh dị của Doctor Who, những tên người máy vẫn được bọc nilong làm ta chú ý và quay sang đối mặt với ta.

"Đúng vậy!" Grover reo lên vui sướng.

Ta không thấy vui như thế. Ta vừa mới kích hoạt một căn phòng đầy những tên nhân viên kim loại bán thời gian, những tên mà muốn giết ta hơn là sẽ tuân lệnh ta. Ta không biết làm thế nào mà Annabeth Chase biết được mã lệnh của Daedalus có thể sử dụng với bất kỳ người máy nào. Và một lần nữa, cô ta đã tu sửa lại cung điện của ta trên đỉnh Olympus với những chiếc đàn acoustic hoàn hảo và những chiếc loa với âm thanh bao quanh phòng tắm, vì vậy trí tuệ của cô không hề làm ta bất ngờ.

HLV Hedge tiếp tục thổi bài của Scott Joplin. Chiếc cửa cuốn không hề nhúc nhích. Macro và tay sai của hắn đập vào cửa một lần nữa vào chướng ngại tạm thời của ta, gần như khiến ta mất kiểm soát cuộn dây.

"Apollo, nói với những người máy!" Grover nói. "Chúng đang đợi lệnh của ngài. Nói với chúng, Bắt đầu kế hoạch Thermopylae!"

Ta không muốn bị nhắc nhớ đến Thermopylae. Rất nhiều những chiến binh Sparta dũng cảm và hấp dẫn đã chết trong trận chiến bảo vệ Hy Lạp khỏi người Ba Tư. Nhưng ta nói như đã được bảo. "Bắt đầu kế hoạch Thermopylae!"

Đúng lúc đó, Macro và mười hai tên tay sai ập vào từ cánh cửa- bẻ gãy mái chèo, gạt cuộn dây thép sang một bên và ném ta vào giữa những người bạn người máy mới quen của ta.

Macro vấp ngã, sáu tên tay sai tóa sang hai bên. "Cái gì đây? Apollo, ngài không được kích hoạt người máy của ta! Ngài chưa trả tiền cho chúng! Nhân viên của Military Maddeness, bắt lấy Apollo! Xé xác những tên thần rừng! Dừng ngay tiếng sáo khó nghe đó lại!"

Hai thứ cứu bọn ta khỏi cái chết ngay lập tức. Thứ nhất, Macro đã làm sai cách thức khi ra quá nhiều lệnh một lần. Như bất kỳ nhà soạn nhạc nào có thể nói với bạn, một nhạc trưởng không bao giờ nên đồng thời ra lệnh cho violin tăng tốc, timpani dịu lại và brass mạnh lên. Bạn sẽ kết thúc với một chuỗi giai điệu hỏng. Những tên lính đáng thương của Macro bị bỏ lại để quyết định nên bắt giữ ta hay xé xác những thần rừng, hay dừng tiếng sáo lại. (Theo ta, ta sẽ đi sau người thổi sáo cực đoan.)

Điều thứ hai cứu bọn ta? Thay vì nghe Macro, những người bạn bán thời gian mới của bọn ta bắt đầu thực hiện Kế hoạch Thermopylae. Bọn chúng tiến lên phía trước, nôi những cánh tay của chúng và bao vây Macro cùng những tên tay sai của chúng, những người đang cố gắng một cách

vung về đi xung quanh đồng nghiệp của mình và va vào nhau trong bối rối. (Cảnh này lần thứ hai gọi ta nhớ đến bữa tiệc tân gia của Hestia.)

"Dừng lại!" Macro hét lên. "Ta lệnh cho bọn người dừng lại!"

Điều này chỉ làm tăng sự lộn xộn. Những tên tay sai trung thành của Macro bất động tại vị trí, cho phép những anh chàng Daedalus bao vây nhóm của Macro.

"Không, không phải bọn người!" Macro hét vào những tên tay sai. "Bọn người không được dừng lại! Tiếp tục chiến đấu!" Điều đó không làm cho tình hình sáng sủa hơn. Những anh chàng Daedalus bao vây đồng nghiệp của mình, ép chúng vào một cái ôm tập thể. Mặc cho kích thước và sức mạnh của Macro, hắn vẫn bị kẹt trong trung tâm, quẫn quai, xô đẩy một cách vô vọng.

"Không! Ta không thể_!" Hắn nhổ miếng nilong trong miệng. "Cứu ta! The Horse không thể thấy ta trong tình trạng này!"

Từ sâu trong ngực, những anh chàng Daedalus bắt đầu phát ra những tiếng lạch cạch, như những động cơ bị kẹt trong những bánh răng sai. Hơi nước bốc lên từ những rãnh cổ của chúng.

Ta lùi lại, khi nhóm robot bắt đầu bốc hơi. "Grover, chính xác thì Kế hoạch Thermopylae là gì?"

Vị thần rừng nuốt nước bọt. "Er, họ đáng nhẽ phải đứng vững để chúng ta có thể rút lui."

"Vậy sao họ lại đang bốc hơi?" Ta hỏi. "Và, sao họ lại bắt đầu chuyển sang màu đỏ?"

"Ôi trời." Grover cắn môi dưới. "Họ có thể nhầm lẫn giữa Kế hoạch Thermopylae với Kế hoạch Petersburg."

"Điều đó có nghĩa_?"

"Họ có thể sẽ hy sinh thân mình để tạo ra một vụ nổ."

"HLV." Ta hét lên. "Thôi sáo tốt hơn đi."

Ta phi về phía cửa cuốn, đặt tay xuống phía dưới đáy và nhấc nó lên với tất cả sức mạnh thần thánh thảm hại mà ta có. Ta huýt sáo cùng giai điệu dữ dội của Hedge. Ta thậm chí còn nhảy gồ một chút, bởi nó nổi tiếng cho việc tăng tốc giai điệu.

Phía sau bọn ta, Macro hét lên, "Nóng! Nóng!"

Quần áo của ta nóng rực lên, như thể ta đang đứng bên rìa của ngọn lửa trại. Cuối cùng, cánh cửa cuốn bắt đầu nhúc nhích, kêu lên phản đối khi bọn ta nâng lên vài inch khỏi sàn nhà.

Tiếng thét của Macro trở nên khó hiểu. Tiếng vo ve và hơi nóng làm ta nhớ lại khoảnh khắc trước khi cỗ xe mặt trời của ta bị lấy đi, nổ tung trên bầu trời trong chiến thắng của năng lượng mặt trời.

"Đi đi!" Ta kêu những thần rừng. "Cả hai người, bò xuống phía dưới."

Ta nghĩ nó khá anh hùng đối với ta- mặc dù, thành thật mà nói, một nửa trong ta mong họ nói, Ôi không, làm ơn! Thần trước!

Không có lịch sự được như thế. Những thần rừng trườn xuống dưới cánh cửa, rồi giữ nó ở phía bên kia trong khi ta cố lườn lách qua khe hở. Than ôi, ta nhận ra mình bị cản trở bởi chính chiếc tay cầm yêu dấu. Trong một lúc, ta bị kẹt.

"Apollo, cố lên!" Grover hét lên.

"Ta đang cố!"

"Hút nó vào!" HLV gào lên.

Ta chưa từng có HLV cá nhân bao giờ. Thần thánh đơn giản là không cần ai đó hét vào mặt họ, làm họ hổ thẹn và trở nên chăm chỉ hơn. Và, thành thực thì, ai mà muốn công việc đó chứ, biết rằng mình có thể bị sét đánh ngay lần đầu tiên bạn bắt khách hàng của mình tập tập 5 cái chống đẩy?

Lần này, tuy nhiên, ta lại vui vẻ khi bị hét vào mặt. Sự hô hào của HLV đã tiếp thêm cho ta động lực mà ta cần để bỏ cái thân thể người thương qua khe hở.

Ngay khi chân của ta luồn qua, Grover hét lên, "Hạ xuống!"

Bọn ta nhảy ra khỏi mép của cánh cửa thép- thứ mà hình như không hề chống bom- phát nổ ngay phía sau bọn ta.

ĐỊA CUNG RỰC LỬA

Rick Riordan

dtv-ebook.com

Chương 9

Nhận cuộc gọi từ Horse,

Người có chấp nhận những trách nhiệm?

Nay-ay-ay-ay-ay

Ôi, sự ty tiện!

Hãy giải thích vì sao ta luôn kết thúc bằng việc rơi xuống thùng rác.

Ta phải thú nhận, tuy nhiên, rằng cái thùng rác này đã cứu mạng ta. Macro's MilitaryMadness bùng lên bởi một chuỗi những vụ nổ khiến cho sa mạc rung động, chiếc thùng kim loại hôi thối kê lách cách đã che chắn cho bọn ta. Ướt đẫm mồ hôi và rùng mình, khá khó khăn để có thể thở, hai thần rừng và ta nép vào những túi rác và lắng nghe những mảnh vụn rơi xuống từ bầu trời- một cơn mưa bất ngờ của gỗ, nhựa, kính và những dụng cụ thể thao.

Cảm tưởng như đã cả năm trôi qua, ta thử liếc mình lên tiếng- điều gì đó như Đưa ta ra khỏi đây hoặc ta sẽ nôn- khi Grover chặn tay vào miệng ta. Ta gần như không thể nhìn thấy cậu ta trong bóng tối, cậu ta lắc đầu một cách khẩn trương, đôi mắt mở to báo động. HLV Hedge trông căng thẳng. Mũi ông ta khịt khịt như thể ông người thấy thứ gì đó thậm chí còn tệ hơn rác thải.

Rồi ta nghe thấy tiếng cộp, cộp, cộp của móng guốc đi trên mặt đường như đang đến gần chỗ ẩn nấp của bọn ta.

Một giọng nói trầm thấp gầm gừ, "Well, điều này thật hoàn hảo."

Một cái mồm của động vật ngửi ngửi vào vành nắp thùng rác, có lẽ do ngửi thấy mùi của sự sống. Mùi của bọn ta.

Ta cố để không rơi nước mắt hay tè ra quần. Ta đã thành công một việc. Ta sẽ để mọi người quyết định đó là cái nào.

Chiếc nắp thùng rác vẫn đóng chặt. Có lẽ rác rưởi và căn nhà bốc cháy đã che dấu mùi của bọn ta.

"Hey, C lớn?" cùng một giọng trầm thấp. "Yeah. Là tôi."

Từ việc không có âm thanh phản hồi, ta đoán tên mới đến đang nói chuyện điện thoại.

"Nah, nơi này đã mất rồi. Tôi không biết. Macro có lẽ đã_" Hắn ta dừng lại, như thể người ở đầu dây bên kia đang rất giận dữ.

"Tôi biết," tên mới đến nói. "Cũng có thể là một báo động giả, nhưng ...Ôi, điên mất. Cảnh sát đang trên đường tới đây."

Một lúc sau khi hắn nói điều đó, ta nghe thấy tiếng còi báo động từ xa.

"Tôi có thể tìm xung quanh khu vực này," tên người mới gợi ý. "Có thể là tàn tích ở phía trên đồi."

Hedge và Grover trao đổi một cái nhìn lo lắng. Tất nhiên, tàn tích nghĩa là nơi trú ẩn của bọn ta, ngôi nhà hiện thời của Mellie, Baby Hedge và Meg.

"Tôi biết ngài nghĩ ngài đã xử lý nó," Tên mới đến nói. "Nhưng, nghe này, nơi đó vẫn nguy hiểm. Tôi đang nói với ngài_" Lần này, ta có thể nghe một giọng nói mờ nhạt, nhỏ xíu ở đầu bên kia.

"Okay, C," tên mới đến nói. "Đúng, Jupiter's jumpers (đoạn này mình cũng không biết dịch thế nào, ai biết thì nhắc mình với nhé >.<), bình tĩnh nào! Tôi chỉ- Được rồi. Được rồi. Tôi đang trên đường về."

Tiếng thở dài bức tức của hắn chỉ ra rằng cuộc gọi đã kết thúc.

"Trẻ con khiến ta cảm thấy đau bụng," hắn ta gào to với chính mình.

Một thứ gò đó đập sầm vào một bên của thùng rác, ngay cạnh mặt ta. Rồi tiếng móng gộc phi nước đại xa dần.

Nhiều phút trôi qua trước khi ta cảm thấy đủ an toàn để nhìn hai thần rừng. Bọn ta nhất trí trong im lặng rằng bọn ta phải ra khỏi thùng rác trước khi chết vì ngạt thở, vì quá nóng hoặc vì mùi quần của ta.

Bên ngoài, con hẻm rải rác với những mảnh kim loại xoắn và nhựa. Bản thân cái nhà kho là một cái vỏ đen kịt, những ngọn lửa vẫn cuộn lên bên trong, thêm nhiều cột khói nữa vào bầu trời đêm đầy tro bụi.

"A-Ai vậy?" Grver hỏi. "Hắn ta có mùi như một người cười một con ngựa, nhưng..."

Chiếc nunchakun của HLV Hedge phát ra tiếng lạch cạch trong tay. "Có lẽ là một nhân mã?"

"Không." Ta đặt tay lên vết lõm ở trên cái thùng rác- thứ mà bây giờ mang một dấu vết không thể nhầm lẫn của móng guốc. "Hắn ta là một con ngựa. Một con ngựa biết nói."

Những thần rừng nhìn ta.

"Tất cả những con ngựa đều nói chuyện," Grover nói. "Nhưng chúng chỉ nói tiếng ngựa."

"Khoan đã." Hedge nhìn mặt với ta. "Ý ngài là ngài hiểu được con ngựa?"

"Đúng," ta nói. "Con ngựa đó nói tiếng anh."

Bọn họ chỉ chờ ta giải thích, nhưng ta không thể khiến bản thân nói thêm được điều gì. Bây giờ bọn ta đang trong tình huống nguy cấp, nồng độ adrenaline trong ta đang hạ xuống, ta nhận thấy mình bị bao quanh bởi sự thất vọng nặng nề, lạnh lẽo. Nếu niềm hy vọng cuối cùng rằng ta đã sai về kẻ thù mà bọn ta đang đối mặt, thì những hy vọng đó đã bị dập tắt.

Gaius Julius Caesar Augustus Germanicus... đủ mạnh, cái tên đó có thể được đặt cho hàng ngàn người La Mã nổi tiếng. Nhưng chủ nhân của Naevius Sutorius Macro? Big C? Neos Helios? Đó chỉ có thể là một người. Một người khủng khiếp.

Ánh đèn cứu hộ của các phương tiện khẩn cấp chiếu vào thân cây cọ gần nhất.

"Chúng ta cần ra khỏi đây." Ta nói.

Gleeson nhìn chăm chăm vào đồng hồ nát của cửa hàng. "Yeah. Hãy đi vòng quanh mặt trước, xem xe của tôi có qua khỏi không. Tôi chỉ ước tôi lấy được một ít đồ cắm trại ra khỏi đó."

"Chúng ta còn có những thứ tồi tệ hơn." Ta hít một hơi run rẩy. "Chúng ta đã có được danh tính của tên hoàng đế thứ ba."

Vụ nổ không hề làm xước xước chiếc Pinto 1979 màu vàng của HLV. Tất nhiên là không rồi. Một chiếc xe xấu xí như vậy không thể bị phá hủy bởi bất kỳ thứ gì trừ ngày tận thế. Ta ngồi sau xe, mặc một chiếc quần màu hồng tươi mà bọn ta giải cứu được từ đồng hồ nát của cửa hàng quân đội. Ta đã rất sửng sờ khi không nhớ được mình đã đi vào làn đường của Enchiladas del Rey và lấy đủ combo để nuôi vìa tá tinh linh tự nhiên.

Quay trở lại tàn tích ở đỉnh đồi, bọn ta tụ hội với những cây xương rồng.

Cistern chứa đầy những thần cây của các loài cây sa mạc: cây Joshua, Lê Gai, Nha Đam và nhiều nữa, tất cả đều mặc quần áo với những gai nhọn và cố gắng để không chọc vào người khác.

Mellie làm âm lên với Hedge, một phút trước mới hôn tới tấp và khen ngợi sự dũng cảm của ông ta, phút sau đã đâm và buộc tội ông muốn để cô nuôi Baby Hedge một mình như một góa phụ. Đứa trẻ- tên của nó mà ta đã biết được là Chuck- đã tỉnh dậy và không hề vui vẻ, đá chiếc móng guốc nhỏ của mình vào bụng của người cha khi Gleeson cố để giữ nó lại, kéo mạnh chùm râu dê của Hedge bằng cái nắm tay nhỏ xíu.

"Mặt tốt," Hedge nói với Mellie. "Bọn tôi có Enchiladas và tôi đã ghi điểm với một vài cái nunchaku tuyệt vời!"

Mellie nhìn lên trời, có lẽ đang ước gì cô có thể quay lại cuộc sống đơn giản khi còn là một đám mây độc thân.

Về phần Meg McCaffey, cô bé đã tỉnh lại và trông khéo hơn bao giờ hết- chỉ hơi nhiều dầu nhờn nhờ có sự sơ cứu của nha đăm. Meg ngồi ở rìa bể bơi, chân trần để trong nước và liếc trộm về phía cây Joshua, người ngồi gần đó, đang nghiền ngẫm một cách đẹp trai trong bộ kaki.

Ta hỏi Meg cô cảm thấy như thế nào- bởi ta không là gì cả nếu không chu đáo- nhưng cô bé vẫy ta ra, khăng khăng mình ổn. Ta nghĩ cô chỉ đang ngại bởi sự hiện diện của ta khi cô đang kín đáo nhìn Joshua, điều đó khiến ta đảo ròn mắt.

Cô gái, ta có thể nhìn thấy cô, ta muốn nói, cô không tinh tế gì, và chúng ta thật sự cần một cuộc nói chuyện về việc crush một thần cây.

Tuy nhiên, ta không muốn cô bé yêu cầu ta tự sát chính mình, nên ta không nói gì.

Grover phân phát enchiladas cho mọi người. Bản thân cậu thì không hề ăn gì- chắc chắn là một dấu hiệu rằng cậu đang lo lắng- nhưng đi tới đi lui quanh hồ bơi, gõ ngón tay vào ống sáo của mình.

"Mọi người," Cậu thông báo, "chúng ta có rắc rối."

Ta chắc chắn không tưởng tượng được Grover Underwood như một người lãnh đạo. Tuy nhiên, khi cậu nói, tất cả những tinh linh tự nhiên tập trung chú ý vào cậu. Ngay cả Baby Chuck cũng im lặng, nghiêng đầu về phía giọng nói của Grover như thể thứ gì đó thú vị và đáng để đá

Grover thuật lại mọi thứ đã xảy ra từ khi bọn ta gặp nhau ở Indiannapolis. Cậu đếm lại số ngày bọn ta đã ở trong Mê Cung- những cái hố và hồ thuốc độc, những ngọn lửa bất ngờ, đàn Strix và đoạn dốc xoắn ốc đã dẫn bọn ta đến tàn tích này.

Những thần cây nhìn xung quanh đầy lo lắng, như thể tưởng tượng rằng Cistern bị lấp đầy với những con cú ác quỷ.

"Cậu có chắc chúng ta an toàn?" một cô gái bụ bẫm, lùn với giọng nói nhịp nhàng và những bông hoa đỏ cài trên tóc (hoặc có thể chúng mọc trên tóc của cô).

"Tôi không biết, Reba." Grover liếc nhìn Meg và ta. "Đây là Rebutia, mọi người. hoặc gọi tắt là Reba. Cô ấy là một loài cây đến từ Argentina."

T vẫy tay lịch sự. Ta chưa bao giờ gặp một cây xương rồng Argentina, nhưng ta có một nơi nhẹ nhàng ở Buenos Aires. Bạn chưa bao giờ thực sự nhảy tango cho đến khi bạn nhảy với một vị thần Hy Lạp ở La Ventana.

Grover tiếp tục. "Tôi không nghĩ lỗi ra của mê cung chưa bao giờ ở đó. Nó đã bị đóng. Tôi nghĩ mê cung đang giúp chúng ta, đưa chúng ta về nhà."

"Giúp chúng ta?" Lê gai tìm kiếm chiếc enchiladas phô mai của cô. "Cùng một mê cung nuôi dưỡng ngọn lửa đã hủy diệt cả khu vực? Cùng một mê cung mà chúng ta thăm dò hàng tháng trời, cố gắng để tìm ngọn nguồn đám cháy mà không có chút may mắn nào? Cùng một mê cung đã nuốt chửng hàng tá những cuộc tìm kiếm của chúng ta? Điều đó có nghĩa là gì khi mê cung không hề giúp đỡ chúng ta?"

Những thần cây khác càu nhàu đồng ý. Một số xù lông, theo nghĩa đen.

Grover giơ tay lên để giữ trật tự. "Tôi biết chúng ta đều lo lắng và kiệt quệ. Nhưng địa cung cháy không phải toàn bộ mê cung. Và ít nhất bây giờ chúng ta có một vài ý tưởng vì sao tên hoàng đế ại làm như vậy. Đó là bởi vì Apollo."

Hàng tá tinh linh tự nhiên quay lại và nhìn chăm chăm vào ta.

"Để cho rõ ràng," Ta nói nhỏ, "đó không phải lỗi của ta. Nói với họ, Grover. Hãy bảo những người bạn tốt bụng... những người bạn gai góc của cậu đó không phải lỗi của ta."

HLV Hedge càu nhàu. "Well, đại loại là như thế. Macro nói địa cung là cái bẫy cho ngài. Có thể bởi vì Oracle mà ngài đang tìm kiếm."

Ánh nhìn của Mellie thay đổi giữa chồng và ta. "Macro? Oracle?"

Ta giải thích làm thế nào Zeus bắt ta đi khắp đất nước, giải thoát những Oracle như một phần sự ăn năn của ta, bởi vì đó là điều mà người cha tồi tệ làm.

Rồi Hedge kể lại chuyện mua sắm thú vị ở Macro's Military Madness. Khi ông ta lúng túng kể về những loại đạn mà ông tìm thấy, Grover can thiệp.

"Và chúng tôi đã cho nổ tung Macro," Grover tóm tắt lại, "hắn là một tay sai của tên hoàng đế La Mã. Và hắn nhắc đến một nữ phù thủy người muốn... Tôi không biết, làm một vài ma thuật hắc ám với Apollo, tôi đoán vậy. Và bà ta đang giúp đỡ tên hoàng đế. Và bọn tôi nghĩ chúng đặt Oracle tiếp theo _"

"Sibyl của Erythraea," ta nói.

"Phải," Grover đồng ý. "Chúng tôi nghĩ chúng giữ bà ta ở trung tâm của địa cung như mỗi nữ Apollo. Và, có một con ngựa biết nói."

Khuôn mặt của Mellie như bị mây mờ che phủ, điều đó không có gì đáng ngạc nhiên bởi cô là một đám mây. "Tất cả ngựa đều nói chuyện."

Grover giải thích về điều bọn ta nghe được khi ở trong thùng rác. Sau đó cậu quay lại và giải thích vì sao bọn ta lại ở trong thùng rác. Rồi cậu giải thích làm sao ta làm bản thân bị ướt và đó là lý do ta mặc chiếc quần hồng tươi này.

"Ồ." Tất cả những thần cây đều gật gù, như thể đó là câu hỏi thực sự đã làm họ phiền lòng.

"Chúng ta có thể quay lại vấn đề chính được không?" Ta bào chữa. "Chúng ta có những lý do bình thường! Mọi người muốn lửa ngừng cháy. Ta có một cuộc tìm kiếm để giải phóng e Erythraean Sibyl. Cả hai điều này đều yêu cầu chúng ta tìm ra trái tim của ngọn lửa. Đó là nơi chúng ta tìm ra ngọn nguồn của đám cháy và Sibyl. Ta chỉ- Ta biết là như vậy."

Meg quan sát ta một cách tập trung, như thể cố gắng để quyết định mệnh lệnh xấu hổ nào mà cô nên trao cho ta: Nhảy vào hồ bơi? Ôm lê gai?

Tìm một chiếc áo phong hợp với cái quần của ta?

"Hãy nói với tôi về Horse." cô bé nói.

Mệnh lệnh đã được đưa ra, Ta không có lựa chọn. "Tên của nó là Incitatus."

"Và hãy nói chuyện," Meg nói. "Như, theo kiểu mà con người có thể hiểu được."

"Đúng vậy, thường thì hãy chỉ nói chuyện với tên hoàng đế. Đừng hỏi ta làm sao hãy có thể nói. Hoặc hãy đến từ đâu. Ta không biết. Hãy là một con ngựa ma thuật. Tên hoàng đế tin tưởng hãy, có thể còn hơn bất kỳ ai. Trở lại khi tên hoàng đế cai trị La Mã, hãy đã mặc cho Incitatus bộ đồ pháp quan màu tím, thậm chí còn cố đưa hãy lên làm quan nhiếp chính tối cao. Mọi người nghĩ tên hoàng đế bị điên, nhưng hãy không bao giờ điên."

Meg tựa lên thành hồ bơi, khom vai lại như thể đang cuộn mình vào cái vỏ bọc tưởng tượng. Với Meg, những tên hoàng đế luôn là một đề tài nhạy cảm. Được nuôi lớn trong gia đình của Nero (mặc dù nói là bị lợi dụng và bị lừa dối thì chính xác hơn), Cô bé đã phản bội ta vì Nero ở trại con lai trước khi trở lại với ta ở Indianapolis- một chủ đề bọn ta đã bỏ qua mà không thực sự giải quyết nó trong một thời gian. Ta không đổ lỗi cho cô bé tội nghiệp này. Thật lòng. Nhưng để cô bé tin tưởng vào tình bạn của ta, tin tưởng bất kỳ ai ngoài người bố nuôi, Nero, như huấn luyện một con sóc hoang để ăn một tay. Bất kỳ tiếng động lớn nào cũng khiến cô bé chạy trốn, hoặc cắn, hoặc cả hai.

(Ta nhận ra nó không phải là một sự so sánh công bằng. Meg cắn còn đau hơn cả sóc hoang.)

Cuối cùng, cô nói, "Đó là một dòng trong lời tiên tri: Chủ nhân của con bạch mã."

Ta gật đầu. "Incitatus thuộc về tên hoàng đế. Hoặc có thể thuộc về không phải là từ chính xác. Incitatus là cánh tay phải của người đang nắm giữ phía tây nước Mỹ- Gaius Julius Caesar Germanicus.

Đây là gợi ý cho những thần cây về cho một cơn kinh hoàng tập thể, hoặc có thể là một số nhạc nền mang điềm gở. Thay vào đó, những gương mặt trống rỗng chào đón ta. Nhạc nền kinh sợ duy nhất là theuensg Baby Chuck nhai chiếc nắp nhựa của bố, #bữa tối đặc biệt.

"Tên Gaius này," Meg nói. "Hắn có nổi tiếng không?"

Ta nhìn chăm chăm vào mặt nước tối đen của bể bơi. Ta gần như ước Meg sẽ lệnh cho ta nhảy vào bể bơi và chìm xuống. Hoặc bắt ta mặc một chiếc áo hợp với cái quần hồng tươi. Những hình phạt này còn dễ hơn việc trả lời câu hỏi của cô.

"Tên hoàng đế được biết đến nhiều hơn với tên hời hợt của hắn," ta nói. "Điều mà hắn luôn coi thường. Lịch sử nhớ đến hắn với cái tên Caligula."

ĐỊA CUNG RỰC LỬA

Rick Riordan

dtv-ebook.com

Chương 10

Đứa trẻ đáng yêu đã đến,

Với đôi bốt itty-bitty,

Và nụ cười chết người.

Mọi người có biết cái tên Caligula không, bạn đọc thân mến?

Nếu không, hãy coi đó là may mắn của bạn.

Xung quanh Cistern, những thân cây xương rồng xù gai của mình. Nửa bên dưới của Mellie tan thành sương. Ngay cả Baby Chuck cũng phun ra một miếng nhựa.

"Caligula?" Đôi mắt của HLV Hedge giật giật giống như khi Mellie đe dọa sẽ lấy đi vũ khí ninja của ông. "Ngài có chắc không?"

Ta mong là không. Ta ước ta có thể thông báo rằng tên hoàng đế thứ ba là Marcus Aurelius già nua tốt bụng, hay Hadrian cao quý, hay Claudius vụng về.

Nhưng Caligula...

Ngay cả với những người chỉ biết một chút về hắn, cái tên Caligula gợi lên hình ảnh tăm tối nhất, tồi tệ nhất. Triều đại của hắn ta còn đẫm máu và khét tiếng hơn cả Nero, người đã lớn lên trong sợ kính sợ người chú độc ác Gaius Julius Caesar Germanicus.

Caligula: điển hình cho giết người, tra tấn, điên rồ, thừa thãi. Caligula: tên bạo chúa độc ác luôn được so với những tên bạo chúa khác. Caligula: người có danh tiếng còn tồi tệ hơn Edsel, Hidenburg và Chicago Black Sox được đặt cạnh nhau.

Grover rùng mình. "Tôi luôn luôn ghét cái tên đó. Nó có nghĩa là gì? Kẻ giết thần rừng? Người uống máu?"

"Booties." Ta nói.

Mái tóc màu oliu của Joshua dựng đứng lên, điều mà làm Meg cảm thấy hấp dẫn.

"Booties?" Joshua liếc quanh Cistern, có lẽ băn khoăn có phải cậu đã không làm tốt trò đùa. Không ai cười.

"Đúng." Ta vẫn còn nhớ Caligula bé nhỏ đã từng đáng yêu thế nào trong trang phục thu nhỏ của quân đoàn đi cùng cha của hã, Germanicus, trong những chiến dịch của quân đoàn. Vì sao những tên điên luôn luôn đáng yêu khi còn nhỏ vậy?

"Những người lính của cha hã đã đặt cho hã biệt danh Caligula khi hã còn nhỏ," ta nói. "Hã đi những đôi boot nhỏ xíu, Caligae, và họ nghĩ rằng điều đó là không hợp phép tắc. Vì vậy họ gọi hã là Caligula- Little Boots, hoặc Baby Shoes, hoặc Booties. Tùy vào người nghĩ như nào."

Prickly Pear đâm chiếc đĩa vào chiếc enchiladas của cô. "Tôi không quan tâm nếu tên gã này là Snookums McCuddleFace. Làm thế nào để chúng ta đánh bại hã và đưa cuộc sống trở về bình thường?"

Những cây xương rồng cầu nhàu và gặt đầu. Ta bắt đầu nghĩ rằng pricklypears là những kẻ kích động của thế giới xương rồng. Tập hợp đủ số lượng, và họ sẽ bắt đầu một cuộc cách mạng và lật đổ thế giới động vật.

"Chúng ta cần phải cẩn thận," ta cảnh báo. "Caligula là bậc thầy bẫy kẻ thù. Người xưa đã nói Mua dây buộc mình? Điều đó miêu tả chính xác Caligula. Hẳn ta thích thú danh tiếng của mình như một kẻ điên, nhưng đó chỉ là vỏ bọc. Hẳn ta khá lanh lợi. Hẳn hoàn toàn phi lý, thậm chí còn tệ hơn _"

Ta dừng lại. Ta đang định nói tệ hơn cả Nero, nhưng làm sao ta có thể tuyên bố như vậy trước mặt Meg, người đã bị đầu độc suốt cả thời thơ ấu bởi Nero và nhân cách khác của hẳn, quái vật?

Cẩn thận, Meg, Nero luôn luôn nói. Đừng cư xử không tốt hoặc con sẽ đánh thức tên quái vật. Ta yêu con, nhưng tên quái vật... Well, ta ghét nhìn thấy con làm sai điều gì đó và bị thương.

Làm sao ta có thể đong đếm được một tên ác nhân như vậy?

"Dù sao đi nữa," ta nói, "Caligula thông minh, kiên nhẫn và hoang tưởng. Nếu địa cung cháy là một loại bẫy tỉ mỉ, một phần của kế hoạch lớn nào đó của hẳn, nó sẽ không dễ để bị dập tắt. Và đánh bại hẳn, ngay cả tìm được hẳn cũng là một thử thách." Ta định nói thêm, Có lẽ chúng ta không muốn tìm hẳn. Có lẽ chúng ta nên chạy trốn.

Điều đó không có tác dụng với những thần cây. Họ đã được bắt rễ ở đây, theo nghĩa đen, với vùng đất nơi họ lớn lên. Những cây ngoại nhập như Reba khá hiếm. Một vài tinh linh tự nhiên có thể sống sót khi trồng trong chậu và chuyển đến nơi khác. Thậm chí nếu tất cả những thần cây ở đây định chạy trốn khỏi ngọn lửa phía nam California, hàng ngàn người nữa cũng sẽ ở lại và bị đốt cháy.

Grover rùng mình. "Nếu một nửa những thứ tôi nghe về Caligula là sự thật..."

Cậu dừng lại, nhận ra rằng mọi người đang nhìn, xem xem họ nên hoảng sợ bao nhiêu dựa trên cảm xúc của Grover. Ta, trong một lần, không

muốn ở giữa căn phòng đầy hừng cây xương rồng sắp sửa chạy toán loạn la hét.

May mắn thay, Grover giữ được bình tĩnh.

"Không ai là không thể đánh bại." Cậu phản bác. "Không phải những Titan, những tên khổng lồ hoặc thần thánh- và chắc chắn không phải một tên hoàng đế La Mã tên Booties. Tên này đang gây ra hạn hán và cái chết ở Nam California. Hẳn ta đứng đằng sau hạn hán, cái nóng, đám cháy. Chúng ta phải tìm cách để ngăn hẳn. Apollo, Caligula chết lần đầu tiên như thế nào?"

Ta cố gắng nhớ lại. Như mọi lần, bộ não nhỏ bé phàm trần của ta đầy những lỗ hổng, nhưng ta dường như nhớ lại một đường hầm tối tăm với những tên lính canh, vây quanh tên hoàng đế, những con dao của chúng lóe lên và lấp lánh máu.

"Những tên lính gác của hẳn đã giết hẳn," ta nói, "ta chắc rằng điều đó đã làm hẳn càng hoang tưởng hơn. Macro đã đề cập rằng tên hoàng đế luôn thay đổi lính gác của hẳn. Đầu tiên là những tên người máy thay thế những tên chỉ huy. Sau đó hẳn thay thế chúng bằng lính đánh thuê và bọn Strix và ... tai lớn? Ta không biết nó có nghĩa là gì."

Một trong những thần cây phần nộ. Ta đoán đó là Cholla, Bởi cô nhìn giống như cây cholla- mái tóc trắng mượt, với những cái ngạnh trắng chìa ra và một cái tai hình mái chèo được che đi bởi những cái gai nhọn. "Không một người tai lớn đứng đắn nào sẽ làm việc cho một tên ác nhân! Vậy còn những điểm yếu khác? Tên hoàng đế phải có gì đó!"

"Yeah!" HLV Hedge chen vào. "Hẳn ta có sợ móng guốc không?"

"Hẳn ta có dị ứng với nhựa xương rồng không?" Nha Đam hỏi một cách hy vọng.

"Đó không phải điều ta biết được," ta nói.

Đám đông thần cây trông thất vọng.

"Ngài nói ngài có một lời tiên tri ở Indiana?" Joshua hỏi. "Có manh mối nào không?"

giọng cậu có vẻ hoài nghi, ta hoàn toàn có thể hiểu được điều đó. Một lời tiên tri ở Indinna không nghe như một lời tiên tri ở Delphi.

"Ta cần phải tìm lâu đài phía tây," ta nói. "Nó chắc phải là nơi ở của Caligula."

"Không ai biết nơi đó ở đâu." Pear càu nhàu.

Có lẽ nó không như ta tưởng tượng, nhưng Mellie và Gleeson trông như đang trao đổi một cái nhìn lo âu. Ta chờ bọn họ nói gì đó, nhưng họ không.

"Cũng từ lời tiên tri..." ta tiếp tục. "Ta cần phải Đánh cắp hơi thở người phát ngôn. Có nghĩa, ta nghĩ, là ta cần phải giải thoát cho Erythraean Sibyl khỏi sự cầm tù của hắn."

"Sibyl có thích chơi trò ô chữ không?" Reba hỏi. "Tôi thích trò ô chữ."

"Nhà tiên tri đưa ra lời tiên tri trong một bảng đồ ô chữ," ta giải thích. "Như một câu đố ô chữ. Hoặc những đoạn thơ ghép chữ. Lời tiên tri cũng nói về việc Grover đưa bọn ta đến đây, và còn rất nhiều những điều tồi tệ sẽ xảy ra với trại Jupiter trong một vài ngày tới_"

"Trăng non," Meg thì thầm. "Sẽ đến sớm thôi."

"Đúng vậy." Ta cố gắng để kiềm chế sự khó chịu của mình. Meg có vẻ như muốn ta ở hai nơi cùng một lúc, điều đó có thể không thành vấn đề đối

với thần Apollo. Nhưng với người thường Lester, ta chỉ có thể xoay sở ở một nơi một lần.

"Có một câu khác," Grover nhớ lại. "Đi trên con đường chính những đôi giày của kẻ thù? Điều đó có khi liên quan đến những đôi giày của Caligula?"

Ta tưởng tượng đôi chân 16 tuổi râm rạp của mình bị nhét vào chiếc giày da quân đội của một đứa trẻ La Mã. Những ngón chân của ta run lên.

"Ta mong là không." ta nói. "Nhưng nếu chúng ta có thể giải thoát Sibyl khỏi địa cung, ta chắc rằng bà ta sẽ giúp chúng ta. Ta muốn có thêm những chỉ dẫn trước khi ta mặt đối mặt với Caligula."

Những điều khác nữa mà ta muốn: Sức mạnh thần thánh của ta trở lại, toàn bộ căn phòng chống đạn của Macro's Military Madness sẽ được khóa lại và được chuyển đến tay những đội quân á thần, một bức thư xin lỗi đến từ cha ta, Zeus, hứa sẽ không bao giờ biến ta thành người phạm một lần nữa, và một bồn tắm. Nhưng, như họ nói, Lester không thể lựa chọn.

"Điều đó đưa chúng ta quay lại điểm xuất phát," Joshua nói. "Ngài cần Oracle được giải thoát. Chúng tôi cần dập tắt đám cháy. Để làm được điều đó, chúng ta cần phải đi xuyên qua địa cung, nhưng không ai biết làm thế nào."

Gleeson hedge hăng giọng, "Có thể có người biết."

Chưa bao giờ có nhiều xương rồng nhìn chăm chăm vào vị thần rừng như vậy.

Cholla vuốt vuốt những cái gai trắng của cô. "Ai là ai?"

Hedge quay về phí vợ, như thể định nói, Của em cả, em yêu.

Mellie dành thêm hàng triệu giây để suy ngẫm về bầu trời đêm, và có thể kiếp trước của cô là cô gái độc thân mơ hồ.

"Hầu hết mọi người đã biết bọn tôi đang sống với nhà McLeans," cô nói.

"Như trong Piper McLeans," ta giải thích, "con gái của Aphrodite."

Ta nhớ cô gái đó- một trong bảy á thần đã giong buồm cùng với con tàu Argo II. Trong thực tế, ta đã mong có thể gọi được cô và bạn trai cô, Jason Grace, trong khi ta đang ở Nam California, để xem nếu họ có thể đánh bại tên hoàng đế và giải cứu nhà tiên tri giùm ta.

Khoan đã. Quên chuyện đó đi. Ý ta là, tất nhiên, là ta hy vọng rằng họ sẽ giúp ta làm những việc này.

Mellie gật đầu. "Tôi đã từng là thư ký cá nhân của nagif McLean. Gleeson là người cha bím sữa toàn thời gian, đang làm rất tốt_"

"Anh làm tốt, đúng không?" Gleeson đồng ý, đưa cho Baby Chuck chiếc nunchaku để gặm.

"Cho tới khi mọi thứ tệ đi," Mellie nói với một tiếng thở dài.

"Ý cô là gì?" Meg McCafey ngẩng đầu lên.

"Đó là một câu chuyện dài." Nữ thần mây nói, với ngụ ý, tôi có thể nói với mọi người, nhưng sau đó tôi sẽ biến thành một cơn mây bão và khóc thật nhiều và hạ gục mọi người với sấm sét và giết chết mọi người mất. "Điểm chính là, một vài tuần trước, Piper có một giấc mơ về địa cung cháy. Cô ấy nghĩ rằng cô sẽ tìm được lối vào trung tâm. Cô đã phát nổ cùng với... chàng trai đó, Jason."

Chàng trai đó. Các giác quan bình thường của ta cho thấy rằng Mellie không hài lòng với Jason grace, con trai của Jupiter.

"Khi họ quay lại..." Mellie dừng lại, nửa thân dưới của cô cuộn xoáy với những đám mây. "Họ nói họ đã thất bại. Nhưng tôi không nghĩ đó là toàn bộ câu chuyện. Piper đã che dấu việc họ đã đương đầu với thứ gì ở dưới đó khiến... họ bối rối."

Bức tường đá của Cistern trông như đang kêu cọt kẹt và di chuyển trong không khí mát mẻ của ban đêm, như thể rung cảm với từ đó. Ta nghĩ về giấc mơ của ta về Sibyl trong những chiếc xích bốt cháy, xin lỗi ai đó sau khi thông báo về một tin tồi tệ: Tôi xin lỗi. Tôi sẽ tha thứ cho ngài nếu tôi có thể. Tôi sẽ tha cho cô ấy.

Có phải bà ta đang ám chỉ đến Jason, hay Piper, hay cả hai bọn họ? Nếu vậy, và nếu như họ thật sự đã tìm thấy nhà tiên tri...

"Chúng ta cần phải nói chuyện với những á thần này," ta quyết định.

Mellie cúi gằm đầu. "Tôi không thể đưa ngài đi. Quay trở lại... điều đó khiến tôi đau khổ."

Hedge chuyển đưa bé sang tay khác. "Có thể tôi sẽ_"

Mellie gửi cho ông một cái nhìn cảnh cáo.

"Yeah, tôi cũng không thể đi." Hedge thì thầm.

"Tôi sẽ đưa ngài đi," Grover tình nguyện, mặc dù cậu trông kiệt sức hơn bao giờ hết. "Tôi biết nhà McLean ở đâu. Chỉ là, ừm, có lẽ chúng ta nên chờ đến sáng?"

Một cảm giác nhẹ nhõm trôi qua những thân cây. những chiếc gai nhọn rũ xuống. chất diệp lục quay lại màu da của họ. Grover có thể không giải

quyết được những rắc rối của họ, nhưng cậu ta đã tiếp thêm cho họ hy vọng- điều ít nhất, một cảm giác rằng chúng ta có thể làm được gì đó.

Ta nhìn chăm chăm vào bầu trời màu cam mờ mờ bên trên Cistern. Ta nghĩ về những ngọn lửa đang lan sang phía tây, và có thể sẽ lan lên phía bắc đến trại Jupiter. Ngồi ở phía cuối của một đường ống ở Palm Srings, không thể giúp đỡ những á thần La Mã hoặc thậm chí biết rằng điều gì đang xảy ra với họ, ta có thể đồng cảm với những thần cây- cảm rễ ở một chỗ, nhìn một cách tuyệt vọng khi ngọn lửa ngày càng đến gần.

Ta không muốn phá hủy hy vọng mới của những thần cây, nhưng ta cảm thấy buộc phải nói, "Vẫn còn nhiều nữa. Nơi trú ẩn của mọi người cso thể sẽ không còn an toàn lâu nữa."

Ta kể với họ về điều mà Incitatus đã nói với Caligula trong điện thoại. Và, không, ta không bao giờ nghĩ ta sẽ kể lại về cuộc nghe lén điện thoại giữa một con ngựa biết nói và một tên hoàng đế La Mã.

Nha Đam run rẩy, rung những chiếc gai tam giác trên đầu cô. "Làm thế nào chúng có thể biết về Aeithales? Chúng không bao giờ lo lắng về bọn tôi ở đây!"

Grover nhăn mặt. "Tôi không biết, mọi người. Nhưng... con ngựa dường như ngụ ý rằng Caligula là người đã phá hủy nó nhiều năm trước. Hẳn nói về điều gì đó như tôi biết ngài nghĩ ngài đã xử lý nó. Nhưng nơi đó vẫn rất nguy hiểm."

Khuôn mặt màu nâu vỏ cây của Josua thậm chí còn tối sầm. "Điều đó không có lý. Ngay cả bọn tôi cũng không biết bơi này là gì."

"Một ngôi nhà," Meg nói. "Một ngôi nhà lớn trên những cột chống. Những bể chứa này... chúng đỡ những cái cột, giúp làm mát, cung cấp nước."

Những thân cây dựng đứng gai lên. Họ không nói gì, chờ Meg tiếp tục.

Cô bé vẽ bằng cái chân ướt, khiến cô trông thậm chí còn giống một chú sóc lo lắng chuẩn bị nhảy đi. Ta nhớ cô bé đã muốn rời khỏi đây như thế nào khi chúng ta vừa đến, khi cô cảnh báo rằng nơi này không an toàn. Ta hồi tưởng lại một dòng trong lời tiên tri mà chúng ta chưa thảo luận: Con gái Demeter tìm lại cội nguồn.

"Meg," ta nói, thật lịch sự, "Sao em lại biết về nơi này?"

Biểu cảm của cô bé trở nên căng thẳng nhưng lại thách thức, như thể cô không chắc mình nên bật khóc hay đánh ta.

"Bởi vì nó đã từng là nhà của tôi," cô nói. "Cha tôi đã xây Aeithales."

ĐỊA CUNG RỰC LỬA

Rick Riordan

dtv-ebook.com

Chương 11

Đừng làm thần thánh cảm động

Trừ khi bạn có tâm nhìn tốt

Hoặc bạn đã rửa tay.

Đừng làm như vậy.

Đừng thông báo rằng cha bạn đã xây nên một căn nhà bí ẩn trên một thánh địa của những thần cây, sau đó đứng dậy và rời bỏ nó mà không một lời giải thích.

Vậy, tất nhiên, đó là điều mà Meg làm.

"Gặp lại mọi người vào buổi sáng," cô bé thông báo nhưng không phải với ai cụ thể.

Cô bước lên đoạn dốc, vẫn đi chân trần mặc kệ việc đi qua hơn hai mươi loài xương rồng khác nhau, và rơi vào bóng tối.

Grover nhìn quanh những đồng đội đang tụ tập của mình. "Um, Well, một buổi gặp mặt khá tốt, mọi người."

Cậu ngay lập tức ngã xuống, ngáy khò khò trước khi chạm đất.

Nha Đam liếc ta lo lắng. "Tôi có nên đuổi theo Meg? Cô bé có thể cần thêm nhựa nha đam."

"Ta sẽ kiểm tra cô bé," ta hứa.

Những tinh linh tự nhiên bắt đầu dọn dẹp rác thải từ bữa tối (những thân cây luôn bận tâm về những vấn đề này), trong khi ta đi tìm Meg McCaffrey.

Ta tìm thấy cô bé cách mặt đất 5 feet, ngồi bên trên mép của cột trụ gạch xa nhất, mặt hướng vào trong và đang nhìn chăm chăm vào cái trụ bên dưới. Đánh giá từ mùi hương ấm áp của dâu tây tỏa ra từ vết nứt trên mặt đất, ta đoán đây chính là nơi bọn ta thoát ra từ mê cung.

"Em đang làm ta lo lắng," ta nói. "Em xuống đây có được không?"

"Không," cô nói.

"Tất nhiên là không rồi," ta thì thầm.

Ta trèo lên bên trên, mặc kệ sự thật rằng trèo tường không trong bộ kỹ năng của ta. (Ôi, ta đang đùa ai vậy? Trông trông thái hiện tại, Ta không hề có bộ kỹ năng.)

Ta ngồi cùng Meg ở bên rìa, chân treo lủng lẳng bên trên vực thẳm mà bọn ta đã thoát khỏi... Chẳng nhẽ nó chỉ mới sáng nay? Ta không thể nhìn thấy mạng lưới dâu tây bên dưới bóng tối, nhưng mùi của chúng rất mạnh và hòa quyện lại trong sa mạc. Thật là khi những thứ bình thường như vậy lại có thể trở nên không bình thường trong môi trường mới. Hoặc, trong trường hợp của ta, làm thế nào một vị thần tuyệt vời lại có thể trở nên thật bình thường.

Màn đêm lách đi màu sắc trên quần áo của Meg, khiến vẻ ngoài của cô trông như một cái đèn giao thông màu xám. Mũi cô bé chảy nước. Đằng sau mắt kính cáu bẩn, mắt cô ướt đẫm. Cô bé xoay chiếc nhẫn vàng, rồi quay sang chiếc kia, như thể nó là nút điều chỉnh của một chiếc radio lỗi thời.

Bọn ta đã có một ngày dài. Sự im lặng khiến bọn ta cảm thấy không thoải mái, và ta không chắc ta có thể tha thứ cho bất kỳ thông tin đáng sợ nào nữa về lời tiên tri ở Indiana. Mặt khác, ta cần một lời giải thích. Trước khi ta ngủ ở nơi này lần nữa, ta muốn biết mức độ an toàn của bọn ta, và nếu như ta ngủ dạy với một con ngựa biết nói trước mặt.

Những dây thần kinh của t như bị bắn. Ta đã xem xét đến việc bóp cổ chủ nhân trẻ tuổi của ta và hét lên, **NÓI CHO TA NGAY!**, nhưng ta quyết định điều đó có thể không tinh tế với camr xúc của cô bé.

"Em có muốn nói về nó không?" ta hỏi

"Không."

Không phải một bất ngờ lớn. Ngay cả dưới những tình huống tốt nhất, Meg cũng luôn ngại ngùng với nhwungx cuộc trò chuyện.

"Nếu Aeithales là nơi được nhắc đến trong lời tiên tri," ta nói, "Nguồn gốc của em, nó có thể quan trọng để biết về nó, vậy... chúng ta có thể sống sót?"

Meg đang xem xét. Cô bé không hề yêu cầu ta lao xuống cái hố dầu tây, hoặc im miệng lại. Thay vào đó, cô nói, "Đây," và nắm lấy cổ tay ta.

Ta đã làm quen với việc bị đánh thức ký ức- bị kéo ngược xuống những làn bộ ký ức bất cứ khi nào những ký ức thần thánh quá tải với những nơon thần kinh của ta. Điều này thì khác. Khác với quá khứ của ta, ta thấy mình đang lao vào ký ức của MegMcCaffrey, nhìn thấy ký ứcdưới chính tầm nhìn của cô.

Ta đang đứng ở một trong những nhà kính trước khi cây cối mọc đại. Những cây xương rồng được trồng theo hàng trên những cái giá kim loại, mỗi chậu đất sét được trang bị một cái nhiệt kế và một máy đo độ ẩm. Vòi

phun sương và những cái đèn chiếu sáng lơ lửng trên đầu. Không khí ẩm áp, và có mùi trong lành của đất.

Sỏi ướt lạo xạo dưới chân ta khi ta đi theo cha ta trên chuyến đi- cha của Meg, ý ta là thế.

Từ điểm nhìn của một cô bé, ta nhìn thấy ông ấy cúi xuống cười với ta. Khi còn là Apollo ta đã gặp ông ta trước đây dưới tầm nhìn khác- một người đàn ông trung tuổi với mái tóc quăn màu đen và một chiếc mũi lõm đốm tàn nhang. Ta đã nhìn thấy ông ta ở New York, đưa cho Meg một bông hồng đỏ từ mẹ của cô bé, Demeter. Ta cũng nhìn thấy cơ thể đã chết của ông nằm trên những bậc thang của Nhà ga trung tâm, trên ngực ông có dấu vết của dao hoặc móng vuốt, trong ngày mà Nero trở thành bố nuôi của Meg.

Trong ký ức về những nhà kính, Ngài McCafrey trông không trẻ hơn ở những cảnh mộng kia. Cảm xúc mà ta cảm nhận được từ Meg mách bảo ta rằng lúc này cô bé khoảng 5 tuổi, tầm tuổi khi cô và cha mình đến sống ở NY. Nhưng ông McCaffrey nhìn trông hạnh phúc hơn nhiều trong cảnh này, thoải mái hơn nhiều. Khi Meg nhìn chăm chăm vào khuôn mặt của cha cô bé, ta bị choáng ngợp bởi sự vui vẻ và mãn nguyện của cô. Cô đang ở với cha. Cuộc sống thật tuyệt vời.

Đôi mắt xanh lá của ông McCafrey lấp lánh. Ông lấy một cây xương rồng trong chậu và quỳ xuống để cho Meg thấy. "Cha gọi cái cây này là Hercules," ông nói, "bởi anh ta có thể chống lại bất kỳ thứ gì."

Ông uốn cong cánh tay của mình và nói, "GRRRR!" điều đó khiến Meg cười khúc khích.

"Hãy cho con xem thêm nhiều loài cây nữa!" cô bé nói.

Ông McCafrey đặt Hercules trở lại cái giá, sau đó giơ một ngón tay lên như một nhà ảo thuật: Nhìn đây! Ông cho tay vào cái túi trên áo sơ mi

và giới thiệu năm tay khum khum của mình cho Meg.

"Cố mở nó đi." ông nói.

Meg kéo những ngón tay của ông, "Con không thể!"

"Con có thể. Con rất mạnh. Hãy cố thật mạnh!"

"GRRR!" Meg bé nói. Lần này cô bé đã mở được mẩu tay của ông ấy, để lộ ra bảy hạt giống hình lục giác, mỗi hạt có kích thước của một đồng 5cent. Bên trong cái vỏ mỏng màu xanh, những hạt giống phát sáng mờ mờ, khiến cho chúng trông như một hạm đội UFO nhỏ xíu.

"Ôi," Meg nói. "Con có thể ăn chúng được không?"

Cha cô cười lớn. "Không, con yêu. Đây là những hạt giống đặc biệt. Gia đình của chúng ta đã cố gắng để sản xuất những hạt giống như thế này trong_ ông khẽ huýt sáo- "một thời gian dài. Và khi chúng ta trồng chúng..."

"Gì vậy?" Meg thở dốc hỏi.

"Chúng sẽ rất đặc biệt," cha cô hứa. "Thậm chí còn mạnh hơn Hercules!"

"Vậy hãy trồng chúng luôn!"

Cha cô bới tung mái tóc của cô. "Chưa đâu, Meg. Chúng chưa sẵn sàng. Nhưng khi đến thời điểm cha sẽ cần sự giúp đỡ của con. Chúng ta sẽ trồng chúng cùng nhau. Con có hứa sẽ giúp cha?"

"Con hứa," cô bé nói, với sự trịnh trọng của một trái tim 5 tuổi.

Cảnh mộng thay đổi. Meg đi chân trần vào căn phòng khách tuyệt đẹp của Aeithales, nơi cha cô đứng đối mặt với một bức tường kính cong, nhìn

ánh đèn thành phố Palm Springs về đêm. Ông đang nói chuyện điện thoại, quay lưng lại với Meg. Cô bé đáng đã đi ngủ, nhưng có thứ gì đó đã đánh thức cô- có thể là một cơn ác mộng, có thể cảm nhận được cha cô đang buồn.

"Không, tôi không hiểu." ông nói trên điện thoại. "Ông không có quyền. Lời tiên tri này không... Đúng vậy, nhưng những nghiên cứu của tôi không thể... Điều đó là bất khả thi!"

Meg rón rén đi về phía trước. Cô thích được ở trong phòng khách. Không chỉ vì có tầm nhìn đẹp mà còn vì cái cách mà gỗ được đánh bóng khiến cô cảm thấy- mượt mà và lạnh và mềm mại, như thể cô đang lướt trên một tảng băng sống. Cô yêu những cái cây mà bố cô đặt trên giá và trên những cái bình khổng lồ khắp cả căn phòng- những cây xương rồng nở hoa với hàng tá màu sắc khác nhau, cây Joshua được trồng theo từng hàng, giữ lấy trần nhà, mọc lên trên trần nhà và lan ra thành những mạng lưới của cành và những cụm gai xanh. Meg vẫn còn quá nhỏ để có thể hiểu được rằng những cái cây Joshua đáng lẽ không thể làm như vậy. Nó có vẻ hoàn toàn có lý với cô bé khi thực vật có thể liên kết lại để định hình căn nhà.

Meg cũng yêu cái giếng tròn lớn ở trung tâm của căn phòng- Cistern, cha đã gọi nó như vậy- được rào lại cho an toàn, những cũng thật kỳ diệu khi làm cách nào mà nó có thể làm mát toàn bộ căn nhà và khiến nơi đây trở nên an toàn và đáng nường tựa. Meg thích chạy đua xuống đoạn dốc và những chân vào làn nước lạnh của bể bơi, mặc dù cha luôn nói, Đừng ngâm quá lâu! Con có thể biến thành một cái cây đấy!

Hầu như tất cả, cô yêu chiếc bàn lớn nơi cha làm việc- thân của một cái cây Mesquite mọc thẳng lên sàn và đâm xuống một lần nữa, như thân của một con rắn biển đang cưỡi trên một con sóng, để lại vừa đủ một vòng cung để tạo nên những mảnh đồ nội thất. Phía trên của thân cây bóng mượt và phẳng, một bề mặt hoàn hảo để làm việc. Hốc cây là những khối hình lập phương để đựng đồ. Những nhánh lá cây cong lên từ chiếc máy tính để

bàn, tạo thành một cái giá để giữ chiếc máy tính của cha. Meg đã một lần hỏi rằng có phải ông đã làm đau cái cây khi ông tạo cái bàn từ nó không, nhưng cha cười khẽ.

"Không đâu, con yêu, cha sẽ không bao giờ làm đau cái cây. Mesquite yêu cầu ta định hình cô ấy thành một cái bàn cho ta."

Điều này, cũng không bình thường cho một đứa trẻ 5 tuổi khi gọi một cái cây là cô ấy, nói chuyện với nó như cái cách nói chuyện với một con người.

Tối nay, mặc dù vậy, Meg lại cảm thấy không thoải mái trong phòng khách. Cô không thích cái cách mà giọng của cha đang run rẩy. Cô chạm vào cái bàn và tìm thấy, thay vì những gói hạt và vẽ vờ và hoa giống như bình thường, một đồng thư- những lá thư đánh máy, những văn bản dày cộp, những phong bì- tất cả đều có màu vàng của bồ công anh.

Meg không đọc được, nhưng cô không thích những lá thư này. Chúng trông quan trọng, hách dịch và giận dữ. Màu sắc làm mắt cô đau. Nó không tốt bụng như bồ công anh thật.

"Ông không hiểu," cha nói vào điện thoại. "Điều này vượt quá công việc của cả đời tôi. Nó đã hàng thế kỷ. Hàng ngàn năm làm việc... Tôi không quan tâm nếu điều này nghe điên rồ. Ông không thể chỉ_"

Ông quay lại và cứng người lại, nhìn thấy Meg đang ở bàn của mình. Một sự co rút thoáng qua mặt ông- biểu cảm của ông chuyển từ giận dữ sang sợ hãi rồi lo lắng, sau đó rồi dịu lại thành một sự vui vẻ gượng ép. Ông cất điện thoại vào ví.

"Hey, con yêu," ông nói, Giọng ông kéo dài. "Không ngủ được, hả? Yeah, cha cũng vậy."

Ông đi đến cái bàn, để tập giấy vàng bõ công anh vào một cái hốc cây và đưa tay cho Meg. "Con có muốn đi kiểm tra những nhà kính không?"

Cảnh mộng thay đổi lần nữa.

Một ký ức rời rạc, lộn lộn: Meg đang mặc bộ đồ yêu thích của cô, một chiếc váy xanh lá và chiếc quần bó màu vàng. Cô thích nó bởi cha nói nó khiến cô trông giống những người bnaj trong nhà kính- một vật đẹp đẽ, dang trưởng thành. Cô đi loạng choạng trên lối vào gara trong bóng tối, theo sau cha, sau lưng choàng chiếc chăn yêu thích của cô bởi cha nói họ phải nhanh lên. Họ chỉ có thể lấy những thứ họ có thể mang theo.

Họ đang nửa đường đến gara thì Meg dừng lại, nhận thấy rằng đèn vẫn bật ở những nhà kính.

"Meg," cha cô nói, giọng ông vỡ vụn như những viên sỏi dưới chân, "Lại đây nào, con yêu."

"Nhưng Er-klees," cô nói. "Và những người khác."

"Chúng ta không thể mang họ theo." Cha nói, nén lại tiếng nức nở.

Meg chưa bao giờ nghe thấy cha cô khóc. Nó khiến cô cảm thấy trái đất như đang rơi bên dưới cô.

"Những hạt giống ma thuật?" cô hỏi. "Chúng ta có thể trồng chúng- chúng ta đang đi đâu vậy?"

Cái ý tưởng đi đến một nơi nào đó dường như là bất khả thi, đáng sợ. Cô chưa bao giờ biết về một ngôi nhà nào khác ngoài Aeithales.

"Chúng ta không thể, Meg." Cha nói một cách khó khăn. "Chúng cần phải lớn lên ở đây. Và bây giờ..."

Ông nhìn lại căn nhà, lơ lửng trên những cây cột chống bằng đá khổng lồ, những cửa sổ của nó bốc cháy với một ánh sáng màu vàng. Nhưng có gì đó không đúng. Những hình dạng tối đen di chuyển qua bên đồi- một người đàn ông, hoặc thứ gì đó giống đàn ông, mặc bộ đồ đen, bao vây khu đất. Và thêm nhiều hình dạng tối đen xoáy trên đầu, những đôi cánh che khuất những vì sao.

Cha nắm lấy tay cô. "Không có thời gian, con yêu. Chúng ta cần phải rời đi, ngay bây giờ."

Ký ức cuối cùng của Meg về Aeithales: cô ngồi ở phía sau xe của cha cô, mặt và tay cô áp chặt vào cửa kính phía sau, cố gắng để giữ ánh sáng của căn nhà trong tầm mắt càng lâu càng tốt. Họ chỉ mới đi được nửa đường xuống ngọn đồi khi ngôi nhà của họ cháy lên như một bông hoa lửa.

Ta thở hổn hển, các giác quan của ta quay trở lại hiện tại. Meg rời tay khỏi cổ tay của ta.

Ta nhìn chăm chăm cô bé với sự ngạc nhiên, những giác quan hiện tại của ta chao đảo nhiều đến mức ta sợ rằng ta có thể sẽ rơi xuống lưới dâu tây. "Meg, làm thế nào...?"

Cô sờ vào vết chai trong lòng bàn tay. "Không biết. Chỉ là cần phải như vậy."

Thật là một câu trả lời đậm chất Meg. Nhưng, những ký ức thật đau đớn và sinh động, chúng khiến ngực ta đau, như thể vừa bị sốc điện.

Làm thế nào Meg có thể chia sẻ những ký ức của cô cho ta? Ta biết những thần rừng có thể tạo một sợi dây linh cảm với những người bạn thân nhất. Grover Underwood có một cái với Percy Jackson, cậu nói rằng điều đó giải thích vì sao thỉnh thoảng cậu có một sự khao khát không giải thích được với những cái pancake việt quất. Có phải Meg có một tài năng tương tự, có thể bởi vì bọn ta được kết nối như chủ nhân và đầy tớ?

Ta không biết.

Ta biết rằng Meg đang đau đớn, nhiều hơn là cô đang thể hiện. Những bi kịch của cuộc đời ngăn ngui của cô bắt đầu từ khi cha cô mất. Chúng bắt đầu từ đây. Những tàn tích chứa đựng một cuộc sống có thể đã có.

Ta muốn ôm cô. Và, tin ta đi, đó không phải cảm xúc mà ta thường có. Đó là việc chịu trách nhiệm cho việc huých khuỷu tay vào ngực ta hoặc đập cán kiếm vào muic của ta.

"Em có...?" ta ấp úng. "Em có tất cả những ký ức này bao lâu nay? Em có biết cha em đang cố gắng làm gì ở đây?"

Một cái nhún vai bơ phờ. Cô bé năm lấy một nắm bụi và thả nó xuống cái hố như thể đang gieo hạt.

"Phillip," Meg nói, như thể cái tên bật ra khỏi cô. "Cha tôi tên là Phillip McCaffrey."

Cái tên làm ta nhớ đến vị vua của Macedonian, cha của Alexander. Một chiến binh giỏi, Nhưng không hề vui vẻ. Chưa bao giờ hứng thú với âm nhạc hoặc thơ ca hặc thậm chí là bắn cung. Với Phillip, tất cả đều là phalanx (quân lính được vũ trang và đứng trong đội hình chặt chẽ). Nhảm chán.

"Phillip McCaffrey là một người cha tốt." Ta nói, cố gắng để giọng ta không có sự cay đắng. Bản thân ta không có nhiều kinh nghiệm với những người cha tốt.

"Ông có mùi như lớp phủ," Meg nhớ lại. "Theo cách tốt."

Ta không biết sự khác nhau giữa mùi lớp phủ tốt và mùi lớp phủ xấu, nhưng ta gật đầu tôn trọng.

Ta nhìn chăm chú vào những dãy nhà kính- bóng của chúng hầu như không thể nhìn thấy trong nền trời đêm màu đỏ-đen. Phillip McCaffrey chắc chắn là một người tài năng. Có thể là một nhà thực vật học? Chắc chắn là gu người thường của nữ thần Demeter. Làm thế nào mà ông có thể xây dựng một ngôi nhà như Aeithales, trong một nơi với những năng lượng tự nhiên như vậy? Ông ta đang nghiên cứu gì, và ý của ông là gì khi ông nói gia đình ông đã nghiên cứu những thứ như vậy trong hàng ngàn năm? Con người hiếm khi suy nghĩ hàng thiên niên kỷ. Họ đã rất may mắn nếu họ có thể biết tên của ông cố.

Quan trọng hơn, điều gì đã xảy ra với Aeithales, và vì sao? Ai đã chở nhà McCafrey từ nhà họ và buộc họ đến sống ở Newyork? Câu hỏi cuối cùng, không may thay, là câu hoit duy nhất mà ta nghĩ ta có thể trả lời.

"Caligula đã làm điều này," ta nói, chỉ vào những cái trụ đã bị hủy hoại trên sườn đồi. "Đó là thứ mà Incitatus đã nhắc đến khi hăn nói tên hoẵng đế đã xử lý nơi này."

Meg quay về phía ta, mặt đánh lại như đá. "Chúng ta sẽ khám phá ra. Ngày mai. Anh, tôi, Grover. Chúng ta sẽ tìm những người này, Piper và Jason."

Những mũi tên rung lên trong bao đựng tên, nhưng ta không thể chắc là mũi tên Dodona đang đòi sự chú ý hay ro ta đang run rẩy. "Và nếu Piper và Jason không biết điều gì quan trọng?"

Meg phúi bụi trong tay. "Họ là một phần của nhóm bảy, phải không? Những người bạn của Percy Jackson?"

"Well... phải."

"Vậy thì họ sẽ biết. Họ sẽ giúp. Chúng ta sẽ tìm Caligula. Chúng ta sẽ nỗ tung cái địa cung đó và giải thoát Sibyl và ngăn ngọn lửa và gì đó nữa."

Ta ngưỡng mộ khả năng của cô bé khi có thể tóm tắt lại hành trình của bọn ta trong một bài hùng biện như vậy.

Mặt khác, ta không hào hứng về việc nổ tung địa cung, ngay cả nếu bọn ta có được sự giúp đỡ của hai á thần mạnh mẽ nữa. Rất nhiều người trong số họ đã cố lật đổ Caligula. Tất cả bọn họ đều chết.

Ta luôn nhớ lại về cảnh mộng về Sibyl, xin lỗi cho tin xấu của bà. Từ khi nào mà một nhà tiên tri lại xin lỗi?

Ta đã tha cho người nếu ta có thể. Ta đã tha cho cô ta.

Sibyl khẳng khẳng muốn ta đến giải cứu. Chỉ ta có thể giải thoát bà ta, mặc dù đó là một cái bẫy.

Ta chưa bao giờ thích những cái bẫy. Chúng gợi ta nhớ về Crush cũ của ta Briomartis. Ugh, số lượng lưới hồ mà ta đã rơi vào vì nữ thần đó.

Meg vung chân. "Tôi sẽ đi ngủ. Anh cũng vậy."

Cô nhảy xuống khỏi bức tường và đi vào con đường ở sườn đồi, về phía Cistern. Từ khi mà cô bé không thực sự yêu cầu ta đi ngủ, ta ở lại một lúc lâu, nhìn xuống cái hang động dâu tây ở bên dưới, lắng nghe tiếng vỗ cánh của điềm gở.

ĐỊA CUNG RỰC LỬA

Rick Riordan

dtv-ebook.com

Chương 12

Ôi, Pinto, Pinto!

Tại sao mà lại là một bãi nôn màu vàng?

Ta dấu phía sau.

Hỡi những vị thần trên đỉnh Olympus, có phải ta chịu đựng chưa đủ?

Lái xe từ Palm Springs đến Malibu với Meg và Grover có lẽ đã đủ tồi tệ. Khu sơ tán cháy rừng và giờ cao điểm buổi sáng ở LA càng làm nó tệ hơn. Nhưng bọn ta có nhất định phải bắt đầu cuộc hành trình trong chiếc xe 1979 Ford Pinto màu mù tạt không?

"Ông đang đùa phải không?" ta hỏi khi ta thấy những người bạn đang đứng chờ ta cùng Gleeson tại chiếc xe. "Chẳng lẽ không một thần cây xương rồng nào sở hữu tốt hơn- ý ta là, một phương tiện khác?"

HLV Hedge trừng mắt nhìn. "Này, anh bạn, ngài nên thấy biết ơn. Nó là một chiếc xe cổ điển! Thộc về ông của tôi. Tôi đã giữ nó nguyên vẹn, nên mọi người đừng có mà làm hỏng nó."

Ta nghĩ về trải nghiệm gần đây nhất của ta với xe cộ: cỗ xe mặt trời đâm mũi vào hồ ở trại con lai; chiếc Prius của Percy Jackson bị kẹt giữa hai cây đào ở vườn cây ăn quả ở Long Island; chiếc Mercedes trộm được đi chệch hướng qua những con phố ở Indianapolis, được lái bởi bộ ba anh linh hoa quả.

"Bọn ta sẽ chăm sóc nó," ta hứa.

HLV Hedge trao đổi với Grover, để chắc rằng cậu biết cách để tìm thấy nhà McLean ở Malibu.

"Nhà McLean có lẽ vẫn còn ở đó," Hedge suy nghĩ. "Ít nhất, tôi hy vọng như vậy."

"Ý ông là gì?" Grover hỏi. "Sao họ lại có thể không ở đó?"

Hedge húng hắng. "Dù sao thì, chúc may mắn! Gửi Piper những điều tốt đẹp nhất nếu mọi người gặp cô ấy. Đứa trẻ tội nghiệp..."

Ông quay lại và chạy nước kiệu về phía ngọn đồi.

Bên trong chiếc Pinto có mùi như nhựa và hoắc hương nóng, điều đó làm ta nhớ lại những ký ức tồi tệ về việc nhảy disco cùng với Travolta. (Funfact: ở Ý, họ của ông ta có nghĩa là choáng ngợp, khá hợp với mùi nước hoa Cologne của ông ta.)

Grover lái sẽ, bởi Gleeson chỉ tin tưởng giao chìa khóa cho cậu. (Thô lỗ)

Đôi sneaker của Meg đặt trên bảng điều khiển khi cô tiêu khiển bằng cách trồng những dây leo hoa giấy quanh mắt cá chân. Cô bé có vẻ đang có tâm trạng tốt nếu so với việc chia sẻ những bài học về bi kịch tuổi thơ của cô tối qua. Điều đó đã làm nên một trong số bọn ta. Ta hiếm khi có thể nghĩ về những mất mát mà cô đã phải chịu đựng mà không rơm rớm.

May thay, ta có rất nhiều chỗ trống để có thể khóc một cách riêng tư, kể từ khi ta mắc kẹt ở ghế sau.

Bọn ta hướng về phía tây theo đường liên bang 10. Khi bọn ta đi qua thung lũng Moreno, nó khiến t a mất một chút thời gian để nhận ra điều gì

đó không đúng: thay vì chuyển sang màu xanh lá cây, vùng đất vẫn một màu nâu, nhiệt độ ngọt ngào, và không khí khô và chua, như thể sa mạc Mojave đã quên đi ranh giới của nó và lan đến tận bờ sông. Về hướng bắc, bầu trời mờ mịt, như thể toàn bộ khu rừng San Bernardino đang cháy.

Vào thời điểm bọn ta đến Ponoma và đâm vào cạnh của chiếc xe khác, chiếc Pinto của bọn ta run lên và khò khè như một con lợn rừng châu phi bị say nắng.

Grover liếc về phía gương chiếu hậu về phía chiếc BMW ở đuôi xe.

"Có lẽ những chiếc Pinto sẽ không phát nổ nếu chúng bị đâm từ phía sau?" cậu hỏi.

"Chỉ thỉnh thoảng." ta nói.

Quay về những ngày vẫn còn cỗ xe mặt trời, lái một phương tiện cháy lên thành ngọn lửa chưa bao giờ làm ta chán, nhưng sau khi Grover đưa nó lên, ta vẫn nhìn về phía sau, sẵn sàng để chiếc BMW lùi lại.

Ta cần những bữa ăn sáng một cách tuyệt vọng- không phải chỉ là những đồ thừa nguội ngắt từ bữa enchiladas từ tối qua. Ta có thể sẽ phá hủy một thành phố Hy Lạp cho một tách cà phê ngon và có lẽ là một chuyến đi dài tốt đẹp về hướng ngược lại nơi mà bọn ta đang tới.

Đầu óc ta lại bắt đầu trôi dạt. Ta không biết nếu ta thật sự có một giấc mơ lúc đang tỉnh, run rẩy bởi tầm nhìn ngày trước của mình, hay nếu ý thức của ta đang cố gắng để thoát khỏi ghế sau của chiếc Pinto, nhưng ta thấy bản thân sống lại những ký ức về Erythraean Sibyl.

Ta lúc này đã nhớ được tên của bà ta: Herophite, bạn của những anh hùng.

Ta nhìn thấy quê nhà của bà ta, vịnh Erythrae, trên bờ biển mà một ngày nào đó sẽ trở thành Thổ Nhĩ Kỳ. Một lưới liềm là những ngọn đồi vàng kim lộng gió, được khám bằng những cây lá kim, nhấp nhô xuống vùng nước xanh thẳm của Aegean. Trong một thung lũng nhỏ gần miệng hang động, một người chần chừ trong chiếc áo len đang quỳ bên vợ, một nữ thủy thần của một con suối gần đó, khi cô sinh con. Ta sẽ cung cấp cho mọi người chi tiết, trừ việc này: khi người mẹ hét lên tiếng cuối cùng để dặn dề, đứa trẻ được lôi ra không khóc mà nó lại hát- chất giọng tuyệt vời của cô bé lấp đầy không khí với âm thanh của những lời tiên tri.

Như bạn có thể tưởng tượng, điều đó đã làm ta chú ý. Kể từ giây phút ấy, bé gái đó đã thuộc về thần Apollo. Ta chúc phúc cô bé như một trong những nhà tiên tri của ta.

Ta nhớ đến Heraphile như một cô gái trẻ lang thang khắp vùng Địa Trung Hải để chia sẻ sự khôn ngoan của mình. Cô hát cho những ai muốn nghe- những vị vua, anh hùng, những tư tế trong đền của ta. Tất cả đều gặp khó khăn khi cố giải mã lời tiên tri của cô. Hãy tưởng tượng phải cam kết toàn bộ quyển sách nhạc của Hamilton vào từng chỗ trong bộ nhớ, mà không có khả năng ghi lại, và bạn có thể sẽ trân trọng những rắc rối của họ.

Heraphile chỉ đơn giản là có quá nhiều những lời khuyên tốt để chia sẻ. Giọng của cô làm say mê đến nỗi nó gần như bất khả thi để những người lắng nghe có thể nắm bắt được toàn bộ chi tiết. Cô không thể điều khiển được cô hát cái gì hay khi nào. Cô không bao giờ lặp lại. Bạn cần phải ở đó.

Cô đã tiên đoán về sự sụp đổ của thành Troy. Cô cũng nhìn thấy trước về sự trỗi dậy của Alexander đại đế. Cô khuyên Aeneas về nơi anh nên thành lập một thuộc địa mà một ngày nào đó sẽ trở thành Rome. Nhưng những người La Mã có nghe những lời khuyên của cô không, như Hãy cẩn thận những hoàng đế, Đừng phát cuồng với những thứ đấu sĩ hay Những

chiếc Toga không phải là một xu hướng thời trang tốt? Không. Không, họ không.

Trong 900 năm, Heraphile lang thang trên khắp trái đất. Cô cố để giúp đỡ nhiều nhất có thể, nhưng, bất chấp sự chúc phúc và thỉnh thoảng là những bó hoa được chuyển đến của ta, cô vẫn chán nản. Tất cả mọi người mà cô biết trong tuổi trẻ đều đã chết. Cô nhìn những nền văn minh trỗi dậy và sụp đổ. Cô đã nghe quá nhiều những tư tế và những anh hùng nói, Chờ đã, cái gì? Bà có thể nói lại được không? Để tôi lấy một chiếc bút chì.

Cô quay trở lại nhà với mẹ ở sườn đồi ở Erythrae. Con suối đã cạn khô hàng thế kỷ trước đó, cùng với linh hồn của mẹ cô, nhưng Herophile sống ở hang động gần đó. Cô giúp đỡ những người cầu xin bất cứ khi nào họ đến để tìm kiếm sự khôn ngoan của cô, nhưng giọng của cô chưa bao giờ như nhau.

Giọng hát đẹp đẽ của cô đã mất. Có thể cô đã mất đi sự tự tin, hoặc có thể món quà tiên tri đũa đơn giản bị biến thành một loại lời nguyền, ta không thể chắc chắn. Herophile nói ngắt quãng, bỏ đi những từ qaun trọng mà người nghe sẽ phải đoán. Đôi khi giọng cô hoàn toàn thất bại. Trong nỗi thất vọng, cô viết nghệch ngoạc lên những chiếc lá khô, bỏ lại chúng cho những người cầu xin sắp xếp thứ tự của những từ ngữ để tìm kiếm ý nghĩa của chúng.

Lần cuối cùng ta nhìn thấy Herophile... đúng vậy, là năm 1509. Ta dự cô ra khỏi hang động để thăm Rome lần cuối, nơi Michelangelo đang vẽ bức chân dung của cô trên trần của nhà nguyện Sistine. Rõ ràng, cô đã được kỷ niệm cho một lời tiên tri mơ hồ từ rất lâu trước đó, khi cô tiên đoán sự ra đời của Jesus của Nazareth.

"Tôi không biết, Micheal." Herophile nói, ngồi cạnh ông ta trên giá vẽ, nhìn ông ta vẽ. "Nó rất đẹp, nhưng tay của tôi không..." Giọng cô lớn hơn. "8 chữ cái, bắt đầu với chữ M."

Michelangelo gox nhẹ cọ vẽ lên môi. " Cơ bắp?" (ở đây gốc là từ Muscular)

Herophile gật đầu nhiệt tình.

"Tôi có thể sửa nó." Michelangelo hứa.

Sau đó, Herophile quay trở lại hang động của mình mãi mãi. Ta phải thừa nhận là ta đã mất dấu của cô. Ta quy chụp rằng cô đã tan biến, như rất nhiều những nhà tiên tri cổ. Đến bây giờ thì cô ở đây, ở Nam California, nhờ sự tương xốt của Caligula.

Ta thật sự nên tiếp tục gửi những bó hoa cho cô.

Bây giờ, tất cả những gì ta có thể làm là cố gắng che đậy sự cấu tha của mình. Herophile vẫn là nhà tiên tri của ta, cũng giống như Rachel Dare ở trại con lai, hay linh hồn của Trophonius tội nghiệp ở Indianapolis. Kể cả nó có phải là bẫy hay không, ta cũng không thể bỏ mặc cô trong căn phòng dung nham, bị giam cầm bằng những dây xích nóng chảy. Ta bắt đầu bán khoản nếu có thể, chỉ có thể thôi, Zeus đã đúng khi đưa ta xuống trái đất, để sửa chữa những sai lầm mà ta đã để mặc xảy ra.

Ta nhanh chóng gạt suy nghĩ đó sang một bên. Không. Hình phạt này hoàn toàn không công bằng. Vẫn thế. Có gì tồi tệ hơn việc nhận ra rằng bạn có thể đồng ý với cha của bạn?

Grover dẫn đường qua rìa phía bắc của California, đi qua những phương tiện mà di chuyển chậm như quy trình động não của Athena.

Ta không muốn mình thiếu công bằng với nam California. Khi nơi đó không chìm trong biển lửa, hoặc không bị kẹt trong những màn khói nâu, hoặc âm ỉ với những trận động đất, hoặc trượt ra phía biển, hoặc bị kẹt xe, vẫn có thứ ta thích ở nơi đó: những khung cảnh thơ mộng, những cây cọ, bãi biển, những ngày đẹp trời, những con người xinh đẹp. Bây giờ thì ta

đã hiểu sao Hades lại đặt cánh cổng xuống địa ngục ở đây. LA là một thời nam châm cho những khát vọng của con người- địa điểm hoàn hảo cho những người phạm tội, đôi mắt lấp lánh với những hoài bão, rồi lại vấp ngã, chết và vòng xuống cổng rãnh, xả nước và chìm vào quên lãng.

Đấy, bạn đã thấy chưa? Ta có thể là một nhà quan sát cân bằng!

Ta thường xuyên nhìn lên bầu trời, hy vọng nhìn thấy Leo Valdez bay bên trên với con rồng bằng đồng, Festus. Ta muốn cậu ta mang theo những chiếc banner khổng lồ ghi MỌI THỨ ĐỀU TUYỆT! Trăng non không phải chỉ còn 2 ngày nữa, đúng, nhưng có thể Leo đã hoàn thành nhiệm vụ giải cứu của cậu sớm. Cậu có thể hạ cánh ở cao tốc, noi với bọn ta rằng trai Jupiter đã được an toàn từ bất cứ thứ gì có thể đe dọa họ. Sau đó hỏi Festus có thể sửa lại chiếc xe để bọn ta có thể tăng tốc chuyển đi.

Thánh thần ơi, không có con rồng đồng bay bên trên, mặc dù nó sẽ khó để nhận ra. Cả bầu trời đều có màu đồng.

"VẬY, Grover," ta nói, sau một vài thập kỷ trên cao tốc e Pacific Coast, "Cậu đã từng gặp Piper và Jason chưa?"

Grover lắc đầu. "Nghe có vẻ lạ, tôi biết. Bọn tôi đã ở nam California rất lâu rồi. Nhưng tôi vẫn luôn bận rộn với đám cháy. Jason và Piper đã đi tìm kiếm và đi học và bất cứ thứ gì đó. Tôi chỉ chưa bao giờ có cơ hội. HLV nói họ... tốt."

Ta có cảm giác cậu định nói gì đó khác với từ tốt.

"Có rắc rối nào mà chúng ta cần phải biết không?"

Grover gõ gõ ngón tay lên chiếc vô lăng. "Well... họ đã chịu rất nhiều áp lực. Đầu tiên, họ tìm kiếm Leo Valdez. Sau đó họ tiếp tục vài cuộc tìm kiếm nữa. Rồi mọi thứ bắt đầu trở nên tồi tệ với ông McLean."

Meg liếc lên nhìn từ những dây hoa giấy bện vào người. "Cha của Piper?"

Một niềm vui sướng tào lộng lên trong lòng ta. Ta yêu Tristan McLean trong Vua của Sparta. Và Jake Steel 2: Sự trở lại của thép. Đối với một người thường, người đàn ông đó có những những cơ bụng vô tận.

"Mọi chuyện tồi tệ như thế nào?" ta hỏi.

"Tôi không đọc báo người nổi tiếng." Grover phỏng đoán.

Sự thật đau lòng. Với những cuộc hành trình khắp nơi như một người phạm, giải thoát những nhà tiên tri cổ xưa và chiến đấu với những tên La Mã hoang tưởng tự cao tự đại, ta không có thời gian để bắt kịp với việc tán gẫu chuyện Hollywood.

"Cuộc chia tay lộn xộn?" ta đoán. "Kiện cáo quyền làm cha? Có phải ông ta đã nói gì đó tồi tệ trên Twitter?"

"Không hẳn," Grover nói. "Hãy chỉ... xem mọi thứ thế nào khi chúng ta đến đó. Có thể nó không tệ đến vậy."

Cậu nói điều đó theo cái cách mà mọi người thường làm khi hy vọng mọi thứ không tệ như thế.

Vào lúc bọn ta đến Malibu, đũa gần đến giờ ăn trưa. Dạ dày của ta lộn tùng phèo vì cơn đói và say xe. Ta, người đã từng dùng cả ngày để lái xe rông ruổi bằng chiếc Maserati, bị say xe. Ta đổ lỗi cho Grover. Cậu lái xe với những cái móng guốc nặng nề.

Ở mặt tốt, chiếc Pinto của bọn ta vẫn chưa phát nổ, và bọn ta tìm thấy nhà McLean mà không có sự cố nào xảy ra.

Quay trở lại từ con đường quanh co, căn biệt thự ở số 12 đường Oro del Mar xây trên đá nhìn ra Thái Bình Dương. Từ ngoài đường, phần có thể nhìn thấy duy nhất là bức tường xi măng trắng an toàn, cánh cổng sắt và mái nhà làm từ đất sét đỏ.

Nơi này tỏa ra một cảm giác riêng tư và sự yên tĩnh như thể không hề có những chiếc xe tải di chuyển bên ngoài. Cánh cổng mở rộng. Một nhóm những người đàn ông lực lưỡng đang mang những chiếc sofa, bàn và những tác phẩm nghệ thuật lớn. Đang bước tới bước lui ở cuối đường xe, trông lúng túng và sững sờ, như thể vừa bước ra từ một vụ tai nạn xe hơi, là Tristan McLean.

Tóc của ông trông dài hơn trong phim. Ổ khóa màu đen lụa quét qua vai ông. Ông có vẻ đã tăng cân, vì vậy dáng ông trông không còn đẹp như cỗ máy giết người trong Vua của Sparta. Chiếc quần bò trắng bị bám bẩn bởi bồ hóng. Chiếc áo phông màu đen bị rách ở cổ áo. Đôi giày lười trông như một đôi khoai tây bị nướng quá tay.

Nó không đúng lắm, một ngôi sao tầm cỡ đang đứng trước ngôi nhà Malibu của mình mà không có vệ sĩ howcj thư ký cá nhân hay những người hâm mộ- thậm chí không có đám nhà báo để chụp những bức ảnh xấu hổ.

"Có chuyện gì với ông ấy vậy?" ta thắc mắc.

Meg nheo mắt nhìn qua kính chắn gió. "Ông ấy trông có vẻ ổn."

"Không," ta khẳng định. "Ông ấy trông có vẻ bình thường."

Grover tắt động cơ. "Cùng đến chào nào."

Ông McLean dừng chân khi nhìn thấy bọn ta. Đôi mắt nâu sẫm màu không tập trung. "Mọi người có phải bạn của Piper?"

"Đúng vậy, thưa ngài," Grover nói. "Cô ấy có nhà không ạ?"

"Nhà..." ' Tristan McLean nghiền ngẫm chữ. Ông dường như thấy nó cay đắng và không có ý nghĩa. "Vào trong đi." Ông vẫy tay mơ hồ xuống đường xe. "Tôi nghĩ con bé..." giọng của ông vang lên khi ông nhìn thấy có hai người đang di chuyển hai bức tượng cá trê bằng đá cẩm thạch. "Đi đi. Đừng bận tâm."

Ta không chắc ông đang nói với bọn ta hay với những người vận chuyển, nhưng giọng nói bị đánh bại của ông còn đáng bó dodonhj hơn cả vẻ ngoài của ông.

Bọn ta đi qua một khu vườn điêu khắc và một hồ nước lấp lánh, thông qua một cánh cửa gỗ sồi được đánh bóng vào căn nhà.

Sàn nhà được lát gạch đỏ Saltillo lấp lánh. Những bức tường trắng sửa để lại những dấu ấn nơi những bức tranh đã từng được treo. Bên phải của bọn talaf một nhà bếp kéo dài mà ngay cả Edesia, nữ thần La Mã của những bữa tiệc, cũng phải ngưỡng mộ. Phía trước bọn ta là một căn phòng rộng lớn với trần nhà làm bằng gỗ tuyết tùng vao hơn 30 feet, một lò sưởi lớn và một cánh cửa kính lớn dẫn tới sân thượng nhìn ra phía biển.

Buồn thay, căn phòng là một cái vỏ rỗng: không đồ đạc, không thảm, không tắc phâm nghệ thuật- chỉ một vài dây cáp cuộn tròn trên tường và một chiếc chổi và một chiếc hót rác dựa vào trong góc tường.

Một căn phòng ẩn tượng như vậy không nên trống rỗng như vậy. Nó mang cảm giác như một ngôi đền mà không có tượng, âm nhạc và những đồ cúng tế bằng vàng. (Ôi, vì sao ta lại tra tấn bản thân với suy nghĩ như vậy?)

Ngồi trên rào chắn quanh lò sưởi, đi quan một chồng giáy tờ, là một cô gái trẻ với nước da màu đồng và mái tóc sẫm màu. Chiếc áo phông màu cam của trại con lai của cô làm ta đoán rằng ta đang nhìn Piper, con gái của Aphrodite và Tristan McLean.

Tiếng bước chân của bọn ta vang vọng khắp căn phòng nhưng Piper không hề ngẩng lên. Có lẽ cô đang quá mải mê với những tờ giấy của mình, hoặc cô tưởng bọn ta là những người vận chuyển.

"Mọi người muốn tôi đứng dậy lần nữa?" cô thì thầm. "Khá chắc là lò sưởi sẽ ở lại đây."

"Ahem." ta nói.

Piper liếc lên nhìn. Tròng mắt đen của cô bắt sáng như lăng kính màu khói. Cô nghiên cứu ta như thể không chắc mình đang nhìn vào cái gì (ôi trời, có lẽ ta biết cảm giác đó), sau đó cũng liếc nhìn Meg với chính ánh mắt khó hiểu đó.

Cô dán mắt vào Grover và quai hàm gần như rớt xuống. "Tôi- tôi biết cậu," cô nói. "Từ những bức ảnh của Annabeth. Cậu là Grover."

Cô nhìn xuống chân mình, nơi những tờ giấy vương vãi trên khắp những viên gạch Saltillo. "Có chuyện gì vậy? Annabeth và Percy có ổn không?"

Grover lùi lại, điều khá dễ hiểu trước biểu hiện căng thẳng của Piper.

"Họ ổn!" cậu nói. "Ít nhất, tôi nghĩ là họ ổn. Tôi không thực sự, ừm, gặp họ trong một thời gian, n-nhưng tôi có một sợi dây linh cảm với Percy, vậy nên nếu cậu ấy không ổn tôi nghĩ tôi sẽ biết_"

"Apollo." Meg quỳ xuống. Cô bé nhặt một trong những tờ giấy bị rơi, cô cau mày thậm chí còn nghiêm trọng hơn Piper.

Dạ dày ta lộn nhào. Tại sao ta không chú ý đến màu sắc của những văn bản này sớm hơn? Tất cả những tờ giấy này- phong bì, báo cáo đối chiếu, thư kinh doanh- đều có màu vàng bồ công anh.

"Tài chính N.H," Meg đọc từ tiêu đề thư. "Đơn vị của Triumvirate_"

"Hey!" Piper giật tờ giấy từ tay cô bé. "Đây là riêng tư!" Rồi cô nhìn tôi như thể đang tua lại tinh thần. "Chờ đã. Có phải cô bé vừa gọi cậu là Apollo?"

"Ta sợ là như vậy." Ta cúi đầu vụng về. "Apollo, thần của thơ ca, cung thuật và rất nhiều những thứ quan trọng, với sự phục vụ của cô, mặc dù giấy phép của ta ghi Lester Papadopoulos."

Cô nháy mắt, "Cái gì?"

"Và, đây là Meg McCaffrey," ta nói. "Con gái của Demeter. Cô bé không có ý tò mò. Chỉ là bọn ta đã từng nhìn thấy những tờ giấy này trước đây."

Ánh mắt của Piper đảo từ ta sang Meg sang Grover. Vị thần rừng nhún vai như muốn nói, Chào mừng đến với ác mộng của tôi.

"Ngài sẽ phải nói lại điều đó," Piper quyết định.

Ta cố hết sức để tóm tắt lại cho cô: ta rơi xuống trái đất, sự phục vụ của ta với Meg, hai cuộc tìm kiếm trước đây của ta để giải thoát rừng thiêng Dodona và Trophonius, hành trình với Calypso và Leo,...

"LEO?" Piper nắm lấy tay ta chặt đến nỗi ta sợ cô sẽ để lại những vết hằn. "Cậu ấy vẫn còn sống?"

"Đau," ta thút thít.

"Xin lỗi." cô buông tay. "Tôi cần biết mọi thứ về Leo. Ngay bây giờ."

Ta cố hết sức để tuân lệnh, sợ rằng cô có thể lấy những thông tin từ não của ta theo cách vật lý.

"Cái ngọn lửa chết tiệt đó," cô gầm gừ. "Bọn tôi đã tìm kiếm hàng tháng trời, và cậu ta cứ thế xuất hiện ở trại?"

"Đúng vậy," ta đồng ý. "Có một danh sách chờ những người muốn đâm cậu ta. Cô cso thể có chỗ vào lúc nào đó trong mùa thu tới. Nhưng lúc này, bọn ta cần cô giúp. Bọn ta cần phải giải thoát Sibyl khỏi tên hoàng đế Caligula."

Biểu cảm của Piper làm ta nhớ đến người tung hứng, cố gắng để theo dõi 15 vật thể trên không cùng một lúc.

"Tôi biết điều đó," cô thì thầm. "Tôi biết Jason không nói với tôi..."

Nửa tá người vận chuyển đột nhiên lách qua cửa trước, nói tiếng Nga.

Piper cau có. "Hãy nói chuyện ở ban công," cô nói. "Chúng ta có thể trao đổi những tin xấu."

ĐỊA CUNG RỰC LỬA

Rick Riordan

dtv-ebook.com

Chương 13

Đừng di chuyển bếp ga,

Meg vẫn đang chơi với nó,

Chúng ta thật KA-BOOM.

Ôi những danh lam thắng cảnh của đại dương! Ôi, những con sóng đập vào vách đá bên dưới, và những con mòng biển xoáy trên đầu! Ôi, những người vận chuyển to lớn trên chiếc ghế đờ, kiểm tra tin nhắn!

Tên đàn ông nhìn lên khi bọn ta đi đến ban công. Hẳn cau có, cộc cằn đứng bên trong, để lại một vết hình người trên chiếc ghế.

"Nếu tôi vẫn còn chiếc súng sung túc," Piper nói. "Tôi sẽ bắn họ với giảm bông nước sốt."

Cơ bụng của ta co giật. Ta đã từng bị dấm vào ruột bởi thịt lợn rừng khô từ một chiếc súng sung túc khi Demeter đặc biệt giận giữ với ta... nhưng đó là một câu chuyện khác.

Piper trèo lên thành ban công vào ngòi lên trên, đối mặt với bọn ta, chân cô móc vào hàng rào. Ta đoán cô đã trèo lên đó hàng trăm lần và không còn nghĩ về việc rơi xuống. Xa bên dưới, ở cuối của cầu thang gỗ hình ziczac, một dải hẹp của bãi biển đập vào vách đá. những con sóng đập vào đá. Ta quyết định không tham gia cùng Piper trên chiếc rào chắn. Ta không sợ độ cao, nhưng ta chắc chắn sợ sự cân bằng tội nghiệp của ta.

Grover nhìn chăm chú vào vết mờ hôi trên chiếc ghế chờ- mảnh đồ nội thất duy nhất còn lại trên ban công- và chọn đứng yên. Meg đi đến chiếc bếp nướng ga bằng thép không gỉ và bắt đầu chơi với những cái nút. Ta ước tính bọn ta có khoảng 5 phút trước khi cô bé thổi bay bọn ta.

"VẬY." Ta tựa vào thành ban công cạnh Piper. "Cô biết về Caligula."

Đôi mắt cô chuyển từ màu xanh sang màu nâu, giống vỏ của một cái cây già. "Tôi biết ai đó đang đứng sau những rắc rối của bọn tôi- địa cung, những ngọn lửa, điều này." Cô ra hiệu qua những cửa kính vào khoảng không trống vắng. "Khi chúng tôi đóng Cánh cửa của cái chết, chúng tôi đã chiến đấu với rất nhiều kẻ xấu, những kẻ đọa trở lại từ Thế giới ngầm. Cũng có lý khi một tên hoàng đế La Mã xấu xa đứng đằng sau Triumvirate Holdings."

Ta đoán Piper khoảng 16 tuổi, cùng tuổi với... không, Ta không thể nói cùng tuổi với ta được. Nếu ta nghĩ như vậy, ta sẽ phải so sánh nước da hoàn hảo của cô với khuôn mặt đầy sẹo mụn của ta, chiếc mũi được điêu khắc của cô với cái đồng sụn phòng rộp trên mũi ta, vóc dáng mềm mại của cô với của ta, cái mà cũng được uốn cong mềm mại nhưng theo cách sai sai. Sau đó ta sẽ phải hét lên rằng, TA GHÉT CÔ!

Rất trẻ, khi mà cô đã trải qua rất nhiều những trận chiến. Cô nói khi chúng tôi đóng Cánh cửa của cái chết theo cái cách mà bạn bè cùng trang lứa có thể sẽ nói khi chúng tôi bơi ở nhà Kyle.

"Chúng tôi biết đó là địa cung cháy," cô tiếp tục. "Gleeson và Mellie nói với chúng tôi điều đó. Họ nói những thần rừng và thần cây..." Cô ra hiệu với Grover. "Well, nó không lạ khi mọi người đã có một khoảng thời gian tòi tẹt với hạn hán và những ngọn lửa. Rồi tôi có một vài giấc mơ. Mọi người biết đấy."

Grover và ta gật đầu. Ngay cả Meg cũng nhìn lên từ những thí nghiệm nguy hiểm của cô với những dụng cụ nấu ăn ngoài trời và cầu nhàu một cách thông cảm. Bọn ta đều biết rằng những á thần không thể có những giấc ngủ ngắn mà không bị quấy rầy bởi những điềm báo.

"Đằng nào thì," Piper tiếp tục, "tôi nghĩ chúng tôi có thể tìm được trái tim của địa cung. Tôi phát hiện ra rằng bất cứ ai chịu trách nhiệm cho việc biến cuộc sống chúng tôi trở nên bất hạnh cũng sẽ ở đó, và chúng tôi có thể gửi hãn hoặc mụ ta xuống địa ngục."

"Khi cô nói chúng ta," Grover hỏi, "ý cô là cô và -"

"Jason. Đúng vậy."

Giong cô trầm xuống khi cô nói tên của cậu ta, giống cái cách mà ta đã làm khi buộc phải nói những cái tên Hyacinthus hoặc Daphne.

"Có chuyện gì đó đã xảy ra giữa hai người," ta nói.

Cô hất một hạt bụi vô hình từ chiếc quần bò. "Nó là một năm khó khăn."

Cô đang nói về ta, ta nghĩ.

Meg kích hoạt một trong những lò nướng thịt, nó bùng lên màu xanh như động cơ đẩy. "Hai người chia tay hay gì à?"

Để lại McCafrey không biết gì về tình yêu với một đứa con của Aphrodite, trong khi đồng thời một ngọn lửa bùng lên phía trước vị thần rừng.

"Làm ơn đừng nghịch nó," Piper nói một cách lịch sự. "Và phải, chúng tôi đã chia tay."

Grover kêu bebe. "Thật không? Nhưng tôi nghe nói- tôi nghĩ-"

"Cậu nghĩ gì?" giọng Piper vẫn bình tĩnh và thậm chí hơn thế. "Rằng chúng tôi sẽ ở bên nhau mãi mãi như Percy và Annabeth?" Cô nhìn chăm chăm vào căn nhà trống rỗng, không hẳn là cô nhớ đến những đồ nội thất trước đây, mà như thể cô đang hình dung nơi này đã di chuyển xong hết. "Mọi thứ thay đổi. Mọi người thay đổi. Jason và tôi- bọn tôi bắt đầu một cách kỳ cục. Hera đã làm rối tung suy nghĩ của bọn tôi, khiến chúng tôi nghĩ chúng tôi chia sẻ một quá khứ nhưng thật ra lại không phải."

"À," ta nói. "Nó nghe như kiểu của Hera."

"Bọn tôi đã chiến đấu chống lại Gaia. Rồi bọn tooidanhff ra hàng tháng trời tìm kiếm Leo. Rồi cố gắng yên vị ở một ngôi trường, và khoảnh khắc mà tôi thật sự có thời gian để thở..." Cô do dự, tìm kiếm khuôn mặt của bọn ta như thể nhận ra cô đang định chia sẻ lí do thật sự, lí do sâu xa, với những người mà cô không quen biết. Ta nhớ Mellie đã gọi cô là cô gái tội nghiệp, và cái cách mà nữ thần mây đã không thích nói đến tên của Jason.

"Dù sao đi nữa," Piper nói, "mọi thứ đều thay đổi. Nhưng bọn tôi ổn. Cậu ấy ổn. Tôi ổn. Ít nhất... tôi đã như vậy, đến khi chuyện này bắt đầu." Cô nhìn về phía căn phòng lớn, nơi những người vận chuyển đang mang những cái nệm ra cửa trước.

Ta quyết định đây là lúc đối mặt với con voi trong căn phòng này. Hoặc đúng ra, con voi trên sân thượng. Hoặc đúng hơn, con voi sẽ ở trên sân thượng nếu những người vận chuyển không kéo nó ra.

"Chính xác thì chuyện gì đã xảy ra?" Ta hỏi. "Có cái gò trong những văn kiện màu bồ công anh đó?"

"Như cái này," Meg nói, kéo từ cái thắt lưng làm vườn của cô một lá thư gấp gọn chắc đã được lấy từ căn phòng lớn. Với một đũa con của Demeter, cô bé có những ngón tay vụng về.

"Meg!" ta nói. "Nó không phải là của em."

Ta có thể hơi nhạy cảm về việc thó trộm thư từ của người khác. Một lần Atermis rình rập thư từ của ta và phát hiện một vài lá thư ngọt ngào từ Lucrezia Borgia và trêu chọc ta suốt về nó trong nhiều thập kỉ.

"Tài chính N.H," Meg khẳng khẳng. "Neos Helios. Caligula, phải không?"

Piper bấm móng tay của cô vào lan can gỗ. "Chỉ cần quên nó đi. Làm ơn."

Meg ném lá thư vào ngọn lửa.

Grover thở dài. "Tôi có thể ăn nó.Nó tốt hơn cho môi trường và giấy có vị khá ngon."

Điều đó khiến Piper cười nhẹ.

"Số còn lại là của cậu cả," cô hứa. "Như họ đã nói, chúng đều liên quan đến pháp luật, luật pháp, vân vân, tài chính, nhảm chán, pháp luật.Dòng cuối, cha tôi đã phá sản." Cô nhắc đôi mắt nâu nhìn vào ta. "Mọi người chưa nhìn vào những cột tám chuyện? Bìa tạp chí?"

"Đó là điều mà tôi muốn," Grover nói.

Ta làm một ghi chú trong đầu để ghé vào sạp báo gần nhất và đọc báo. "Ta hoàn toàn bị bỏ lại phía sau một cách đau lòng," ta thừa nhận. "Những chuyện này bắt đầu từ bao giờ?"

"Tôi thậm chí còn không biết," Piper nói. "Jane, thư ký riêng của cha tôi- cô ấy đã ở đó. Và cả quản lý tài chính của ông. Kế toán. Công ty quản lý của ông. Công ty y Triumvirate Holdings này..." Piper xòe tay ra, như thể cô đang miêu tả một thảm họa thiên nhiên không thể đoán trước được. "Họ

đã có rất nhiều rắc rối. Họ đã giành nhiều năm và hàng chục triệu đô để phá hủy toàn bộ những thứ mà cha tôi gây dựng- tài sản của ông ấy, thẻ tín dụng, danh tiếng của ông với những hãng phim. Tất cả đều sụp đổ. Khi chúng tôi thuê Mellie... well, cô ấy rất tốt. Cô ấy là người đầu tiên nhận ra những rắc rối. Cô ấy đã cố giúp đỡ, nhưng đã quá muộn. Bây giờ cha tôi còn tệ hơn cả việc phá sản. Ông ấy chìm sâu vào nợ nần. Ông nợ hàng triệu đô tiền thuế mà thậm chí còn không biết về chúng. Điều tốt nhất chúng tôi có thể hy vọng là ông có thể tránh được việc đi tù."

"Điều đó thật tệ," ta nói.

Và ta thật sự có ý đó. Cái viễn cảnh sẽ không bao giờ có thể thấy cơ bụng của Tristan McLean trên màn hình lớn khiến ta hơi thất vọng, mặc dù ta khá tế nhị khi không nói ra điều này trước mặt con gái ông.

"Nó không giống như tôi mong sự thông cảm," Piper nói. "Ngài phải gặp những đứa trẻ ở trường của tôi, cười cợt và nói chuyện về tôi sau lưng. Ý tôi là, còn nhiều hơn bình thường. Ôi, boo-hoo. cậu đã mất cả 3 ngôi nhà."

"Ba ngôi nhà?" Meg hỏi.

Ta còn không thấy điều đó đáng ngạc nhiên. Hầu hết những vị thần nhỏ và những người nổi tiếng mà ta biết có ít nhất một tá, như ng biểu cảm của Piper trở nên ngượng ngùng.

"Tôi biết nó khá nực cười," cô nói. "Họ lấy mười chiếc xe hơi. Và trực thăng. Họ cuối cùng cũng tịch thu nơi này vào cuối tuần và lấy đi cả chiếc phi cơ."

"Chị có phi cơ." Meg gật đầu như thể điều này ít nhất hoàn toàn có nghĩa. "Tuyệt."

Piper thở dài. "Tôi không quan tâm đến những thứ đó, nhưng cứ kiểm lâm người mà là phi công của chúng tôi sẽ bị mất việc. Và Mellie và Gleeson cũng phải rời đi. Cũng như những đồ đạc trong nhà. Hầu hết... tôi lo về cha của tôi."

Ta nhìn theo hướng của cô. Tristan McLean giờ đang đi lang thang qua phòng lớn, nhìn chăm chăm vào những bức tường trống không. Ta thích ông ấy hơn khi ông còn là một anh hùng màn ảnh. Vai diễn người đàn ông bị phá sản không hợp với ông.

"Ông ấy đang hồi phục," Piper nói. "Năm ngoái, một tên khổng lồ đã bắt cóc ông."

Ta rùng mình. Bị bắt cóc bởi những tên khổng lồ thật sự có thể dọa chết khiếp một người. Ares đã từng bị bắt cóc bởi hai tên khổng lồ, hàng thiên niên kỷ trước, và anh ta không bao giờ còn như trước nữa. Trước đây, anh ta kiêu ngạo và phiền phức. Sau đó, anh ta kiêu ngạo, phiền phức và dễ vỡ.

"Ta ngạc nhiên khi thấy tâm trí của cha cô vẫn còn lành lặn," ta nói.

Khóe mắt của Piper khép chặt. "Khi bọn tôi giải cứu ông khỏi tên khổng lồ, bọn tôi đã dùng một loại thuốc để xóa trí nhớ của ông. Aphrodite nói đây là điều duy nhất bọn tôi có thể làm cho ông. Nhưng bây giờ... ý tôi là, một con người có thể chịu đựng được bao nhiêu chấn thương?"

Grover lấy chiếc mũ xuống và nhìn nó một cách thương tiếc. Có lẽ cậu đang có những suy nghĩ kính trọng, hoặc cậu chỉ đang đói. "Cô sẽ làm gì bây giờ?"

"Gia đình tôi vẫn còn tài sản," Piper nói, "phía ngoài Tahlequah, Oklahoma -khu đất được chia cho người Cherokee. Cuối tuần, chúng tôi sẽ bay chuyển cuối bằng phi cơ để về nhà. Đây là một cuộc chiến mà tôi nghĩ những tên hoàng đế độc ác của ngài thắng."

Ta không thích những tên hoàng đế được gọi là của ta. Ta không thích cái cách mà Piper gọi là nhà, như thể cô đã chấp nhận rằng cô sẽ sống quãng đời còn lại ở Oklahoma. Không chống lại Oklahoma, nhắc bạn. Bạn thân của ta Woody Guthrie đến từ Okemah. Nhưng những người thường đến từ Malibu thường không coi nó là một sự nâng cấp.

Và, cái ý tưởng Tristan và Piper bị buộc phải chuyển đi khiến ta nhớ về cảnh mộng mà Meg đã cho ta thấy tối qua: cô và cha bị đuổi khỏi nhà bởi cùng những văn bản pháp luật màu bô công anh chán ngắt đó vân vân, chạy trốn khỏi căn nhà cháy và kết thúc ở New York. Ra khỏi chảo chiên của Caligula vào ngọn lửa của Nero.

"Chúng ta không thể để Caligula thắng," ta nói với Piper. "Cô không phải á thần duy nhất mà hần ta nhắm tới."

Cô có vẻ bị thu hút bởi những từ đó. Rồi cô đối mặt với Meg, như thể thật sự nhìn thấy cô bé lần đầu tiên. "Em cũng vậy?"

Meg tắt cái bếp ga đi. "Đúng. Cha em."

"Chuyện gì đã xảy ra?"

Meg nhún vai. "Lâu lắm rồi."

Bọn ta đợi, nhưng Meg quyết định là Meg.

"Người bạn nhỏ của ta là một cô gái kiêu lời," ta nói. "Nhưng với sự cho phép của cô...?"

Meg không ra lệnh cho ta im miệng hoặc nhảy khỏi ban công, nên ta thuật lại cho Piper những điều mà ta thấy trong ký ức của McCaffrey.

Khi ta kết thúc, Piper nhảy xuống khỏi cái lan can. Cô đến gần Meg, và trước khi ta có thể nói, Cẩn thận, cô bé cắn đau hơn cả mấy con sóc đất!

Piper choàng tay cô quanh người cô bé.

"Chị rất tiếc," Piper hôn lên đầu cô bé.

Ta hồi hộp chờ đợi những cái liềm vàng của Meg lóe lên trong tay cô bé. Thay vào đó, sau một khoảnh khắc ngạc nhiên sững sờ, Meg tan chảy bởi cái ôm của Piper. Họ giữ nguyên như thế trong một thời gian dài, Meg run rẩy, Piper giữ cô như thể cô là thủ lĩnh của những người an ủi á thần, những rắc rối của cô không hề liên quan đến Meg.

Cuối cùng, với một cái nấc cụt, Meg dẩy ra, khịt mũi. "Cảm ơn."

Piper nhìn ta. "Caligula đã làm rối tung cuộc sống của những á thần trong bao lâu rồi?"

"Hàng nghìn năm," ta nói. "Hắn và hai tên hoàng đế khác không quay lại bằng Cửa tử. Chúng chưa bao giờ thực sự rời khỏi cuộc sống. Chúng về cơ bản như những tiểu thần. Có cả thiên niên kỷ để xây dựng đế chế bí mật của chúng, Triumvirate Holdings."

"Vậy vì sao là chúng tôi?" Piper nói. "Sao lại là bây giờ?"

"Trong trường hợp của cô," ta nói, "ta nghĩ có thể đoán là Caligula muốn cô không ngáng đường. Nếu cô bị rối trí với những rắc rối của cha cô, cô sẽ không còn đe dọa, đặc biệt là nếu cô ở Oklahoma, xa khỏi khu vực của Caligula. Đối với Meg và cha cô bé... ta không biết. Ông ấy có liên quan đến một vài công việc mà Caligula cảm thấy bị đe dọa."

"Điều gì đó sẽ giúp những thần cây," Grover thâm vào. "Nó là như thế, dựa trên những thứ mà ông đang nghiên cứu, những nhà kính đó. Caligula đã hủy hoại một người đàn ông của thiên nhiên."

Grover có vẻ giận dữ mà ta chưa bao giờ nghe thấy. Ta đoán đó là cấp độ cao hơn của việc ca ngợi khi mà một thần rừng đã gọi ông ấy là người

của tự nhiên.

Piper nghiên cứu những đợt sóng vỡ. "Ngài nghĩ tất cả đều có liên quan. Caligula đang làm một cái gì đó- đẩy đi những người có thể đe dọa hắn ta, bắt đầu với địa cung cháy, phá hủy những tinh linh tự nhiên."

"Và cầm tù nhà tiên tri của Erythraea, " ta nói. "Như một cái bẫy. Cho ta."

"Nhưng hắn muốn gì?" Grover hỏi. "Mục đích cuối cùng của hắn là gì?"

Đó là những câu hỏi xuất sắc. Với Caligula, tuy nhiên, bạn gần như không bao giờ muốn những câu trả lời. Chúng sẽ khiến bạn khóc thét.

"Ta rất muốn hỏi Sibyl," ta nói, "nếu ai đó ở đây biết làm thế nào để chúng ta tìm được bà ta."

Piper bặm môi. "Ah. Đó là lí do mọi người đến đây."

Cô nhìn vào Meg, rồi đến cái bếp nướng ga, có lẽ đang cố quyết định điều gì nguy hiểm hơn- tham gia vào cuộc tìm kiếm với bọn ta, hoặc tiếp tục ở đây với đứa con của Demeter buồn tẻ.

"Hãy đi lấy vũ khí của tôi nào," Piper nói. "Chúng ta sẽ có một chuyến đi."

ĐỊA CUNG RỰC LỬA

Rick Riordan

dtv-ebook.com

Chương 14

Người đàn ông Bedrossian,

Người đàn ông Bedrossian, chạy,

Nhanh như... những chiếc quần yoga.

"Đừng phán xét," Piper cảnh cáo khi cô quay lại từ phòng của mình.

Ta sẽ không nghĩ về nó.

Converse, skinny jean, thắt lưng da và áo phông trại màu cam. Bên vào một bên tóc của cô là một chiếc lông màu xanh sáng- một chiếc lông của yêu nữ mình người cánh chim, nếu ta không nhầm.

Được giắt vào thắt lưng của cô là một con dao găm lưỡi tam giác giống loại mà phụ nữ Hy Lạp cổ đại thường dùng- một chiếc parazonium. Hecuba- hoàng hậu tương lai của thành Troy, cũng diện một chiếc khi chúng ta còn hện hò. Nó hầu như chỉ để trang trí, nhưng nó vô cùng sắc nhọn. (Hecuba hơi nóng nảy tẹo thôi)

Treo trên bên thắt lưng còn lại của Piper... Ah. Ta đoán nó là lý do cô ấy cảm thấy e dè. Bao quanh đùi cô là một bao đựng tên nhỏ được lấp đầy với những cái tên dài, đuôi tên được làm từ những chiếc gai mềm. Treo trên vai cô, cùng với một chiếc balo, là chiếc ống tre dài 4 feet.

"Một chiếc ống thổi phi tiêu!" ta hét lên. "Ta yêu những chiếc ống thổi."

Ta không phải là một chuyên gia, nhắc mọi người nhớ, nhưng ống thổi phi tiêu đã từng là một vũ khí nhanh nhạy- thanh lịch, khó làm chủ và rất lén lút. Làm thế nào mà ta có thể không thích nó được?

Meg gãi cổ. "Chúng có phải những ống thổi của người Hy Lạp?"

Piper cười lớn. "Không, chúng không thuộc về Hy Lạp. Nhưng chúng là của người Cherokee. Ông nội Tom của chị làm cái này cho chị từ rất lâu rồi. Ông luôn cố để dạy cho chị."

Bộ râu dê của Grover giật giật như thể cố gắng để thoát khỏi cảm cậu, kiểu của Houdini. "Ông thổi phi tiêu thật sự khó dùng. Chú Ferdinand của tôi cũng có một cái. Cô dùng tốt không?"

"Không tốt nhất," Piper thừa nhận. "Còn xa mới bằng được chị họ của tôi- Tahlequah; chị ấy là nhà vô địch của bộ tộc. Nhưng tôi vẫn đang luyện tập. Lần cuối tôi và Jason ở trong địa cung-" cô vỗ nhẹ vào bao đựng phi tiêu. "Chúng rất có ích. Mọi người sẽ thấy."

Grover kiềm chế cảm xúc của mình. Ta hiểu mối quan tâm của cậu ta. Trong tay một người mới, một chiếc ống thổi phi tiêu có thể gây ra nguy hiểm tới đồng đội nhiều hơn là kẻ thù.

"Còn con dao găm?" Grover hỏi. "Nó có đúng là-"

"Katoptris," Piper nói một cách tự hào. "Từng thuộc về Helen của thành Troy."

Ta hét lên. "Cô có con dao găm của Helen thành Troy? Cô tìm được nó ở đâu?"

Piper nhún vai. "Trong nhà chứa đồ ở trại."

Ta cảm thấy như muốn bứt hết tóc. Ta nhớ về cái ngày Helen nhận được con dao găm đó như một món quà cưới. Thật là một lưỡi dao lộng lẫy, được đeo bởi người phụ nữ đẹp nhất từng đi trên trái đất. (Không có ý chối bỏ hàng tỷ người phụ nữ khác, họ cũng rất thu hút; ta yêu tất cả mọi người.) Và Piper đã tìm thấy tạo vật của lịch sử này, được chế tạo tốt, một vũ khí quyền lực trong một nhà chứa đồ?

Thánh thần ơi, thời gian khiến mọi thứ mất đi giá trị, không biết rằng nó quan trọng như thế nào. Ta băn khoăn rằng số phận như vậy cũng đang chờ đợi ta. Trong hàng nghìn năm, một vài người đã tìm thấy ta trong kho dụng cụ và nói, Ôi, nhìn này. Apollo, thần của thơ ca. Có lẽ ta có thể đánh bóng và sử dụng ngài ấy.

"Có phải lưỡi dao vẫn cho thấy những cảnh mộng?" ta hỏi.

"Ngài biết về nó?" Piper lắc lắc đầu. "Những cảnh mộng dừng lại vào mùa hè trước. Nó không có tác dụng gì với việc ngài bị đá ra khỏi đỉnh Olympus, phải không, Thần của tiên tri?"

Meg khụt khịt. "Phần lớn là lỗi của anh ta."

"Hey!" ta nói. "Di chuyển ngay nào, Piper, chính xác thì cô đưa chúng ta đi đâu? Nếu tất cả xe của cô đều bị tịch thu, ta sợ rằng chúng ta sẽ mặc kẹt trong chiếc Pinto của HLV Hedge."

Piper cười ngớ ngẩn. "Tôi nghĩ chúng ta có thể làm tốt hơn thế. Theo tôi,"

Cô dẫn bọn ta đi đến đường lái xe, nơi ông McLean đã tiếp tục nhiệm vụ của mình như một người lang thang sững sốt. Ông đi quanh đường, cúi đầu xuống như thể ông đang tìm một đồng xu bị rơi. Tóc ông dựng lên thành hàng khi những ngón tay ông vuốt qua.

Trên đuôi của một chiếc xe tải gần đó, những người vận chuyển đang ăn trưa, ăn hết những đĩa đồ ăn trung quốc mà không nghi ngờ gì rằng chúng đã từng ở trong bếp của nhà McLean không lâu trước đó.

Ông McLean ngược lên nhìn Piper. Ông trông không để tâm lắm về con dao và ống thổi của cô. "Ra ngoài?"

"Một lúc thôi," Piper hôn vào má cha. "Con sẽ quay lại tối nay. Đừng để họ lấy đi những chiếc túi ngủ, được không? Cha và con sẽ cắm trại bên ngoài sân thượng. Nó sẽ rất vui,"

"Được rồi." Ông vỗ nhẹ vào cánh tay cô. "Chúc may mắn trong... việc học?"

"Đúng vậy," Piper nói. "Học."

Bạn phải yêu màn sương mù. Bọn sẽ ra khỏi nhà với vũ trang hạng nặng, trong một liên minh với một thần rừng, một cựu cư dân Olympus yếu đuối và một á thần, và, cảm ơn phép uốn cong nhận thức của màn sương mù, người cha phàm trần của bạn sẽ nghĩ rằng bạn đang học nhóm. Đúng vậy, cha. Bọn con cần phải giải quyết mấy bài toán liên quan đến quỹ đạo của ống thổi phi tiêu đối với những mục tiêu di chuyển.

Piper dẫn bọn ta xuyên qua con đường của nhà hàng xóm gần nhất- một biệt thự của Frankenstein với những viên gạch Tuscan, cửa sổ hiện đại và đầu hồi kiểu Victoria mà hét lên, Tôi có nhiều tiền nhưng lại không có đủ khẩu vị! CỨU!

Trên đường xe vòng quanh, một người đàn ông nặng nề trong bộ đồ thể thao vừa ra khỏi chiếc Cadillac Escalade màu trắng của mình.

"Ông Bedrossian!" Piper gọi.

Người đàn ông nhảy dựng lên, đối mặt với Piper với vẻ mặt khiếp sợ. Mặc cho chiếc áo tập luyện, chiếc quần yoga và đôi giày chạy hào nhoáng của ông ta, ông trông nhàn nhã hơn là khỏe mạnh. Ông ta không hề đổ mồ hôi hay thở dốc. Mái tóc mỏng của ông ta tạo nên một vết màu đen hoàn hảo trên da đầu. Khi ông ta cau mày, nét mặt của ông ta hướng về trung tâm khuôn mặt như thể khoanh tròn hai lỗ mũi đen của ông.

"P-Piper," ông nói lắp. "Cháu làm gì-"

"Cháu rất muốn mượn chiếc Escalade , cảm ơn!" piper tươi cười.

"Uh, thật ra, đây không phải-"

"Đây không phải vấn đề?" Piper tiếp lời. "Và ngài sẽ rất vui khi cho cháu mượn nó trong một ngày? Tuyệt vời!"

Khuôn mặt của Bedrossian rung động. Ông ta buộc phải nói, "Đúng. Tất nhiên rồi."

"Chìa khóa, làm ơn?"

Ông ném cho cô chiếc chìa khóa rồi chạy vào nhà nhanh hết mức mà chiếc quần yoga bó của ông cho phép.

Meg huýt sáo. "Nó khá ấn tượng."

"Nó là gì vậy?" Grover hỏi.

"Đó," ta nói, "là lời nói mê hoặc." Ta đánh gái lại Piper, không chắc rằng ta nên ấn tượng hay nên chạy theo ông Bredrossian trong hoảng loạn. "Một món quà hiếm có trong những người con của Aphrodite. Cô có hay mượn xe của ông Bredrossian không?"

Piper nhún vai. "Ông ta là một hàng xóm tệ. Ông ta cũng có hàng tá những chiếc xe. Tin tôi đi, chúng ta không hề làm khó ông ta. Bên cạnh đó,

tôi thường mang trả lại những thứ mà tôi mượn. Thường. Chúng ta sẽ đi chứ? Apollo, ngài có thể lái."

"Nhưng-"

Cô cười ngọt ngào một cách đáng sợ Tôi-có- thể- khiến -ngài- làm- thế.

Bọn ta đi men theo con đường ven biển tuyền đẹp trong chiếc xe di động Bredrossian. Kể từ khi Esclade chỉ nhỏ hơn một chút so với xe tăng Hydra thở ra lửa của Hephaetus, ta cần phải cẩn thận để tránh xe máy hai bên, thùng thư, trẻ nhỏ trên những chiếc xe đạp và những chướng ngại khó chịu khác.

"Có phải chúng ta đi đón Jason?" ta hỏi.

Bên cạnh ta, trên ghế hành khách, Piper nạt phi tiêu vào ống thối của cô. "Không cần. bên cạnh đó, cậu ấy đang ở trường."

"Cô thì không."

"Tôi đang chuyển đi, nhớ chứ? Đến thứ hai tuần sau, tôi sẽ vào học cấp 3 Tahlequah." Cô nâng ống thối của mình lên như thể nó là một ly sâm panh. "Đi nào, những chú hổ."

Những lời nói của cô có vẻ lạ lùng. Một lần nữa, ta thắc mắc làm thế nào cô có thể quá cam chịu với số phận của mình như vậy, quá sẵn sàng để Caligula trục xuất cô và cha khỏi cuộc sống mà họ đã xây dựng ở đây. Nhưng, từ khi cô có vũ khí lên đạn trong tay, ta không muốn thách thức cô.

Đầu của Meg chen vào giữa bọn ta. "Chúng ta không cần bạn trai cũ của chị?"

Ta xoay người lại và gần như chạy vào bà của ai đó.

"Meg!" ta trách. "Ngồi lại và thắt dây an toàn lại, làm ơn. Grover-" ta liếc vào kính chiếu hậu và nhìn thấy vị thần rừng đang nhai một mảnh vải màu xám. "Grover, đừng có mà ăn đai an toàn của cậu nữa. Cậu đang trở thành một hình mẫu xấu."

Cậu nhổ cái đai ra. "Xin lỗi."

Piper xoa tóc Meg, sau đó đẩy cô lại chỗ ngồi. "Để trả lời câu hỏi của em thì, không. Chúng ta sẽ ổn mà không có Jason. Chị có thể dẫn chúng ta vào địa cung. Nó cũng là ước muốn của chị, sau tất cả. Lối vào này là cái mà tên hoàng đế sử dụng, vì vậy nó nên dẫn thẳng đến trung tâm, nơi hãn giữ Sibyl của chúng ta."

"Và khi cô vào đó trước đây," ta nói, "chuyện gì đã xảy ra?"

Piper nhún vai. "Những thứ thông thường của mê cung- bẫy, hành lang thay đổi. Và một vài sinh vật lạ. Lính canh. Và lửa. Rất nhiều."

Ta nhớ lại cảnh mộng của ta về Herophile, nâng cao cánh tay xiềng xích của mình trong căn phòng dung nham, xin lỗi ai đó mà không phải ta.

"Cô không thật sự tìm thấy nahf tiên tri?" ta hỏi.

Piper im lặng trong chốc lát, nhìn chăm chăm vào những tia sáng của đại dương giữa những căn nhà. "Tôi không. Nhưng có rất nhiều lúc chúng tôi bị chia rẽ, Jason và tôi. Bây giờ... tôi thắc mắc nếu cậu đã nói hết với ntooi những gì xảy ra với cậu ấy. Tôi khá chắc là cậu đã không."

Grover thắt lại dây an toàn của mình. "Sao cậu ấy lại nói dối?"

"Điều đó, " Piper nói, "là một câu hỏi hay và là một lý do tốt để quay lại đó mà không có cậu ấy. Để nhìn tận mắt."

Ta có cảm giác Piper đã kìm nén bản thân khá nhiều- những nghi ngờ, đoán, cảm xúc cá nhân, có thể là điều đã xảy ra với cô trong mê cung.

Hoan hô, ta nghĩ. Không có gì làm cho một cuộc tìm kiếm nguy hiểm thêm hấp dẫn như những drama cá nhân giữa những anh hùng đã từng có mối quan hệ lãng mạn, những người mà có thể có hoặc không nói với nhau (và ta) toàn bộ sự thật.

Piper hướng ta xuống phía trung tâm Los Angeles.

Ta nghĩ nó là một hướng xấu. "Trung tâm LA" luôn làm ta ấn tượng như một sự đối lập, như 'kem nóng' hay 'tình báo quân sự'. (Đúng, Ares, đó là một sự xúc phạm.)

LA luôn là sự ngốn ngang và những vùng ngoại ô. Nó không nên có một trung tâm, không khác gì pizza có xoài. Ôi, chắc rồi, ở đây và giữa những tòa nhà chính phủ và những cửa hàng đóng cửa mặt tiền, một phần của trung tâm thành phố đã được hồi sinh. Khi bọn ta đi ziczac qua những con phố, ta phát hiện rất nhiều những cửa hàng mới, những căn hộ và khách sạn hào nhoáng. Nhưng, với ta, tất cả những nỗ lực này cũng hiệu quả như việc trang điểm cho một quân đoàn La Mã. (Và, tin ta đi, ta đã thử.)

Khi bọn ta tấp vào gần Công viên Lớn, nơi này không lớn mà cũng chẳng giống như một công viên. Bên kia con phố mọc lên một tổ ong tám tầng bằng bê tông và kính. Ta dường như đã đến đó một lần, nhiều thập kỷ trước, để đăng ký ly hôn với Greta Garbo. Hay là Liz Taylor nhỉ? Ta không thể nhớ nổi.

"Đại lộ danh vọng?" Ta hỏi.

"Đúng," Piper nói. "Nhưng ta sẽ không vào trong đó. Chỉ cần chờ 15 phút ở khu đậu xe đằng kia."

Grover nhoài về phía trước. "Nếu như chúng ta không quay lại đó trong 15 phút?"

Piper cười. "Vậy thì tôi chắc rằng công ty kéo xe sẽ lo liệu cho chiếc Escalade của ông Bedrossian."

Bọn ta đi bộ theo Piper đến khu phức hợp chính phủ, nơi cô đặt ngón tay lên môi để giữ im lặng, rồi ra hiệu cho bọn ta liếc trộm vào trong góc.

Chạy dọc chiều dài của khu nhà là những bức tường bê tông cao 20 feet, được tô điểm bởi những cánh cổng kim loại nhạt nhòa mà ta cho rằng là những cánh cổng dịch vụ. Phía trước một trong những cánh cổng đó, khoảng nửa đường đến những dãy nhà, là một người gác cổng kì lạ.

Mặc dù hôm nay là một ngày ấm áp, anh ta mặc một bộ vest đen và cà vạt cũng đen nốt. Anh ta béo lùn và vạm vỡ, với hai cánh tay to một cách bất thường. Quấn quanh đầu anh ta là một thứ gì đó mà ta không thể hình dung, như một chiếc mũ trùm đầu kiểu Ả Rập cực lớn làm bằng được làm bằng vải bông trắng đục, nó rủ xuống vai và treo lơ lửng giữa lưng của anh ta. Một mình nó có lẽ sẽ không quá kỳ lạ. Anh ta có thể là vệ sĩ bí mật làm việc cho ông trùm dầu mỏ nào đó của Ả Rập. Nhưng sao anh ta lại đứng ở một con hẻm cạnh một cánh cửa không cần thiết? Và sao khuôn mặt của anh ta hoàn toàn bị che phủ trong bông trắng- loại bông mà phù hợp một cách hoàn hảo với cái mũ đội đầu của anh ta?

Grover đánh hơi trong không khí, sau đó đẩy bọn ta vào trong góc.

"Tên kia không phải con người," cậu thì thầm.

"Thường cho thần rùng một phen thưởng," Piper đáp lại, mặc dù ta không chắc sao chúng ta lại phải yên lặng như vậy. Bọn ta đã chỉ còn cách dãy nhà nửa đường, rồi những tiếng đường phố bắt tận bắt đầu.

"Hắn là gì?" Meg hỏi.

Piper kiểm tra phi tiêu trong ống thổi của cô. "Đó là một câu hỏi hay. Những chúng có thể là một rắc rối thật sự nếu em không làm chúng ngạc nhiên."

"Chúng?" ta hỏi.

"Đúng." Piper nhăn mặt. "Lần trước, chỉ có hai tên. Và chúng có lông màu đen. Không chắc là những tên này có khác không. Nhưng cánh cửa đó là cánh cổng dẫn đến địa cung, nên chúng ta cần dụ hấn ra khỏi đó."

"Em có nên dùng những thanh kiếm của mình?" Meg hỏi.

"Chỉ khi chị trượt." Piper hít một hơi dài. "Sẵn sàng chưa?"

Ta biết cô sẽ không chấp nhận câu trả lời là chưa, vì vậy ta gật đầu cùng với Meg và Grover.

Đó là một phát bắn 50 feet, ở rìa của khu vực mà ta cho rằng dành cho người mới tập, nhưng Piper đã bắn trúng mục tiêu. Chiếc phi tiêu đâm vào ống quần trái của tên đàn ông.

Tên lính canh nhìn xuống cái thứ nhô ra từ ống chân hấn. Lông đuôi chiếc phi tiêu phù hợp một cách hoàn hảo với bộ lông màu trắng của hấn.

Ôi, tuyệt, ta nghĩ. Chúng ta chỉ khiến hấn thêm giận dữ.

Meg triệu tập những thanh kiếm vàng của cô.

Grover mò mẫm tìm cây sáo của cậu.

Ta chuẩn bị vừa chạy vừa hét.

"Chờ đã," Piper nói.

Tên lính gác đổ sang một bên, như thể cả thành phố nghiêng sang một bên, sau đó bất tỉnh trên vỉa hè.

Ta nhướng lông mày. "Thuốc độc?"

"Công thức đặc biệt của ông nội Tom," Piper nói. "Bây giờ, nhanh lên. Tôi sẽ chỉ cho mọi người xem điều kỳ lạ thật sự của Fuzz Face."

ĐỊA CUNG RỰC LỬA

Rick Riordan

dtv-ebook.com

Chương 15

Grover bỏ đi trước

Grover là một thần rừng thông minh

Lester, không nhiều lắm.

"Hắn là gì?" Meg hỏi lại. "Hắn trông vui."

Vui không phải là một tính từ mà ta sẽ lựa chọn.

Tên bảo vệ năm ngón ngang trên đất, miệng sủi bọt, đôi mắt nhắm hờ giật giật theo hình bán nguyệt.

Mỗi tay hắn có 8 ngón tay. Điều đó giải thích vì sao tay chúng lại to như vậy. Đánh giá từ độ rộng đôi giày da của hắn ta, ta đoán hắn cũng có 8 ngón chân. Hắn trông trẻ, không hơn một trẻ vị thành niên theo cách tính của con người, nhưng, trừ cái trán và đôi má của hắn, toàn bộ khuôn mặt của hắn bị bao phủ bởi bộ lông màu trắng mịn như lông ngực của một con chó sục.

Đoạn hội thoại thật sự là về đôi tai của hắn. Thứ mà ta nhầm thành một cái mũi đội đầu, để lộ hai bên sụn hình bầu dục mềm mềm, hình dạng giống như tai con người nhưng mỗi bên tai có kích thước của một cái khăn tắm biển, điều đó nói ta ngay lập tức rằng biệt danh thời trung học của cậu chàng tội nghiệp này hắn là Dumbo. Lỗ tai của hắn đủ rộng để bắt một quả bóng chày, và nhồi vào đó một đồng tóc mà Piper có thể sử dụng chúng để làm đuôi phi tiêu.

"Những tên tai to," ta nói.

"Duh," Meg nói.

"Không, ý ta là đây có lẽ là một tên tai to mà Macro đã nhắc đến."

Grover lúi lại. "Những sinh vật mà Caligula đang sử dụng để làm vệ sĩ cá nhân cho hãn? Chẳng phải chúng nên có một diện mạo đáng sợ hay sao?"

Ta đi thành vòng tròn xung quanh sinh vật trông giống người trẻ tuổi này. "Hãy nghĩ xem thính giác của chúng sẽ nhạy bén như thế nào! Và hãy tưởng tượng xem tất cả những hợp âm ghita mà hãn có thể chơi với đôi tay đó. Làm thế nào mà ta chưa từng thấy những sinh vật này trước đây? Chúng sẽ là những nhạc sĩ tuyệt vời nhất thế giới!"

"Hmm," Piper nói. "Tôi không biết về âm nhạc, nhưng chúng chiến đấu khiến ngài không tin được. Hai tên trong số chúng đã gần như giết chết Jason và tôi, và chúng tôi đã chiến đấu với rất nhiều quái vật khác nhau."

Ta không thấy tên bảo vệ có vũ khí, nhưng ta tin hãn là một tên chiến binh khó nhằn. Những năm đấm 8 ngón này có thể gây ra một vài tổn hại. Nhưng, nó có vẻ hơi lãng phí khi huấn luyện những sinh vật này cho chiến tranh...

"Không thể tin được," ta thì thầm. "Sau hơn bốn nghìn năm, ta vẫn có thể khám phá ra những điều mới lạ."

"Như anh ngu ngốc như thế nào," Meg xung phong nói.

"Không."

"Vậy anh đã biết điều đó rồi?" Meg nói.

"Mọi người," Grover ngắt lời. "Chúng ta cần làm gì với những tên tai to?"

"Giết chúng." Meg nói.

Ta nhìn mặt với Meg. "Điều gì đã xảy ra với Hãn trông vui? Điều gì đã xảy ra với Mọi vật sống đều xứng đáng có cơ hội được sống?"

"Hãn làm việc cho tên hoàng đế," cô nói. "Hãn là quái vật. Hãn sẽ quay lại Tartarus, phải không?"

Meg nhìn Piper để đợi câu trả lời, nhưng cô ấy đang bận kiểm tra con phố.

"Thật lạ khi chỉ có một tên gác," Piper suy nghĩ. "Và tại sao hãn lại trẻ như vậy? Sau khi chúng tôi lên vào một lần, mọi người có nghĩ chúng nên đặt thêm nhiều lính gác nữa không? Trừ khi..."

Cô không hoàn thiện câu nói, nhưng ta nghe nó to và rõ: Trừ khi chúng muốn chúng ta đi vào.

"Piper, chính xác thì thuốc độc của cô có tác dụng gì?"

Cô quỳ xuống và đổ những phi tiêu ra. "Đánh giá từ tác dụng của nó lên tên tai to, nó sẽ làm tê liệt hãn trong một thời gian dài mà không giết chết hãn. Nó được pha loãng từ độc của rắn san hô và một vài thành phần thảo dược đặc biệt."

"Hãy nhắc tôi nhớ không bao giờ uống trà thảo dược của cô." Grover thì thầm.

Piper cười. "Chúng ta có thể để tên tai to ở đây. Nó có vẻ không đúng khi đẩy hãn trở lại Tararus."

"Hừm." Meg trông không phục, nhưng cô gõ nhẹ vào hai lưỡi kiếm của mình, chúng thu lại thành những chiếc nhẫn vàng.

Piper bước đến cánh cổng kim loại. Cô đẩy mở nó, để lộ ra một chiếc thang máy chở hàng hóa bị hạn chế với duy nhất một thanh gạt điều khiển và không hề có cửa.

"Ok, để cho rõ ràng." Piper nói, "tôi sẽ chỉ cho mọi người nơi tôi và Jason đi vào địa cung, nhưng tôi sẽ không làm mấy việc truy dấu kiểu Mỹ đâu nhé. Tôi không biết lần dấu. Tôi không phải người hướng dẫn của mọi người."

Bọn ta cùng đồng ý, như thể một người bạn đưa ra tối hậu thư với những phi tiêu tẩm độc.

"Và." Cô tiếp tục. "nếu ai đó trong số mọi người cần một chỉ dẫn cho tinh thần trong cuộc tìm kiếm này, tôi không ở đây để cung cấp dịch vụ đó. Tôi sẽ không chia sẻ bất kỳ sự sáng suốt nào của người Cherokee cổ đại nào."

"Tốt lắm." ta nói. "Mặc dù là một cựu thần của tiên tri, ta thích sự sáng suốt tâm hồn."

"Vậy ngài sẽ phải hỏi thần rừng." Piper nói.

Grover hăng giọng. "Ừm, tái chế là một nhân quả tốt?"

"Đúng vậy," Piper nói. "Mọi người ổn cả chứ? Tất cả ở trên."

Bên trong thang máy gần như không có ánh sáng và có mùi lưu huỳnh. Ta nhớ lại rằng Hades có một chiếc thang máy ở Los Angeles dẫn xuống địa ngục. Ta hy vọng Piper không nhầm lẫn cuộc tìm kiếm.

"Cô có chắc là nó dẫn đến địa cung cháy không?" ta hỏi. "Bởi vì ta không mang cái kẹo cao su da nào cho Cerberus."

Grover thút thít. "Ngài nhắc đến Cerberus. Đó là nghiệp xấu."

Piper ném cái công tắc. Thang máy rung lắc và bắt đầu đi xuống cùng một tốc độ với tinh thần của ta.

"Phần đầu tiên này đều là con người," Piper cam đoan. "Trung tâm LA là một câu đố với những đường tàu điện ngầm bỏ hoang, nơi trú ẩn không kích, những đường ống dẫn nước,..."

"Đều là những thứ yêu thích của tôi," Grover rì rầm.

"Tôi không thật sự biết về lịch sử," Piper nói, "nhưng Jason nói với tôi một vài đường ống từng được sử dụng bởi bọn buôn lậu và những người tiệt chủng trong thời kỳ cấm. giờ chúng ta có người chạy trốn, người vô gia cư, quái vật, nhân viên chính phủ."

Miệng của Meg giật giật. "Nhân viên chính phủ?"

"Đúng vậy," Piper nói. "Một số nhân viên thành phố sử dụng những đường hầm để đi từ tòa nhà này sang tòa nhà khác."

Grover rùng mình. "Trong khi họ có thể bước đi trong ánh nắng và tự nhiên? Ghê tởm."

Chiếc hộp kim loại han gỉ của bọn ta rung lên và phát ra tiếng cọt kẹt. Bất kỳ thứ gì ở bên dưới thì chắc chắn cũng sẽ nghe thấy bọn ta đang tới, đặc biệt nếu chúng có đôi tai có kích thước của một cái khăn tắm biển.

Sau khoảng 50 feet, chiếc thang máy bất ngờ dừng lại. Trước mặt bọn ta là một hành lang xi măng kéo dài, vuông vức một cách hoàn hảo và nhàm chán, được chiếu sáng bởi ánh huỳnh quang màu xanh yếu ớt.

"Không đáng sợ lắm," Meg nói.

"Cứ chờ đi," Piper nói. "Cuộc vui còn ở phía trước."

Grover vung tay nửa vờ. "Yay."

Hành lang vuông vức mở ra một đường hầm rộng hơn, trần của nó được đánh dấu với những ống dẫn. Những bức tường được gắn thẻ rất nhiều, chúng có thể là một kiệt tác chưa được khám phá của Jackson Pollock. Những chai rỗng, quần áo bẩn và những túi ngủ mốc meo rải rác dưới sàn, lấp đầy không khí với mùi không lẫn vào đâu được của những trại vô gia cư: mồ hôi, nước tiểu và sự tuyệt vọng hoàn toàn.

Không một ia trong bọn ta nói chuyện. Ta cố gắng để thở ít nhất có thể cho tới khi bọn ta tìm thấy một đường hầm thậm chí còn lớn hơn, nó được đánh dấu bởi những đường ray tàu điện ngầm. Trải dài những bức tường, những biển hiệu kim loại ghi ĐIỆN ÁP CAO, KHÔNG ĐI VÀO và LỐI RA.

Sỏi lạo xạo dưới chân bọn ta. Chuột chạy dọc theo đường ray, nhe răng với Grover khi bọn chúng đi qua.

"Bọn chuột," cậu thì thầm, "thật là thô lỗ."

Sau khoảng một trăm yard, Piper dẫn bọn ta đến bên cạnh của hành lang, lần này được lát bằng vải sơn. Lượng huỳnh quang bị cháy một nửa lập lòe phía trước. Ở đằng xa, hầu như không thể nhìn rõ cái gì trong ánh sáng mờ ảo, hai hình dáng sụp xuống sàn nhà. Ta đã nghĩ đó là những người vô gia cư cho đến khi Meg ớn lạnh. "Đó có phải những nữ thần cây?"

Grover hét lên báo động. "Agave? Money Maker?" cậu chạy nhanh về phía trước, bọn ta đuổi theo phía sau.

Agave là một tinh linh tự nhiên khổng lồ, xứng đáng với loài cây của cô. Đứng đó, cô phải cao ít nhất 7 feet, với làn da xanh xám, chân tay dài và mái tóc lờm chờm mà có thể giết chết đầu gối theo nghĩa đen. Quanh cổ, cổ tay, cổ chân của cô là những cái đai bằng gai, để phòng ai đó có ý định xâm nhập vào không gian của cô. Quỳ xuống bên cạnh bạn của mình, Agave trông không tệ lắm cho tới khi cô quay lại, để lộ ra những vết bồng. Phần mặt bên trái của cô là một khối những mô cháy xém và nhựa cây lóng lánh. Tay trái của cô không có gì ngoài những dây quấn khô héo màu nâu.

"Grover!" cô hét lên. "giúp Money Maker. Làm ơn!"

Cậu quỳ xuống cạnh nữ thần cây bị thương.

Ta chưa bao giờ nghe đến loài cây Money Maker trước đây, nhưng ta có thể thấy vì sao cô được đặt tên như vậy. Tóc của cô là một cụm dày những dải tóc bện màu xanh lá. Váy cô cũng được làm cùng chất liệu, vì vậy diện mạo cô như thể được tắm trong cơn mưa tiền xu. Khuôn mặt của cô có lẽ đã từng rất xinh đẹp, nhưng giờ nó nhăn lại như quả bóng bay trong một bữa tiệc đã tổ chức được hàng tuần. Từ việc quỳ xuống, đôi chân của cô đã không còn- bị cháy mất. Cô cố để tập trung vào bọn ta, nhưng đôi mắt của cô đã mờ đục. Khi cô di chuyển, những đồng xu rơi khỏi tóc và váy của cô.

"Grover ở đây?" Cô nghe như thể đang hít thở một loại khí trộn lẫn giữa khí xianua và mặt kim loại. "Grover... chúng tôi đã rất gần."

Vị thần rừng bậm môi dưới. Mắt cậu rơm rớm nước mắt. "Chuyện gì đã xảy ra? Làm thế nào-"

"Dưới đó," Agave nói. "Những ngọn lửa. Cô ấy vừa mới ra khỏi nơi nào đó. Ma thuật-" Cô bắt đầu chảy ra nhựa cây.

Piper liếc một cách cảnh giác xuống hành lang. "Tôi sẽ do thám phía trước. Sẽ trở lại ngay. Tôi không muốn bị bắt một cách bất ngờ."

Agave cố gắng nói chuyện lần nữa nhưng cô ngã sang một bên. Bằng cách nào đó, Meg đỡ được cô và dựng cô dậy mà không mà không bị gai đâm vào. Cô chạm vào cai nữ thần cây, thì thầm trong hơi thở, Lớn lên, Lớn lên, Lớn lên. Những vết nứt bắt đầu liền lại trên khuôn mặt cháy xém của Agave. Hơi thở của cô dịu lại. Rồi Meg chuyển qua Money Maker. Cô đặt tay lên ngực của nữ thần cây, sau đó lùi lại khi càng nhiều những cánh hoa ngọc bích rung lên lóng lánh.

"Tôi không thể giúp nhiều cho cô ấy ở dưới này," Meg nói. "Họ đều cần có nước và ánh sáng mặt trời. Ngay bây giờ."

"Tôi sẽ đưa họ lên mặt đất." Grover nói.

"Tôi sẽ giúp," Meg nói.

"Không."

"Grover-"

"Không!" giọng của cậu vỡ vụn. "Một khi tôi ở bên ngoài, tôi có thể chữa lành cho họ cũng như em vậy. Đây là nhóm tìm kiếm của tôi, ở đây theo yêu cầu của tôi. Trách nhiệm của tôi là giúp họ. Bên cạnh đó, cuộc tìm kiếm của em là ở dưới này với Apollo. Em thật sự muốn ngài ấy đi tiếp mà không có em?"

Ta nghĩ đó là một điểm tuyệt vời. Ta sẽ cần sự trợ giúp của Meg.

Ta hăng giọng. "Well, ta chắc rằng nếu ta phải..."

Meg và Grover đã không còn hứng thú với ta, như thể những cảm xúc của ta không phải mối bận tâm chính của họ. (Ta biết. Ta cũng không tin được điều đó.) Cùng nhau họ giúp Agave đứng lên.

"Tôi ổn," Agave khẳng định, đi chập chững một cách nguy hiểm.
"Tôi có thể đi được. Hãy chờ Money Maker."

Một cách lịch sự, Grover đỡ cô ấy.

"Cẩn thận," Meg cảnh báo. "Đừng lắc cô ấy không thì cô ấy sẽ mất tất cả những cánh hoa."

"Không lắc Money Maker," Grover nói. "Nhớ rồi. Chúc may mắn!"

Grover đi nhanh vào bóng tối cùng với hai nữ thần cây vừa đúng lúc Piper quay lại.

"Họ đi đâu vậy?" Piper hỏi.

Meg giải thích.

Piper nhăn mặt. "Tôi mong họ sẽ thoát ra dễ dàng. Nếu tên lính canh tỉnh dậy..."

Cô để ý nghĩ trôi đi. "Đằng nào thì, chúng ta tốt hơn hết nên tiếp tục đi. Hãy cảnh giác. Hãy nhìn xung quanh."

Nói ngắn gọn về việc tiêm caffein nguyên chất vào trong người ta và gây sững sốt cho đồ lót, ta không chắc làm thế nào ta có thể trở nên cảnh giác hơn hay quay đầu xung quanh, nhưng Meg và ta theo sau Piper xuống dưới hội trường huỳnh quang tối tăm.

Lại 30 yard nữa, và hành lang mở ra một khoảng không gian mênh mông trông như...

"Khoan đã," ta nói. "Đây có phải bãi đỗ xe tầng hầm?"

Nó chắc chắn trông giống như vậy, trừ sự vắng mặt hoàn toàn của những chiếc ô tô. Kéo dài vào trong bóng tối, sàn xi măng đánh bóng được

sơn những mũi tên chỉ đường màu vàng và những hàng kẻ ô trống rỗng. Những hàng cột vuông chống trần nhà khoảng 20 feet bên trên. Ghi trên đó là một vài chỉ dẫn như: BÓP CÒI. LỐI RA. NHƯỜNG ĐƯỜNG BÊN TRÁI.

Trong một thành phố xe điên cuồng như LA, nó trông có vẻ cũ kỹ như kiểu ai đó đã bỏ hoang một bãi đỗ xe có thể sử dụng. Rồi lại lần nữa, ta nghĩ à, thanh đường phố nghe có vẻ hay hơn khi sự lựa chọn khác của bạn là một mê cung rùng rợn cùng với những người bị truy nã, những nhóm tìm kiếm của các nữ thần cây và nhân viên chính phủ.

"Chính là nơi này," Piper nói. "Nơi Jason và tôi bị chia cắt."

Mùi lưu huỳnh nồng hơn ở đây, trộn lẫn với mùi thơm giòn ngọt... như mùi đinh hương và mật ong. Nó khiến ta cúi kính, nhắc ta nhớ về một thứ mà ta không thể định vị- một thứ nguy hiểm. Ta gạt bỏ thôi thúc muốn chạy trốn của mình.

Meg nhăn mũi. "Pee-yoo."

"Đúng vậy." Piper đồng ý. " Lần trước ở đây cũng có mùi này. Tôi nghĩ nó có nghĩa..." Cô lắc đầu. "Đằng nào thì, ở ngay đây thôi, một bức tường lửa bất chợt xuất hiện từ hư vô. Jason chạy về bên phải. Tôi đi về bên trái. Tôi muốn nhắc là- sức nóng đó có vẻ có ác ý. Nó là ngọn lửa dữ dội nhất mà tôi từng cảm nhận kể từ khi tôi chiến đấu với Enceladus."

Ta rùng mình, nhớ lại về hơi thở bốc lửa của tên khổng lồ. Bọn ta thường gửi cho hãn những chiếc hộp đầy kẹo cao su kháng axit cho hãn vào lễ hội Saturnalia, chỉ để chọc tức hãn.

"Và sau khi cô và Jason bị chia cắt?" ta hỏi.

Piper di chuyển đến cái cột gần nhất. Cô đưa tay dọc theo biển hiệu một ghi nhường đường. "Tôi cố gắng tìm cậu ấy, tất nhiên rồi. Nhưng cậu

ấy đã biến mất. Tôi đã tìm kiếm một thời gian dài. Tôi đã khá bối rối. Tôi không muốn mất v một người nữa..."

Cô do dự, ta hiểu. Cô đã phải chịu đựng việc mất đi Leo Valdez, người đến gần đây cô vẫn nghĩ là đã chết. Cô không muốn mất thêm một người bạn khác.

"Đằng nào thì," cô nói. "Tôi bắt đầu nghĩ thấy mùi hương đó. Cái mùi hương của đinh hương đo?"

"Nó khá dễ để phân biệt." ta đồng ý.

"Kính tởm." Meg nói.

"Nó càng ngày càng đậm hơn." piper nói. "Sự thật thì, tôi đã sợ hãi. Một mình, trong bóng tối, tôi đã phát hoảng. Tôi đã rời đi." Cô nhăn mặt. "Không anh hùng cho lắm, tôi biết."

Ta không có ý định buộc tội, khi sự thật là đầu gối ta đang đập vào nhau với mã Morse ghi CHẠY ĐI!

"Jason xuất hiện sau đó," Piper nói. "Đơn giản là đi ra từ lối ra. Cậu ấy không nói chuyện gì đã xảy ra. Cậu chỉ nói trở về từ địa cung sẽ không hoàn thành gì cả. Cậu trả lời là một nơi khác. Cậu nói cậu ấy muốn xem xét lại một vài ý tưởng và sẽ nói lại với tôi sau." Cô nhún vai. "Đó là 2 tuần trước. Tôi vẫn đang chờ."

"Cậu ấy đã tìm thấy nhà tiên tri." ta đoán.

"Đó không phải điều tôi đang băn khoăn. Có thể nếu chúng ta đi lối đó_" Piper chỉ về hướng bên phải_ "chúng ta sẽ biết được."

Không có ia di chuyển. Không aii trong bọn ta hét lên HOORAY! và bỏ qua bóng tối vui vẻ đầy mùi lưu huỳnh.

Những suy nghĩ của ta quay tròn nhanh đến nỗi ta thắc mắc nếu đầu ta là một cái đu quay.

Sức nóng có ác ý, như thể nó có tính cách. Biệt danh của tên hoàng đế: Neos Helios, mặt trời mới, Caligula cố gắng gán cho bản thân mình như một vị thánh sống. Một điều mà Macro đã nói: ta mong các người rời đi để cho Người bạn phép thuật của hoàng đế chơi đùa cùng.

Và mùi hương, đinh hương và mật ong... giống một loại nước hoa cổ xưa, kết hợp với lưu huỳnh.

"Agave nói ' cô ta chỉ xuất hiện từ hư vô'," ta nhớ lại.

Tay của Piper nắm chặt lấy chuôi con dao găm. "Tôi đã mong rằng tôi nghe nhầm. Hoặc có thể từ 'cô ấy' là chỉ Money Maker."

"Hey," Meg nói. "Nghe này."

Thật khó để có thể nghe được gì khi đầu ta xoay mòng mòng cùng những tiếng kêu lách tách của điện ở trong đồ lót của ta, nhưng cuối cùng, ta nghe thấy nó: tiếng loảng xoảng của gỗ và kim loại vang vọng trong bóng tối, và những tiếng rít của những sinh vật to lớn di chuyển với một tốc độ cao.

"Piper," ta nói, "mùi nước hoa gợi cho cô nhớ về cái gì? Hoặc cô sợ thứ gì?"

Đôi mắt của cô giờ đây có màu xanh điện, giống như chiếc lông của yêu nữ mình người cánh chim của cô. "M- một kẻ thù cũ, một người mà mẹ tôi đã cảnh báo rằng tôi sẽ gặp lại vào một ngày nào đó. Nhưng cô ta không thể nào-"

"Một nữ phù thủy," ta đoán

"Mọi người," Meg ngắt lời.

"Yeah," giọng của Piper lạnh và trầm hơn, như thể cô vừa nhận ra rằng chúng ta đang có bao nhiêu rắc rối.

"Một nữ phù thủy đến từ Colchis," Ta nói. "Một đứa cháu của Helios, người đánh xe."

"Kéo bởi những con rồng," Piper nói.

"Mọi người," Meg nói, khẩn trương hơn. "Chúng ta phải trốn đi."

Quá muộn, tất nhiên rồi.

Cỗ xe chạy rầm rập quanh góc, kéo bởi hai con rồng vàng song sinh, chúng phun ra khói vàng từ lỗ mũi như những đầu máy chạy bằng lưu huỳnh. Người lái xe không hề thay đổi kể từ lần cuối ta gặp cô ta, khoảng vài ngàn năm trước. Cô ta vẫn có mái tóc đen vương giả, bộ váy lụa đen bông bênh xung quanh cô.

Piper rút dao ra. Cô bước lên phía trước. Meg đi theo cô, triệu hồi những thanh kiếm và đứng sánh vai cùng với con gái của Aphrodite. Ta, một cách ngu ngốc, đứng cạnh họ.

"Medea," Piper thốt ra từ đó với nhiều sự căm ghét và gượng ép như thể cô vừa thổi ra một phi tiêu từ ống thổi của cô.

Nữ phù thủy kéo dây cương, dừng cỗ xe của mình lại. Dưới những tình huống khác, ta có thể sẽ tận hưởng vẻ ngạc nhiên trên mặt cô ta, nhưng nó không kéo dài lâu.

Medea cười với một niềm vui đích thực. "Piper McLean, cô gái yêu quý." Cô ta chuyển ánh mắt tham lam vào người ta. "Đây là Apollo, đúng không? Ôi, ngài đã tiết kiệm cho ta rất nhiều thời gian và công sức. Và sau

khi chúng ta xong việc, ngài sẽ là một bữa ăn nhẹ tuyệt vời cho những con rồng của ta!"

ĐỊA CUNG RỰC LỬA

Rick Riordan

dtv-ebook.com

Chương 16

Hãy cùng thi nói chuyện mê hoặc,

Cô thật xấu xí và cô tệ,

Kết thúc. Ta có thắng không?

Những con rồng mặt trời... Ta ghét chúng. Và ta là thần mặt trời.

Khi những con rồng di chuyển, chúng không quá lớn. Với một chút bơi trơn và cơ bắp, bạn có thể nhét một con rồng vào một chiếc xe giải trí của người thường. (Và ta đã từng làm thế. Mọi người phải nhìn thấy khuôn mặt Hephaestus khi ta yêu cầu anh ta đi vào bên trong chiếc Winnebago (xe nhà di động) để kiểm tra bàn đạp phanh.

Nhưng vì sự thiếu thốn về kích thước, những con rồng mặt trời được ban cho sự xấu xa.

Cặp thú cưng song sinh của Medea gầm gừ và cáu kỉnh, răng nanh của chúng trông như sứ ở trong lò nung trong miệng chúng. Nhiệt nóng gợn lên trên những vảy vàng của chúng. Những đôi cánh của chúng gấp lại trên lưng, lóe lên như những tấm pin mặt trời. Tệ hơn cả là đôi mắt màu cam phát sáng...

Piper xô ta, làm gián đoạn tầm nhìn của ta. "Đừng nhìn," cô cảnh báo. "Chúng sẽ làm ngài tê liệt."

"Ta biết," ta thì thầm, mặc dù chân của ta đang trong quá trình hóa đá. Ta quên mất rằng ta đã không còn là thần. Ta đã không còn miễn dịch với những thứ nhỏ nhặt như mắt của rồng mặt trời, bạn biết đấy, có thể bị giết.

Piper huých khuỷu tay vào Meg. "Hey. Em nữa."

Meg chớp mắt, thoát khỏi sự ngẩn ngơ. "Gì vậy? Chúng thật đẹp."

"Cảm ơn, bé yêu!" giọng của Medea trở nên lịch sự và mềm mại. "Chúng ta vẫn chưa chính thức gặp mặt. Ta là Medea. Và rõ ràng con là Meg McCaffrey. Ta đã nghe rất nhiều điều về con." Cô ta đỗ cỗ xe ngay cạnh cô bé. "Đến đây nào, con yêu. Con không cần sợ ta. Ta là bạn của cha nuôi của con. Ta sẽ đưa con đến chỗ ông ấy."

Meg nhăn mặt, lưỡng lự. Lưỡi kiếm của cô chúc xuống. "Cái gì?"

"Cô ta đang dùng lời nói mê hoặc." giọng của Piper dội vào mặt ta như một cốc nước đá. "Meg, đừng nghe cô ta. Apollo, ngài nữa."

Medea thờ dãi. "Thật sao, Piper McLean? Có phải chúng ta sẽ có một cuộc thi mê hoặc?"

"Không cần," Piper nói. "Tôi sẽ thắng lần nữa."

Medea uốn lưỡi, một sự bắt chước những con rồng mặt trời của cô ta khá tốt. "Meg thuộc về cha nuôi của cô bé." Cô ta đưa tay về phía ta như thể muốn đẩy đi một ít rác rưởi. "Không phải với lý do xin lỗi một vị thần này."

"Này!" ta phản đối. "Nếu ta có sức mạnh của ta-"

"Nhưng ngài không có," Medea nói. Hãy nhìn lại bản thân, Apollo. Hãy nhìn xem cha ngài đã làm gì! Mặc dù vậy, không cần phải lo lắng.

Những khốn khổ của ngài sắp đến hồi kết rồi. Ta sẽ vất kiệt nốt bất cứ thứ sức mạnh nào còn lại và sử dụng nó thật tốt!"

Những ngón tay của Meg chuyển thành màu trắng trên chuôi kiếm. "Cô ta có ý gì?" cô thì thầm. "Này, quý cô phép thuật, ý cô là gì?"

Nữ phù thủy mỉm cười. Cô ta không còn đeo vương miện của mình-công chúa của Colchis, nhưng ở cổ cô ta vẫn đeo một chiếc dây chuyền vàng lấp lánh- ngọn đuốc của Hecate. "Tôi có nên nói với cô bé không, Apollo, hay ngài sẽ? Chắc chắn ngài biết vì sao ta đưa ngài tới đây."

Vì sao cô ta đưa ta đến đây.

Như thế mỗi bước ta đi kể từ khi ta trèo ra khỏi cái thùng rác ở Manhatta đã được sắp đặt trước, được dàn dựng bởi cô ta... Vấn đề là: ta thấy chuyện đó hoàn toàn hợp lý. Nữ phù thủy này đã phá hủy toàn bộ vương quốc. Cô ta đã phản bội chính cha ruột của mình để giúp Jason nguyên bản trộm Bộ lông cừu vàng. Cô ta đã giết anh trai của mình và chặt anh ta thành những mảnh nhỏ. Cô ta đã giết chính con ruột của mình. Cô ta là kẻ tàn bạo và khao khát quyền lực nhất trong những tín đồ của Hecate, và cũng là người ghê gớm nhất. Không chỉ vậy mà cô ta còn là một á thần của dòng máu cổ xưa, cháu gái của Helios, Titan mặt trời.

Điều đó có nghĩa...

Tất cả đến với ta cùng một lúc, một sự nhận thức tồi tệ đến nỗi đầu gối ta oằn xuống.

"Apollo!" Piper kêu lên. "Đứng dậy mau."

Ta cố. Ta thật sự đã cố. Nhưng các chi không hợp tác với ta. Ta cong lưng trên cả bốn chi và rên rỉ đau đớn. Ta nghe thấy tiếng vỗ tay và tự hỏi có phải những chiếc neo đã neo giữ tâm trí ta vào hộp sọ của người phạm này có phải đã gãy không.

Rồi ta nhận ra Medea đang dành cho ta một tràng vỗ tay lịch sự.

"Đây rồi." cô ta cười thầm. "Nó đã mất một thời gian, nhưng ngay cả bộ não chậm chạp của ngài cuối cùng cũng đến được đó."

Meg đỡ lấy tay ta. "Anh sẽ không nhượng bộ, Apollo," cô ra lệnh. "Nói với tôi chuyện gì đang xảy ra."

Cô kéo mạnh ta để ta đứng lên.

Ta cố gắng để định hình những từ ngữ, cố gắng hoàn thành yêu cầu giải thích của cô. Ta đã mắc lỗi khi nhìn vào Medea, đôi mắt của cô ta cũng mê hoặc như của những con rồng. Trên mặt cô ta, ta nhìn thấy niềm vui và sự bạo lực xấu xa của Helios, ông cô ta, khi ông ta vẫn còn ở đỉnh cao trước khi ông ta rơi vào quên lãng, trước khi ta thế chỗ của ông ta trở thành chủ nhân của cỗ xe mặt trời.

Ta nhớ làm thế nào mà hoàng đế Caligula chết. Hẳn ta đang định rời khỏi Rome, lên kế hoạch dong buồm đến Ai Cập và xây dựng thủ đô mới ở đó, ở nơi mà con người hiểu về những vị thần sống. Hẳn đã có ý định biến bản thân trở thành một vị thần sống: Neos Helios, mặt trời mới- không chỉ trong một cái tên, theo nghĩa đen. Đó là lý do vì sao pháp quan của hẳn vội vàng giết chết hẳn vào buổi tối trước khi hẳn rời khỏi thành phố.

Mục đích cuối cùng của hẳn là gì? Grover đã từng hỏi.

Thần rừng cổ vẫn tinh thần cho ta đã đi đúng hướng.

"Caligula luôn luôn có một mục đích," ta nói giọng ồm ồm. "Hẳn ta muốn là trung tâm của tạo hóa, vị thần mặt trời mới. Hẳn ta muốn thay thế ta, giống cái cách mà ta thay thế Helios."

Medea mím cười. "Và nó thật sự không xảy ra với một vị thần tốt hơn."

Piper di chuyển. "Ý ngài là gì... thế chỗ?"

"Thay thế!" Medea nói, sau đó bắt đầu đếm ngón tay như thể đang truyền lại những mẹo nấu ăn trên tivi ban ngày. "Đầu tiên, ta sẽ chiết xuất từng chút một bản chất thần thánh của Apollo- thứ mà hiện giờ không có nhiều lắm, vì vậy nó sẽ không mất nhiều thời gian. Sau đó ta sẽ thêm chiết xuất của ngài ấy vào bất kỳ thứ gì mà ta đã nấu, những sức mạnh còn sót lại của người ông yêu quý của ta."

"Helios," ta nói. "Ngọn lửa trong địa cung. T-ta nhận ra sự giận dữ của ông ta."

"À, ông có hơi cáu kỉnh." Medea nhún vai. "Điều đó xảy ra khi cuộc sống của ông biến thành hư vô, rồi cháu gái của ông triệu hồi ông trong một ít thời gian, cho tới khi ông ấy trở thành một cơn bão lửa dữ dội. Ta ước ngài phải chịu đựng những gì mà Helios chịu đựng- rít lên trong hàng thiên niên kỷ trong trạng thái nửa tỉnh nửa mê, chỉ để nhận thức được những gì mà ông đã mất đi và cảm nhận nỗi đau và sự oán giận. Nhưng, thánh thần ơi, chúng ta không có nhiều thời gian, Caligula đang lo lắng. Ta sẽ lấy đi những gì còn lại của ngài và Helios, truyền lại sức mạnh đó vào hoàng đế bạn ta, và ngạc nhiên chưa, một vị thần mặt trời mới!"

Meg càu nhàu. "Thật ngu ngốc," cô nói, như thể Medea vừa nghĩ ra luật chơi mới cho trò trốn tìm. "Cô không thể làm thế. Cô không thể hủy diệt một vị thần và tạo ra một người mới!"

Meadea không thèm trả lời.

Ta biết rằng điều mà cô ta miêu tả hoàn toàn có thể. Những hoàng đế của Rome đã biến bản thân thành những bán thần chỉ đơn giản bằng cách nhận sự thờ phụng của dân chúng. Qua hàng thế kỉ, nhiều người phàm đã biến bản thân thành thần, hoặc được ban thành thần bởi những cư dân trên

đỉnh Olympia. Cha ta, Zeus, đã biến Ganymede thành một vị thần chỉ đơn giản bởi vì anh ta đáng yêu và biết cách rót rượu.

Để tiêu diệt một vị thần... hầu hết những Titan đã bị giết hoặc bị trục xuất hàng ngàn năm trước. Và ta đang đứng ở ngay đây, chỉ là một người phàm trần, bị tước bỏ sức mạnh thần thánh lần thứ 3, đơn giản bởi vì Cha ta muốn dạy ta một bài học.

Đối với một nữ phù thủy có sức mạnh như Medea, loại ma thuật như vậy hoàn toàn trong tầm tay, được cung cấp cho một nạn nhân đủ yếu để có thể chống trả- như tàn dư của một Titan đã tan biến, hoặc một tên ngốc 16 tuổi tên là Lester người mà đã đi ngay vào cái bẫy của cô ta.

"Cô sẽ phá hủy ngay cả chính ông của mình?" ta hỏi.

Medea nhún vai. "Sao không? Những vị thần các người đều là gia đình, nhưng các người vẫn muốn giết nhau."

Ta ghét khi nữ phù thủy độc ác đã đúng.

Medea đưa tay về phía Meg. "Bây giờ, con yêu, hãy lên đây với ta. Chỗ của con là cùng với Nero. Tất cả sẽ được tha thứ, ta hứa đấy."

Những lời nói mê hoặc chảy qua những từ mà cô ta nói như nhựa của nha đam- nhớt nháp và lạnh nhưng bằng cách nào đó lại rất mượt mà. Ta không nghĩ Meg có khả năng chống cự lại nó. Quá khứ của cô bé, cha nuôi của cô, đặc biệt là tên quái vật- chúng không bao giờ rời khỏi tâm trí cô.

"Meg," Piper đáp lại, "đừng để ai nói với em phải làm gì. Hãy tự kiểm soát lý trí của em."

Chúc cho trực giác của Piper sẽ hấp dẫn được tính cách bướng bỉnh của Meg. Và chúc cho sự bướng bỉnh của Meg sẽ lấp đầy trái tim bé nhỏ

của cô bé. Cô đặt bàn rthaan đứng giữa ta và Medea. "Apollo là đấng tở ngược
nghịch của tôi. Bà không thể có anh ta."

Nữ phù thủy thở dài. "Ta trân trọng sự dũng cảm của con, con yêu.
Nero nói với ta con rất đặc biệt. Nhưng sự kiên nhẫn của ta có giới hạn. Ta
có nên nếm mùi một chút thứ mà con vừa nhận được không?"

Medea đánh dây cương và những con rồng đột kích lên.

ĐỊA CUNG RỰC LỬA

Rick Riordan

dtv-ebook.com

Chương 17

Phil và Don đã mất,

Tạm biệt, tình yêu và sự hạnh phúc,

Xin chào, sự mất đầu.

Cũng như những vị thần khác, ta thích nhìn mọi người chạy đi trong khi ta điều khiển cỗ xe ngựa, nhưng ta không thích cái ý tưởng trở thành người phải chạy.

Khi những con rồng nện về phía bọn ta, Meg đứng yên một chỗ, điều mà hoặc là đáng ngưỡng mộ hoặc là muốn tự tử. Ta cố để quyết định là một tên hèn núp sau lưng cô bé hay nhảy ra phía con đường-cả hai lựa chọn đều không đáng ngưỡng mộ hay cũng không giống tự tử- khi sự lựa chọn trở nên không thích hợp. Piper ném con dao găm, đâm vào mắt trái của con rồng.

Con rồng bên trái gầm lên đau đớn, đẩy vào con rồng bên phải, và làm chiếc xe bị chệch ra khỏi đường. Medea ném mình qua bọn ta, ngoài tầm với của những thanh kiếm của Meg, và biến mất vào trong bóng tối khi hét lên lảng mạ những con thú cưng của mình bằng tiếng Colchian cổ- một thứ tiếng đã không còn được sử dụng, nhưng có hơn 20 từ khác nhau cho một từ giết và không có một từ nào để nói về đá Apollo. Ta ghét tiếng Colchian.

"Mọi người có ổn không?" Piper hỏi. Chóp mũi của cô đỏ lên. Chiếc lông yêu nữ mình người cánh chim của cô cháy âm ỉ trên mái tóc của cô.

Những thứ như vậy xảy ra khi chạm trán với những con rắn lằn nóng bỏng.

"Ồn," Meg càu nhàu. "Em thậm chí còn không được đâm vào bất cứ thứ gì."

Ta chỉ vào vỏ dao trống rỗng của Piper. "Ném chuẩn đấy."

"Yeah, bây giờ nếu tôi có chỉ có thêm dao găm. Tôi đoán tôi sẽ sử dụng ống thổi phi tiêu."

Meg lắc đầu. "Chống lại những con rồng đó? chị có nhìn thấy bộ da bọc như được bọc thép của chúng không? Em sẽ hạ chúng bằng kiếm của em."

Ở đằng xa, Medea tiếp tục la hét, cố để điều khiển những con quái vật của cô ta. Tiếng bánh xe chói tai nói với ta rằng cỗ xe đang rẽ sang một hướng khác.

"Meg," ta nói, "Medea chỉ cần dùng một lời nói mê hoặc là đã có thể hạ gục được em. Nếu cô ta nói trượt chân ngay lúc đó..."

Meg trừng mắt nhìn ta, như thể đó là lỗi của ta nếu nữ phù thủy sử dụng lời nói mê hoặc. "Chúng ta có cách nào để khiến quý cô ma thuật im miệng không?"

"Nó sẽ dễ hơn khi em bịt tai lại," ta gợi ý.

Meg rút lại lưỡi kiếm của mình. Cô lục tìm trong đồng hồ của mình trong khi tiếng ầm ầm của tiếng bánh xe ngựa trở nên nhanh hơn và gần hơn.

"Nhanh lên," ta nói.

Meg xe mở một túi hạt giống. Cô rắc một ít vào tai, sau đó bịt mũi lại và thở ra. Những khóm hoa Bluebonnet nở ra từ tai cô.

"Thật thú vị," Piper nói.

"Cái gì?" Meg hét lên.

Piper lắc đầu. Đừng bận tâm.

Meg đưa cho bọn ta hạt giống Bluebonnet. Bọn ta đều từ chối. Piper, ta đoán, có sự kháng cự tự nhiên đối với lời nói mê hoặc. Còn ta, ta không có ý định đến gần để trở thành mục tiêu chính của Medea. Ta cũng không có điểm yếu như Meg- một ước muốn mâu thuẫn, tội lỗi nhưng mạnh mẽ, để làm hài lòng cha dượng của cô và giành lại một mái ấm và gia đình- đó là điều mà Medea có thể khai thác. Bên cạnh đó, cái ý tưởng đi lại xung quanh với hoa trong tai khiến ta buồn nôn.

"Hãy chuẩn bị sẵn sàng," ta cảnh báo.

"CÁI GÌ?" Meg hỏi.

Ta chỉ về phía cổ xe của Medea, lúc này đang lao về phía bọn ta từ bóng tối lơ mờ. Ta đưa tay lên cổ họng, ký hiệu cho giết nữ phù thủy và những con rồng của cô ta.

Meg triệu hồi những thanh kiếm của cô.

Cô lao về phía những con rồng như thể chúng không to gấp 10 lần cô.

Medea hét lên như thể cô ta thật sự lo lắng, "Tránh ra, Meg!"

Meg lao vào, đôi tai nở hoa của cô nảy lên xuống như cánh chuồn chuồn xanh khổng lồ. Ngay trước khi va chạm trực diện, Piper hét lên, "RỒNG, DỪNG LẠI!"

Medea hét lại, "RỒNG, ĐI!"

Kết quả: sự hỗn loạn chưa từng được thấy kể từ kế hoạch Thermopylae.

Những con thú bị mắc kẹt trong dây cương của chúng, Rồng Phải lao về phía trước, Rồng Trái thì dừng lại. Phải loạng choạng, kéo Trái về phía trước, hai con rồng đâm vào nhau. Dây cương xoắn vào nhau và cỗ xe lật nghiêng về một phía, hất Medea qua vỉa hè như một con bò bật ra từ máy phóng.

Trước khi những con rồng có thể hoàn hồn lại, Meg lao vào với hai thanh kiếm của cô. Cô chặt đầu Trái và Phải, giải phóng từ cơ thể chúng một luồng nhiệt nóng đến nỗi xoang mũi của ta như thể bị rán.

Piper chạy về phía trước và cầm con dao của cô vài mắt những con rồng đã chết.

"Làm tốt lắm," cô nói với Meg.

"CÁI GÌ?" Meg hỏi lại.

Ta đi ra từ sau một cái cột xi măng, nơi ta đã lấy can đảm để ẩn nấp, phòng trường hợp những người bạn của ta cần hỗ trợ.

Những vũng máu rồng bốc lên từ dưới chân Meg. Phụ kiện hoa lá trang trí tai của cô bé bốc khói, và đôi mà cô bốc cháy, nhưng nhìn chung thì cô không bị thương. Sức nóng tỏa ra từ cơ thể của những con rồng mặt trời đang bắt đầu nguội dần.

Cách đó khoảng 30 feet, một biển hiệu ghi DÀNH CHO XE HỢP ĐỒNG, Medea gắng sức đứng lên. Kiểu tóc bện tối màu của cô ta bị hỏng, xơ trăn xuống một bên mặt của cô ta như dầu chảy ra từ một tàu chở dầu bị thủng. Cô ta lao đảo về phía trước, nhe răng ra.

Ta lấy cây cung từ vai mình và bắn một phát. Ta nhắm bắn mức tiêu tử tể, nhưng ngay cả với một người phàm trần, sức mạnh của ta vẫn quá yếu ớt. Medea búng tay. Một cơn gió mạnh gửi mũi tên của ta vào trong bóng tối.

"Người đã giết Phil và Don!" nữ phù thủy gầm lên. "Chúng đã ở cùng với ta hàng thiên niên kỉ!"

"CÁI GÌ?" Meg hỏi.

Với một cái phẩy tay, Medea triệu hồi một luồng gió mạnh. Meg bị thổi bay qua bãi đỗ xe, đâm vào một cột trụ và sụp xuống, những thanh kiếm của cô rơi loảng xoảng xuống sàn nhà.

"Meg!" ta cố chạy đến bên cô bé, nhưng càng nhiều những cơn gió cuốn lấy ta, nhốt ta vào trong xoáy gió.

Medea cười lớn. "Hãy ở yên đây, Apollo. Tôi sẽ đến đó trong chốc lát. Đừng lo lắng về Meg. Hậu duệ của Plemnaeus rất khó bị tổn thương. Tôi sẽ không giết con bé trừ khi bị buộc phải làm vậy. Nero muốn con bé còn sống."

Hậu duệ của Plemnaeus? Ta không chắc nó nghĩa là gì, hoặc làm thế nào mà nó lại liên quan đến Meg, nhưng cái ý nghĩ cô bé sẽ quay trở lại bên cạnh Nero khiến ta còn mâu thuẫn hơn.

Ta ném mình vào cơn lốc xoáy thu nhỏ. Những cơn gió đẩy ta trở lại. Nếu bạn đã từng đưa tay ra ngoài cửa sổ trên chiếc maserati mặt trời khi nó tăng tốc, và cảm nhận lực cắt của những cơn gió với vận tốc hàng ngàn dặm trên giờ như muốn xé toạc những ngón tay bất tử của bạn, ta chắc mọi người sẽ thấy nó có liên quan.

"Còn với người, Piper..." Đôi mắt của Medea lấp lánh như đá đen. "Người có còn nhớ những đầy tớ trên không của ta, những venti không? Ta

có thể đơn giản sai một tên ném người vào tường và khiến từng cái xương trong người người vỡ nát, nhưng như thế thì còn gì vui nữa?" Cô ta dừng lại và dường như đang cân nhắc các từ ngữ. "Thật ra, như thế sẽ rất vui!"

"Quá đáng sợ?" Piper thốt ra. "Khi đối mặt với ta, phụ nữ với phụ nữ?"

Medea cười khinh bỉ. "Tại sao những anh hùng luôn làm như vậy? Tại sao chúng cố chế nhạo ta để khiến ta làm những việc ngu ngốc?"

"Bởi thường thì nó sẽ có tác dụng," Piper nói một cách ngọt ngào. Cô cúi gập xuống với chiếc ống thổi trong tay và bên ta còn lại là con dao của cô, sẵn sàng lao tới hoặc né tránh nếu cần thiết. "Cô luôn nói sẽ giết ta. Cô luôn nói về sức mạnh của cô. Nhưng tôi luôn đánh bại cô. Tôi không nhìn thấy một nữ phù thủy quyền lực. Tôi nhìn thấy một phụ nữ với hai con rồng đã chết và một kiểu tóc dở tệ."

Ta hiểu Piper đang làm gì, tất nhiên rồi. Cô đang kéo dài thời gian cho bọn ta- cho Meg lấy lại ý thức, và cho ta để có thể tìm được đường ra khỏi nhà giam lốc xoáy. Cả hai đều giống nhau. Meg nằm bất động ở nơi cô bé vừa ngã xuống. Cố gắng hết sức có thể, ta cũng không thể xông ra khỏi lốc xoáy được.

Medea chạm vào mái tóc lờm chờm của mình, sau đó kéo tay ra khỏi.

"Người chưa bao giờ đánh bại được ta, Piper McLean," cô ta lầm bầm. "Thực tế, cô đã giúp ta một ân huệ khi phá hủy nhà của ta ở Chicago năm ngoái. Nếu không nhờ đó, ta đã không tìm được người bạn mới của ta ở Los Angeles. Mục tiêu của bọn ta thật sự rất giống nhau."

"Ôi, cho tôi xin," Piper nói. "Cô và Caligula, tên hoàng đế La Mã điên nhất trong lịch sử? Một sự phù hợp được tạo ra từ Tartarus. Thật ra, đó là nơi tôi sẽ gửi cô đến."

Phía bên kia đồng hồ nát của cỗ xe, những ngón tay của Meg McCaffrey động đậy. Cái bịt tai bằng hoa blubonnet của cô rung lên khi cô hít một hơi sâu. T achuaw bao giờ cảm thấy vui đến thế khi nhìn thấy những bông hoa dại run lên trong tai của ai đó!

Ta đẩy vai của mình để chống lại những cơn gió. Ta vẫn không thể vượt qua được, nhưng hàng rào dường như đã mỏng hơn, như thể Medea đang mất tập trung với những tay sai của cô ta. Venti là những linh hồn hay thay đổi. Nếu không có Medea điều khiển, những đầy tớ trên không sẽ rất dễ mất hứng thú và bay đi tìm chim bồ câu hoặc phi công lái máy bay để quấy rối.

"Thật can đảm, Piper," nữ phù thủy nói. "Caligua muốn giết người và Jason Grace, người biết không. Nó sẽ đơn giản hơn. Nhưng ta đã thuyết phục ông ta rằng nó sẽ tốt hơn khi để người phải chịu đựng sự trục xuất. Ta thích cái ý tưởng người và người cha phạm trần nổi tiếng của người mắc kẹt trong một trang trại bán thú ở Oklahoma, cả hai người sẽ dần trở nên điên cuồng bởi sự nhàm chán và sự tuyệt vọng."

Cơ hàm của Piper căng cứng. Đột nhiên cô khiến ta nhớ đến mẹ của cô ấy, Aphrodite, bất cứ khi nào một ai đó trên Trái Đất so sánh vẻ đẹp của họ với cô. "Cô sẽ phải hối hận khi để ta sống."

"Có thể," Medea nhún vai. "Nhưng nó thật vui khi nhìn thế giới của người sụp đổ. Cũng như với Jason, cậu chàng đáng yêu với cái tên của người chồng trước của ta-"

"Điều gì với cậu ấy?" Piper hỏi. "Nếu cô làm cậu ấy bị thương-"

"Làm bị thương cậu ta? Không hề! Ta nghĩ bây giờ cậu ta đang ở trường, nghe những bài giảng nhàm chán, hoặc viết một bài tiểu luận, hoặc bất kì công việc nhàm chán nào mà những đứa trẻ phạm trần làm. Lần cuối cùng mà các người ở trong địa cung..." Cô ta cười. "Đúng vậy, tất nhiên ta

biết về chuyện đó. Bọn ta cho phép cậu ta tiếp cận Sibyl. Đó là cách duy nhất để tìm thấy bà ta, cô biết đấy. Ta ghét phải cho các người được tiếp cận trung tâm của địa cung- tất nhiên là trừ khi người đang đi giày của hoàng đế." Medea cười lớn, như thể ý nghĩ đó làm cô ta vui. "Và, thật sự, chúng không hề hợp với quần áo của người."

Meg cố để ngồi thẳng dậy. Cặp kính của cô bị trượt sang một bên và treo trên chóp mũi của cô.

Ta thúc cùi chỏ vào cái lồng lốc xoáy. Những cơn gió chắc chắn đang chậm dần.

Piper nắm chặt con dao. "Cô đã làm gì Jason? Sibyl đã nói gì?"

"Cô ta chỉ nói sự thật," Medea nói với sự hài lòng. "Cậu ta muốn biết cách để tìm được hoàng đế. Sibyl đã nói với cậu ta. Nhưng cô ta đã nói nhiều hơn một chút, như những nhà tiên tri thường làm. Sự thật đã đủ để làm suy sụp Jason Grace. Cậu ta sẽ không còn là mối đe dọa với bất kì ai. Kể cả cô cũng vậy."

"Cô sẽ phải trả giá cho điều đó," Piper nói.

"Thật đáng yêu!" Medea phúi tay. "Ta đang cảm thấy hào phóng, vì vậy ta sẽ chấp nhận yêu cầu của người. Một cuộc đối đầu giữa hai chúng ta, phụ nữ với phụ nữ. Hãy chọn vũ khí của người. Ta sẽ chọn của ta."

Piper ngật ngưỡng, khi nhớ đến gió đã thổi mũi tên của ta đi như thế nào. Cô đặt ống thổi lên vai, chỉ mang theo con dao găm trên tay.

"Một vũ khí xinh đẹp," Medea nói. "Đẹp như Helen của thành Troy. Đẹp như người. Nhưng, phụ nữ với phụ nữ, để ta cho người một lời khuyên. Đẹp có thể hữu dụng. Mạnh mẽ vẫn tốt hơn. Vũ khí của ta, ta chọn Helios, titan của mặt trời!"

Cô ta nhấc cánh tay lên, và lửa bùng lên quang cô ta.

ĐỊA CUNG RỰC LỬA

Rick Riordan

dtv-ebook.com

Chương 18

Whoa, ở đó, Medea,

Đừng để tất cả lên mặt ta,

Với người ông nóng bỏng của cô.

Luật của nghi thức đấu tay đôi: khi chọn vũ khí cho một trận đấu, bạn chắc chắn không nên chọn sử dụng ông của bạn.

Ta không lạ gì những ngọn lửa.

Ta đã cho những con ngựa mặt trời của ta ăn vàng nóng chảy bằng tay không. Ta đi bơi trong những miệng núi lửa vẫn đang hoạt động. (Hephaestus đã tổ chức một bữa tiệc tuyệt vời.) Ta đã chịu được hơi thở bốc lửa của những tên khổng lồ, những con rồng và ngay cả em gái của ta trước khi con bé đánh răng vào buổi sáng. Nhưng không thứ kinh khủng nào có thể so sánh với tinh chất thuần khiết của Helios, cựu Titan của mặt trời.

Ông ta không phải lúc nào cũng thù địch. Ôi, ông ta khá tốt khi vẫn còn ở trên đỉnh cao phong độ! Ta nhớ khuôn mặt nhăn râu, luôn trẻ và đẹp trai, mái tóc xoắn màu đen đội một vương miện lửa vàng rực kkkhieens cho ông ta quá sáng để có thể nhìn thẳng và ông ta. Trong chiếc áo choàng vàng rực, chiếc quyền trượng rực cháy trong tay, ông ta đi dạo quanh những quảng trường trên đỉnh Olympus, nói chuyện và đùa cợt và tán tỉnh mà không biết xấu hổ.

Đúng vậy, ông ta đã từng là một Titan, nhưng Helios đã ủng hộ những vị thần trong cuộc chiến đầu tiên với Kronos. Ông ta đã chiến đấu bên cạnh chúng ta để chống lại những tên khổng lồ. Ông ta cũng có một khía cạnh tốt đẹp và hào phóng- ấm áp, như thể mặt trời vậy.

Nhưng dần dần, khi những vị thần Olympus giành được quyền lực và danh tiếng giữa những người thờ phụng, những ký ức về những Titan nhạt phai dần. Helios xuất hiện ngày càng ít đi trên đỉnh Olympus. Ông ta trở nên xa cách, giận dữ, nóng nảy và héo mòn- những phẩm chất của mặt trời ít mong muốn hơn.

Con người bắt đầu nhìn vào ta- thông minh, vàng rực và tỏa sáng- và liên kết ta với mặt trời. Các bạn có thể đổ lỗi cho ta không?

Ta chưa bao giờ đòi hỏi cho vinh dự này. Một sáng ta chỉ đơn giản tỉnh dậy và nhận ra rằng mình đã trở thành chủ nhân của cỗ xe mặt trời, đi cùng với đó là những trách nhiệm. Helios tan biến vào sự vang vọng mờ nhạt, một tiếng thì thầm từ sâu thẳm chốn Tartarus.

Bây giờ, nhờ vào cháu gái phù thủy độc ác, ông ta đã trở lại. Một phần.

Một cái xoáy màu trắng và nóng đang cuộn tròn quanh Medea. Ta cảm nhận được sự giận dữ của Helios, nhiệt độ nóng cháy của ông ta khiến cho ta sợ ánh sáng bann ngày. (Eo, chơi chữ hơi tẻ. Xin lỗi.)

Helios chưa bao giờ là vị thần của mọi ngành nghề. Ông ta không thích ta, với quá nhiều sự tài năng và thú vị. Ông ta chỉ làm một việc với tất cả sự cố gắng và tập trung: ông ta lái cỗ xe mặt trời. Bây giờ, ta có thể cảm nhận được ông ta đã cay đắng như thế nào, khi biết được trách nhiệm của ông ta đã được chuyển giao cho ta, một kẻ đơn thuần đối với những vấn đề mặt trời, một kẻ lái cỗ xe mặt trời mỗi tuần. Với Medea, tập hợp sức mạnh của ông ta từ Tartarus không hề khó khăn. Cô ta chỉ đơn giản gọi lại

sự oán giận của ông ta, ước muốn được trả thù của ông ta. Helios cháy lên để có thể tiêu diệt ta, vị thần đã làm lu mờ ông ta. (Eo, lại thêm một thứ nữa.)

Piper McLean chạy đi. Đây không phải vấn đề về việc dừng cảm hay hèn nhát. Cơ thể của á thần đơn giản là không được thiết kế để tiếp nhận một sức nóng đến như vậy. Nếu cô ấy ở trong khu vực gần Medea, Piper sẽ bùng cháy.

Sự phát triển tích cực duy nhất: tinh linh gió cai ngục của ta đã biến mất, dường như là do Medea không thể tập trung vào hắn ta và Helios cùng một lúc. Ta bngax về phía Meg, kéo cô đứng dậy và đưa cô ra khỏi cơn bão lửa đang lớn dần.

"Ôi không, Apollo," Medea gọi to. "Đừng chạy đi mất!"

Ta kéo Meg đến sau cái cột xi măng gần nhất và che cô lại khi một ngọn lửa quét qua cái gara- sắc và nhanh vfa chết người, hút hết không khí từ trong phổi ta và làm cháy quần áo của ta. Ta lăn đi theo bản năng, tuyệt vọng, và bò đến cái cột tiếp theo, bốc khói và chóng mặt.

Meg lao đảo đi về phía ta. Cô bé bị hấp nóng và đỏ ửng nhưng vẫn còn sống, những bông hoa bị nướng cháy trong tai cô. Ta đã che cho cô khỏi sự tồi tệ nhất của sức nóng.

Từ đâu đó phía bên kia của gara đỗ xe, giọng của Piper vang vọng, "Hey, Medea! Cô ngấm bẩn quá tệ!"

Ta ngó ra khỏi cái cột khi Medea quay về phía phát ra âm thanh. Nữ phù thủy đứng cố định ở một chỗ, được bao quanh bởi ngọn lửa, giải phóng những lượng nhiệt trắng vào mọi hướng như những nan hoa từ tâm của bánh xe. Một làn sóng lan về phía giọng nói của Piper.

Một lúc sau, Piper nói, "Không! Lạnh đi!"

Meg lắc tay ta. "CHÚNG TA LÀM GÌ BÂY GIỜ?"

Da của ta như vỏ của cái xúc xích đang rán. Máu hát lên trong những mạch máu của ta, lời bài hát sẽ là NÓNG, NÓNG, NÓNG!

Ta biết ta sẽ chết nếu ta phải chịu một luồng nhiệt nữa từ ngọn lửa đó. Nhưng Meg đã đúng. Bọn ta phải làm gì đó. Bọn ta không thể để Piper chịu tất cả (khá là theo nghĩa đen) sức nóng.

"Ra đây, Apollo!" Medea chế nhạo. "Hãy chào người bạn cũ của ngài! Cùng nhau các ngài sẽ tạo ra Mặt trời mới!"

Một luồng nhiệt khác tiến đến, cách đây vài cột. Tinh chất của Helios không gào thét hay có nhiều màu sắc. Nó chỉ có màu trắng ma quái, gần như xuyên thấu, nhưng nó sẽ giết bọn ta nhanh như một vụ nổ bom nguyên tử. (Thông báo an toàn công cộng: bạn đọc, đừng đến những nhà máy điện nguyên tử ở địa phương bạn và đừng đứng trong lò phản ứng.)

Ta không có kế hoạch nào để đánh bại Medea. Ta không có sức mạnh thần thánh, không có sự sáng suốt thần thánh, không có gì cả trừ một cảm giác tồi tệ rằng, nếu ta sống sót khỏi điều này, ta sẽ cần đến những cái quần màu hồng tươi khác.

Meg hẳn đã nhìn thấy sự tuyệt vọng trên mặt ta.

"HÃY HỎI MŨI TÊN!" Cô hét lên. "TÔI SẼ ĐÁNH LẠC HƯỚNG QUÝ CÔ MA THUẬT!"

Ta ghét ý tưởng này. Ta đã định hét lại, CÁI GÌ?

Tức khi ta có thể, Meg lao ra.

Ta run rẩy dò dẫm và kéo ra mũi tên Dodona. "Ôi Mũi tên Thông thái, bọn ta cần giúp đỡ!"

CÓ PHẢI Ở ĐÂY HƠI NÓNG KHÔNG? mũi tên hỏi. HAY CHỈ CÓ TA THÔI?

"Chúng ta có một nữ phù thủy đang tỏa sức nóng của Titan ra xung quanh!" ta hét lên. "Nhìn đi!"

Ta không chắc là mũi tên có đôi mắt ma thuật hay không, hoặc rada, hoặc một thứ gì đó để cảm nhận được môi trường xung quanh, nhưng ta dán nó vào góc của một cái cột, nơi piper và Meg đang chơi một trò chơi gà chết người- gà rán- cùng với những luồng lửa nóng của ông của Medea.

CÔ GÁI Ở ĐẲNG KIA CÓ MỘT CHIẾC ỐNG THỐI? mũi tên hỏi.

"Đúng vậy."

THẤT VỌNG THẬT! MỘT CÂY CUNG VÀ MŨI TÊN SẼ NGHỆ THUẬT HƠN NHIỀU!

"Cô ấy có một nửa là người Cherokee," ta nói. "Đó là vũ khí truyền thống của người Cherokee. Bây giờ, người làm ơn hãy nói cho ta biết cách đánh bại Medea?"

HMM, mũi tên suy ngẫm. NGÀI CẦN DỪNG CÁI ỐNG THỐI.

"Nhưng mi vừa nói-"

ĐỪNG CÓ MÀ NHẮC LẠI! NÓ THẬT LÀ ĐAU ĐÓN KHI PHẢI THỪA NHẬN! NGÀI ĐÃ CÓ CÂU TRẢ LỜI!

Mũi tên trở nên im lặng. Lần đầu tiên ta muốn nó nói tí mĩ hơn, mũi tên lại ngậm miệng. Tất nhiên rồi.

Ta cất nó lại vào trong bao đựng tên và chạy đến cái cột bên cạnh, trốn bên dưới biển hiệu ghi BẮM CÒI!

"Piper!" ta gào lên.

Cô liếc ta từ khoảng cách 5 cái cột. Cô nhăn mặt đau đớn. Cánh tay cô trông như vỏ tôm hùm đã được nấu chín. Bộ não y học của ta mách bảo ta rằng cô ấy chỉ có ít nhất vài giờ đồng hồ trước khi bị sốc nhiệt- buồn nôn, chóng mặt, bất tỉnh, có thể tử vong. Nhưng ta tập trung vào vài giờ đồng hồ. Ta cần phải tin rằng bọn ta sẽ sống đủ lâu để có thể bị chết chỉ vì một lý do như vậy.

Ta bắt chước cách thổi phi tiêu và chỉ về phía của Medea.

Piper nhìn ta chăm chăm như thể ta bị điên. Ta không trách cô ấy. Thậm chí nếu Medea không thổi bay cái phi tiêu bằng một cơn gió, nó cũng sẽ không thể xuyên qua bức tường lửa đang cuộn xoáy. Ta chỉ có thể nhún vai và mấp máy miệng. Hãy tin ta. Ta đã hỏi mũi tên của ta.

Ta không thể nói rằng Piper đang nghĩ gì, nhưng cô lấy cái ống thổi xuống.

Trong khi đó, phía bên kia của bãi đỗ xe, Meg chế nhạo Medea với phong cách rất Meg.

"NGU NGỐC!" Cô hét lên.

Medea phóng ra một luồng nhiệt nóng, mặc dù, đánh giá từ mục tiêu của cô ta, cô ta chỉ muốn dọa Meg hơn là giết cô bé.

"Hãy ra đây và thôi ngu ngốc đi, con yêu!" cô ta gọi, lấp đầy những từ ngữ với sự quan tâm. "ta không muốn hại con, nhưng Titan rất khó để có thể kiểm soát!"

Ta cắn chặt răng. Lời nói của cô ta rất giống với trò chơi trí não của Nero, giữ Meg trong tầm kiểm soát bằng sự đe dọa của một bản ngã khác

của hắn, Quái vật. Ta chỉ mong Meg không thể nghe được gì nhờ cái bịt tai bằng hoa dại.

Trong khi Medea quay lưng lại, tìm kiếm Meg, Piper đi ra khoảng trống.

Cô ấy bắn ra phi tiêu.

Cái phi tiêu bay thẳng qua bức tường lửa và cắm vào giữa bả vai của Medea. Làm thế nào? Ta chỉ có thể đoán. Có lẽ, là một vũ khí của người Cherokee, nó không tuân theo những luật lệ của phép thuật Hy Lạp. Có lẽ, giống như đồng Celestial sẽ chém xuyên qua cơ thể người thường, không nhận biết chúng như một mục tiêu hợp pháp, ngọn lửa của Helios không thể làm ảnh hưởng đến mục tiêu của phi tiêu.

Bất kể nó là trường hợp nào, nữ phù thủy cong lưng xuống và hét lên. Cô ta quay lại, phát sáng, sau đó đưa tay ra kéo cái phi tiêu xuống. Cô ta nhìn nó với vẻ không thể tin được. "Một cái phi tiêu? Người đùa ta à?"

Ngọn lửa tiếp tục cuộn quanh người cô ta, nhưng không hề bắn về phía Piper. Medea loạng choạng. Mắt cô ta trợn lên.

"Nó được tẩm độc?" Nữ phù thủy cười phá lên, giọng của cô ta trở nên cuồng loạn. "Người muốn hạ độc ta, chuyên gia hàng đầu thế giới về độc dược? Không có một chất độc nào mà ta không thể giải! Người không thể!"

Cô ta khụy gối xuống. Miệng cô ta trào ra thứ nước bọt màu xanh lá. "Đ-Đây là gì?"

"Một lời khen giành cho ông nội Tom," Piper nói. "Công thức gia truyền."

Nước da của Medea trở nên nhợt nhạt như ngọn lửa. Cô ta buộc phải nói vài lời vừa phải cùng lúc bịt miệng lại. "Người nghĩ... sẽ thay đổi điều

gì? Sức mạnh của ta... không triệu hồi Helios... Ta giữ ông ấy lại!"

Cô ta ngã sang một bên. Thay vì tan biến đi, ngọn lửa còn cuộn xoáy mãnh liệt hơn quanh cô ta.

"Chạy," ta nói. Rồi ta hét lên bằng tất cả sức lực, "CHẠY ĐI NGAY"

Bọn ta đã được nửa đường trở lại hành lang khi khu đổ xe đằng sau bọn ta nổ tung.

Table of Contents

[Mục lục](#)

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

[Chương 12](#)

[Chương 13](#)

[Chương 14](#)

[Chương 15](#)

[Chương 16](#)

[Chương 17](#)

[Chương 18](#)